

ପ୍ରାଚୀ ଗ୍ରନ୍ଥମାଳା

ଅଷ୍ଟାଦଶ

ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା

୨

ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ

ପ୍ରାଚୀ ଗ୍ରନ୍ଥମାଳା—ଅଷ୍ଟାଦଶ

ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା

(ଦ୍ଵିତୀୟ ଖଣ୍ଡ)

ପ୍ରଧାନ ସଂପାଦକ—

ଅଧ୍ୟାପକ ଶ୍ରୀ ଆର୍ତ୍ତବିଳାସ ମହାନ୍ତି ଏମ୍. ଏ.

ଗୁରୁରକ୍ତିଗୀତା

(ସିଂହାସନ-ଖଣ୍ଡ)

ଅରୁଣାକର ଦାସଙ୍କ କୃତ

ଟୀକା ଓ ମୁଖବଳ ସହ

ପ୍ରାଚୀ ସମିତି ଦ୍ଵାରା

ସଙ୍କଳିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ

ମୂଲ୍ୟ ଅଠଅଣା ମାତ୍ର

ବୁଦ୍ଧଭକ୍ତି ଗୀତା

(ଦ୍ଵିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀ)

ଅରୁଣାନନ୍ଦ ଦାସଙ୍କ କୃତ

ଶିଳ୍ପ ଓ ମୁଦ୍ରଣ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର
ପ୍ରାଚୀ ସଂସ୍ଥା ଦ୍ଵାରା
ସଂଗୃହୀତ

ପ୍ରକାଶକ
ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ଵବିଦ୍ୟାଳୟ
ବାଣୀବିହାର

ଦ୍ଵିତୀୟ ମୁଦ୍ରଣ

୧୯୭୦

ଏକଟଙ୍କା ପରାମର୍ଶ ପାଇଁ ମାନ୍ୟ

ପ୍ରଥମ ମୁଦ୍ରଣ—୧୦୦୦

ସର୍ବ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସଂରକ୍ଷିତ

ପ୍ରାପ୍ତିସ୍ଥାନ—ପ୍ରାଚୀ ଷ୍ଟୋର୍

ଭୋଲୁମିଥୀ ବଜାର,

କଟକ ।

ଦ୍ଵିତୀୟ ମୁଦ୍ରଣ—୧୦୦୦

ସର୍ବସ୍ୱତ୍ୱ ସଂରକ୍ଷିତ

ପ୍ରକାଶକ— .

ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ

ବାଣୀବିହାର

ମୁଖବନ୍ଧ

ଗୁରୁଭକ୍ତି-ଗୀତା ମହାପୁରୁଷ ଅତ୍ୟନ୍ତାନନ୍ଦଙ୍କ କୃପାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ
ଏକତମ । ଏହା ଏକ ବୃହତ୍ ଗ୍ରନ୍ଥ ଏବଂ ତିନେଟି ଭାଗ ବା ଖଣ୍ଡରେ ବିଭକ୍ତ
ଆଲୋଚିତ ଗ୍ରନ୍ଥଟି ଦ୍ଵିତୀୟ ଖଣ୍ଡ ଅଟେ । ଏହା ଅଠର ଗୋଟି ପଟଳ ବା
ଅଧ୍ୟାୟରେ ବିଭକ୍ତ । ଏଥିରେ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଗୁରୁ ଭବରେ ନାନା ଜ୍ଞାତବ୍ୟ ଏବଂ
ଅପାତ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟତର ବିଷୟ ପଞ୍ଚୁଣ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମନ ଜାଣି
ଦେହ ପ୍ରଶ୍ନମାନଙ୍କର ସଦୃଶ୍ୟର ପ୍ରଦାନ କରିଅଛନ୍ତି । ସେ ପ୍ରଶ୍ନୋତ୍ତରର
ଅବତାରଣା କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଗ୍ରନ୍ଥରୁ ପ୍ରାୟ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ନାମ ଧାମ ଓ
ଭୁବନୀଳାଦିର ପରିଚୟ ପ୍ରକାଶ କରିବା ଉଚିତ ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ର, ଉଦ୍ଧାନ, ପବନ, ମୁନୁଜ, ଅନନ୍ତ, ବସୁ, ଯାଦବ, ଆନନ୍ଦ,
ବାଳକ, ମଧୁ, ମଥୁରା, ଭ୍ରଥ, ବିଷ୍ଣୁ, ସୁଦାମ, ଯୋଦ୍ଧବ, ବନ୍ଦ୍ୟାସ, ଯଦୁ,
ବୃନ୍ଦାବନ, ବେତ, ମୁରାରି, ଗୋପାଳ ମାଧବ, ଯୁଧିଷ୍ଠି ଦାସ, ନରସିଂହ,
ଗୋକୁଳଚନ୍ଦ୍ର, ବଞ୍ଚିଣୀ ଦାସ, ଦଶହର, କରୀଆ ଦଶଦାସ, ସାହାଣୀ ଗୋପାଳ
ଓ ପ୍ରେମା ଗୋପାଳ ପ୍ରଭୃତି ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ନାମ ଏତାଧିକ ବାର ଗ୍ରନ୍ଥର
ବିଭିନ୍ନ ପଟଳ ବା ଅଧ୍ୟାୟରେ ପ୍ରସଙ୍ଗକ୍ରମେ କଥିତ ହେଇଅଛି । ଏହି ଶିଷ୍ୟମାନେ
ଗ୍ରନ୍ଥର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ସେମାନଙ୍କ ଗୁରୁଦେବ ମହାପୁରୁଷ ଅତ୍ୟନ୍ତାନନ୍ଦଙ୍କୁ
ନାନାପ୍ରକାର ପ୍ରଶ୍ନ କରିଅଛନ୍ତି ଏବଂ ମହାପୁରୁଷ ଯଥୋଚିତ ଉତ୍ତର ଦେଲେବେଳେ
ସେମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁ ଧରଣର ସଂବୋଧନ କରିଅଛନ୍ତି, ସେଥିରୁ କେତେ ଶିଷ୍ୟଙ୍କର
କାତକ୍ତାଳ ସହଜରେ ନିର୍ଣ୍ଣୀତ ହୋଇଯାଏ । ଅନ୍ୟତାଂଶ ସ୍ଥଳରେ ସକଳ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ
'ବରଜ ଗୋପାଳ', ଗୋପାଳକୁଳ' ପ୍ରଭୃତି ଶବ୍ଦରେ ବଞ୍ଚେଷିତ ଦେଖି
ଯେଉଁମାନେ ତାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ-ସପ୍ରଦାୟଙ୍କୁ ଏବଂ କ୍ଷେତ୍ରର ସ୍ଵୟଂ ମହାପୁରୁଷଙ୍କୁ
ମଧ୍ୟ ନନ୍ଦକ କାତର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିପାରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ବିଷୟ ପଢ଼ିତ
ଅଭିମାନ ନୁହେଁ । ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତାର ଦ୍ଵିତୀୟ ଖଣ୍ଡର ସମ୍ୟକ୍ ଆଲୋଚନା
କଲେ ଜଣାଯାଏ ଯେ, ଅତ୍ୟନ୍ତାନନ୍ଦ ବିଭିନ୍ନ କାତର ଲୋକଙ୍କୁ ଶିଷ୍ୟରୂପେ

ପ୍ରକଟ କରିଥିଲେ । ସେହି ବିଭିନ୍ନ ଜାତିର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜଣେ ରାମଦାସ କୁମ୍ଭାର, ଆଉଜଣେ ରାମ କମାର, ଜଣେ କନ୍ଦ କମାର ଓ ଜଣେ ନାଗଶ କମାର ଜାତିର ଲୋକ ଥିଲେ । ଏହି ଶିଷ୍ୟମଣ୍ଡଳୀ ମଧ୍ୟରେ ବାରଗୋଟି ଶିଷ୍ୟ ପ୍ରଧାନ ଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ସହାୟତାରେ ଉତ୍କଳରେ ରାମଲୀଳା ରଚନା ଏବଂ ମୂଳ ଗୋପାଳମାନଙ୍କୁ ସତ୍ପଥକୁ ଆନୟନ ଓ ମୁକ୍ତି ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବା ପାଇଁ ମହାପୁରୁଷ ମାନବ ବିଗ୍ରହ ଧାରଣ କରିଥିଲେ—ଏହା ତାହାଙ୍କର ଶ୍ରୀମୁଖ ଉକ୍ତି । ସେହି ବାର ପ୍ରଧାନ ଶିଷ୍ୟଙ୍କର ନାମ, ଯଥା :—ମୁକୁନ୍ଦ, ଅନନ୍ତ ବସୁ, ପବନ, ସୁଦାମ, ଯାଦବ, ବାଳକ, ମଧୁ, ମଧୁସୂଦନ, ଉଦାନ, ଗୋବିନ୍ଦ ଓ ବୃନ୍ଦାବନ । ଗୋପାଳ ଜାତିକୁ ସତ୍ପଥଦେଶ ଦେଇ ସତ୍ପଥକୁ ଆସିବାପାଇଁ ମହାପୁରୁଷ ଏକାଧିକବାର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଇ ଅଛନ୍ତି ଯଥା :—

*

*

*

‘ବିଷ୍ଣୁଦାସ ଗଣେ ଭୁଲେ ହେଉ ମନେ ଧର
ପାଷାଣ ଗୋପାଳ କୁଳେ ହାନ୍ତ ଅଧିକାର’

—୧୪ ପଟଳ

‘ବିଷ୍ଣୁ ଅଂଶ ନ ହାନ୍ତ ତ ବଲରାଗ ଜନେ
ଏଥୁ ପାଶ ଅଂଶ ଛନ୍ତି ଆତ୍ମ ଅଂଶ ମାନେ
କିଏ ଭିକାରୀ ସେ ଯେଣୁ କରିଥିବ ମନ
ମୂଢ଼ ଯେ ଗଛତ ଘଟେ ବୁଲୁଥିବ ଘୂଣ
ନେତ ଗୋପାଳର ଘରେ ବୁଲୁଥିବ ନିତ’

*

*

*

*

—୧୫ ପଟଳ

ପ୍ରୋକ୍ତ ଶିଷ୍ୟମଣ୍ଡଳୀ ମଧ୍ୟରୁ ‘ପଞ୍ଚଶାଖା’ ମହାପୁରୁଷଙ୍କର ନିଜ ଅଂଶ ବୋଲି କଥିତ ହୋଇଅଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ନାମଧାମ ଓ କାର୍ଯ୍ୟକେନ୍ଦ୍ର ଗ୍ରନ୍ଥରେ ବିଶଦ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଅଛି । ଯଥା—ରାମଚନ୍ଦ୍ର, ଦାସ ପ୍ରଥମ ଶାଖା, ଏବଂ ଚନ୍ଦ୍ରୋତ୍ପଳା ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ନେମ୍ବାଳ, ଲବଣା ତଟସ୍ଥିତ ବ୍ଯାବହାମ ଏବଂ

ତାଳେଣ୍ଡି ବନ ତାଙ୍କର ପୀଠ ଓ କାର୍ଯ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ର । ଭୂପାଳ ଦ୍ଵିତୀୟ ଶାଖା ଏବଂ ଖଡ଼ିର ବନ ତାଙ୍କର ପୀଠ ଓ କାର୍ଯ୍ୟକେନ୍ଦ୍ର । ବନ୍ଦ ଦାସ କୃଷ୍ଣାକ୍ଷ ଶାଖା ଏବଂ ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ଓ ସଙ୍କରସ ଗ୍ରାମ ତାଙ୍କର ପୀଠ । ଧର୍ମ ଚତୁର୍ଥ ଶାଖା ଏବଂ କୁଶଭଦ୍ରା ନଦୀକୂଳ, ଏକାମ୍ର କାନନ, ବିନ୍ଦୁ ସାଗର ଓ ସାଇଲେ ଆଦି ତାଙ୍କର ପୀଠ । ବିଷ୍ଣୁ ଦାସ ପଞ୍ଚମ ଶାଖା ଏବଂ ବନଖଣ୍ଡି, ହେମବନ, ଓ ସୁନପୁର ତାଙ୍କର ସ୍ଥାନ ।

“ଏହି ପଞ୍ଚଶାଖା ମୋର ଅଟେ ନିଜ ଅଂଶ
ତାରିବ ନୋପାଳ କୁଳ ଓଡ଼ିଶା ସେ ଦେଶ”

ଏହା ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ସମ୍ଭାଷଣ ଉକ୍ତି ଏବଂ ଏଥିରେ ଅବିଶ୍ଵାସ କରିବାର ସେପରି କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ ।

ଅରୁଂଜେର ଶିଷ୍ୟସଂଖ୍ୟା ଷୋଳସହସ୍ର—ଏହା ତାଙ୍କର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଭକ୍ତରୁ ଜଣାପଡ଼େ । ଯଥା :—

ରସିକ ସେ ବାରସପ୍ତେ ବାରଟିଆ ସାର
ରାଗସସ ଯୋଗାରୁତ ପଞ୍ଚସଖାଙ୍କର
ଏଶୁକର ଅରୁଂଜର ଷୋଳସସ ଶାଖା
ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଅରୁଂଜର ଭଗତରେ ଲେଖା

ସ୍ତବର ଅନ୍ୟତ୍ର ମହାପୁରୁଷ ରାମଦାସ ଏବଂ ତାର ପ୍ରଧାନ ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ନିମ୍ନଲିଖିତ ପ୍ରକାରେ କହୁଅଛନ୍ତି । ଯଥା—

ଷୋଳ ପସ୍ତେ ଯାର ବାରଟିଆ ରାମ ଦାସ
ବାରଦାସେ ସାର ସପ୍ତ ଶାଖା ଅଟେ ଅଂଶ
ସପ୍ତଶାଖା ବଶ ସାର ପଞ୍ଚଶାଖା ପୁଣି
ପଞ୍ଚଶାଖା ସାର ପୁଣି ଅରୁଂଜର ଗଣ

ଅର୍ଥାତ୍ ଷୋଳସହସ୍ର ଶିଷ୍ୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ନେତୃତ୍ଵରେ ବାରଜଣ ଶିଷ୍ୟ ପ୍ରଧାନ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସପ୍ତଶାଖା ସାର । ସେହି ସପ୍ତଶାଖାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପଞ୍ଚଶାଖା ସାର ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ବିଷୟ

ପୁଷ୍ପରୁ କଅଳ ହୋଇଅଛି । ସେହି ପଞ୍ଚଶାଖାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ୟତ ସ୍ବୟଂ ସାର
ଅଟନ୍ତି । ଦ୍ଵାପର ଯୁଗରେ ତାଙ୍କର ନାମ ସୁଦାମା ଗୋପାଳ, ସେତଦ୍ଵାରେ
ନଳ, ସତ୍ୟ ଯୁଗରେ କୃପାଜଳ, ଅନନ୍ତ ଯୁଗରେ ଶୁଭନନ୍ଦ ଗୋପାଳ ସ୍ଥଳ ।
ଯୁଗେ ଯୁଗେ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ରାମଙ୍କ ନେତୃତ୍ଵରେ ବରଦାସ ରାବଳଙ୍କା କଣିକାକୁ
ଜାତ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଅନନ୍ତ ଯୁଗରେ ରାମଙ୍କ ସହିତ ସେମାନେ ତାଳି ବଜାଉଥିଲେ,
ସତ୍ୟ ଯୁଗରେ ନୈମିଷାରଣ୍ୟରେ ଗୁପ୍ତବେଶ ଧରି ମୁନିମାନଙ୍କ ସହିତ
ନାମଜାଣି କରୁଥିଲେ । ସେତଦ୍ଵା ଯୁଗରେ ରାମଙ୍କ ଗହଣରେ ହନୁ ଏ ନଳ-
ନଳଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ତାଣ୍ଡବ ନୃତ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ଦ୍ଵାପର ଯୁଗରେ ରାସଲୀଳା
ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥିଲା । କଳି ଯୁଗରେ ଯେତେବେଳେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଚୈତନ୍ୟ
ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହେଲେ, ସେତେବେଳେ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଖୋଲି କରତାଳ ହେଲେ ।
ଏହିଠାରେ ମହାପୁରୁଷ କହୁଅଛନ୍ତି—

‘ସେ ଚୁମ୍ବୁକ୍ତ ଦେଲେ ଖୋଲି କରତାଳ ଯେଣୁ
ଓଡ଼ିଶାରେ ରାହାସ ରହଇ ଚୁମ୍ବେ ତେଣୁ
ପ୍ରତାପର ଆଶେ ଗଲେ ପିତାଙ୍କର ବଳେ
ରାହାସ ରହଇ ଆମ୍ଭେ ଓଡ଼ିଶା ଦେଶରେ’

ଯେଉଁ ଚରୁକତାଦମାନେ ଅନ୍ୟତାନିନ୍ଦକ୍ତ ଜାତିରେ ଗଉଡ଼ ବୋଲି
ମତ ପୋଷିଣ କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ ଯେ—ମହାପୁରୁଷ
ତାଙ୍କ ଗ୍ରହମାନଙ୍କ ଉତ୍ତରେ କେଉଁଠାରେ ଆପଣଙ୍କୁ ଗଉଡ଼ ବୋଲି କହି
ନାହାନ୍ତି । ସେ ଅସ୍ତ୍ର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ଯାଇ ବରଜନନନ୍ଦନ, ନିଜକୁଳ ପ୍ରଭୃତି
ଯେଉଁ କେତେକ ଶବ୍ଦ ପୁନଃ ପୁନଃ ପ୍ରୟୋଗ କରି ଅଛନ୍ତି, ସେଥିରୁ ଜଣାଯାଏ
ଯେ ସେ ବ୍ରଜଅଂଶରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ମହାପୁରୁଷଙ୍କର ନିମ୍ନ
ଲିଖିତ ସ୍ବମୁଖ ଉଦ୍ଘଟିତ ବିଶେଷଣ କରି ଦେଖିଲେ ଆମ୍ଭମାନଙ୍କର ଉକ୍ତ ଉଦ୍ଘଟି
ଯେ ନିରାଟ ସତ୍ୟ, ଏହା ସମସ୍ତେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରି ପାରିବେ !

‘ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ମୁହିଁ ପୁଣି ଭୃତ୍ୟ ପଣେ ଥିଲି
ପୁଷ୍ପ ଜନ୍ମେ ଗୋପାଳ କୁଳରେ ଜନମିଲି

ଲଳାକୁ ଲଳା ଯେ କରା'ସି ଲେଚନେ ଲାତ
 କେଶବ ନାମ ବନ୍ଧବ ବରଳା ଦେଶେ ତ
 ମୋହର ଅଂଶରୁ ଅଂଶ ଅଣନ୍ତରୁ ଲାତ
 ନାମ ନାହିଁ ଅନାମରେ ନାମ ମୋ ଅନ୍ୟତ ॥'

—୧୭ଶ ପଟଳ

ଗୁରୁତନ୍ତ୍ର ଗୀତର ଏହି ଦ୍ଵିତୀୟ ଶ୍ଵେତେ ପ୍ରଶ୍ନୋତ୍ତର ଛଳରେ ଯେଉଁ
 ବିଷୟମାନ ବର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଅଛି, ସେ ପ୍ରଥମରେ ସୁବିସ୍ତୃତ ଆଲୋଚନା କରିବାକୁ
 ବର୍ତ୍ତମାନ ଏ କ୍ଷେତ୍ର ପ୍ରଶସ୍ତ ନୁହେଁ । ପୁଣି କଥିତ ହୋଇଅଛି ଯେ, ଗୁରୁଟି
 ୧୮ ଗୋଟି ପଟଳ ବା ଅଧ୍ୟାୟରେ ଶୃଙ୍ଖଳିତ । ସେଥି ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରଥମ ପଟଳରେ
 କର୍ମବିଧି କଥନ, ଦ୍ଵିତୀୟ ପଟଳରେ ସ୍ଥାନବିଧି କଥନ, ତୃତୀୟ ପଟଳରେ ପୁରା-
 ଣ୍ୟ କଥନ, ଚତୁର୍ଥ ପଟଳରେ ଚଳଚ୍ଚବିଧି ବର୍ଣ୍ଣିତ, ପଞ୍ଚମ ପଟଳରେ ମାଳା
 ବର୍ଣ୍ଣିତ ଓ ଭଜନ ବିଧି, ଷଷ୍ଠ ପଟଳରେ ମାଳା ସଂଖ୍ୟା ନିରୂପଣ, ସପ୍ତମ
 ପଟଳରେ ସ୍ଥାନ ଯୋଗ କଥନ, ଅଷ୍ଟମ ପଟଳରେ ଗ୍ରନ୍ଥାରୂପ କଥନ, ନବମ
 ପଟଳରେ ଜ୍ୟୋତିବିଧି କଥନ, ଦଶମ ପଟଳରେ କଳିବିଧି ବ୍ୟବହାର କଥନ,
 ଏକାଦଶ ପଟଳରେ ନିର୍ଗୁଣ ସଂବାଦ ଯୋଗ କଥନ, ଦ୍ଵାଦଶ ପଟଳରେ
 ଅନାଦି ମନ୍ତ୍ର ତତ୍ତ୍ଵଭେଦ ବର୍ଣ୍ଣିତ, ତ୍ରୟୋଦଶ ପଟଳରେ ତତ୍ତ୍ଵଭେଦ ଓ ବଶ୍ୟାନୁ-
 ଚରିତ କଥନ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ପଟଳରେ ମନ୍ତ୍ରାଦି ମହୋତ୍ସବ ବିଧି କଥନ, ପଞ୍ଚଦଶ
 ପଟଳରେ ମନ୍ତ୍ରଭେଦ କଥନ, ଷୋଡ଼ଶ ପଟଳରେ ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ ବୋଧନ, ସପ୍ତଦଶ
 ପଟଳରେ ଯୁଗବଶାନୁ ଚରିତ ଓ ଲଳା ବର୍ଣ୍ଣନ ଏବଂ ଅଷ୍ଟାଦଶ ପଟଳରେ
 ପୁରାବିଧି ବର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଅଛି । ଗୁରୋକ୍ତ ତତ୍ତ୍ଵର ବିଷୟ ଏବଂ ସ୍ଥାନ
 ମାନଙ୍କର ଆଧୁନିକ ନାମ ଓ ଅବସ୍ଥିତି ବିଷୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଗୁରୁର ପ୍ରକାଶ ପରେ
 ସୁବିସ୍ତୃତ ଭାବେ ଲିଖିତ ହେବ । ଭବି ।

ଡଃ ଆର୍ତ୍ତବଲ୍ଲଭ ମହାନ୍ତି, ଏମ. ଏ.

୭

ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତିଗୀତା

ଦ୍ଵିତୀୟାଂଶ

ପ୍ରଥମ ପଟଳ

ଶ୍ରୀ ଗଣେଶାୟ ନମଃ । ଅବିଦ୍ମସ୍ତୁ ।

କହୁଅଛୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ରୁ ଶୁଣ ଗୋପପୁତ୍ର ।
ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦାସ ତୁଲେ ବାର ଗୋପାଳ ତ ॥
ବରଣ କରଣ ଆଣ କୁଣ୍ଡବଳଦାକୁ ।
ସାଇବିବି ବୋଲି ଦେଶ ଏହି ସେ ଗ୍ରାମକୁ ॥
ଆଜ୍ଞା ପାଇଁ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ସଦୁଦାସ ରାଜ ।
ଆଜ୍ଞା ପରମାଶେ ସାଥ ସାରଦା ଦେଶର ॥
ରାହାସ ଗୋପାଳ ତୁମ୍ଭେ ଅଣିମ ସେ ସ୍ଥାନ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣର ସାଥୀ ତହିଁ ହେବ ପ ଅଦନ ॥
ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପଦମଗୁରୁ ଆଜ୍ଞା ଦେନ ଜଳ ।
ସାରଦା ମଣ୍ଡଳେ ବାର ଗୋପାଳ ସେ ମିଳ ॥
କହଲେ ଗୁରୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ତୁମ୍ଭକୁ ବରଣ ।
କୁଞ୍ଜଗ୍ରାମେ ଯିବା ସାଜ ତୁମ୍ଭେ ରାସରଣ ॥
ଉଦ୍ଧତାନ ପବନ ସେ ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତହିଁ ।
ବସ ସେ ସାଦବ ଆନନ୍ଦ ବାଳକ ତହିଁ ॥

ମଧୁ ସେ ମଧୁଗ୍ରୀ ଏତେ ଜନକୁ କହୁଲେ ।
 ପୀତମ୍ବରପୁରେ ଯାଇଁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ॥
 ଭ୍ରମଦେବ ବିଷ୍ଣୁଦେବ ସୁଦାମ ଗୋବିନ୍ଦ ।
 ଆଜ୍ଞା ଦେଇଛନ୍ତି ମୋତେ ଶ୍ରୀ ଅଚ୍ୟୁତାନନ୍ଦ ॥
 ତହୁଁ ଜଳ ବନ୍ଦିତାସ ଧର୍ମଦାସ କହୁ ।
 ଦଶମୀ ବୈଶାଖମାସେ ମିଳିବେ ସେ ଯାଇଁ ॥
 ଯଦୁଦାସ ଭାଷା ଦେନ ଦଶମୀ ଦିନରେ ।
 ପ୍ରବେଶ ହୋଇଲେ ଯାଇଁ ଆନନ୍ଦ ମନରେ ॥
 ପାଞ୍ଚଦିନ ରଙ୍ଗ ରସ ଆନନ୍ଦ ରହୁଅ ।
 ରାସ ସାରି ପ୍ରବେଶ ଭଜନ କୁଦ ଦେଶ ॥
 ନୀଳଗିରି କୁଦେ ଦିନେ କଲେକ ରହୁଣି ।
 ଆନନ୍ଦ ରହୁଅ ତହିଁ ସୁଦ୍ଧା ରଜନୀ ॥
 ପ୍ରାତଃକାଳେ ସର୍ବେ ସ୍ନାନ କଲେକ ଯତନେ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ ଜଳ ଦେଇଣ ସ୍ନାନବନ୍ଧ୍ୟ ମନେ ॥
 କେହୁ ବେଲାଇ ସୂର୍ଯ୍ୟ ତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡଧାରଣ ।
 ପୃଥିବୀ ରକ୍ଷଣହିଁ ତ ତୁମ୍ଭ ଜ୍ୟୋତି ପୁଣି । ୧୫ ।
 ରାସି ବିପ୍ର ବଞ୍ଚିବ ତୁମ୍ଭକୁ ବୁଝିଣ ।
 ଜଳେ ସ୍ନାନ ଶେଷରେ ହୁଅନ୍ତି କାରଣ ॥
 ସ୍ନାନ ସାରି କଲେ ବସି କମଳଆସନେ ।
 ପୁଷ୍ପମୁଖେ ବସି କଲେ ଭଜନ ଯତନେ ॥
 କୃଷ୍ଣରୂପ ଲାଏ କରି ବସିଲେ ଅସନେ ।
 ସୁମଣିଷ ମନ୍ତ୍ର ଧ୍ୟାନ ହୃଦରେ ଯତନେ ॥
 ବୈଶା ଗୋପାଳ ଦଣ୍ଡବତ ଅଷ୍ଟାଙ୍ଗରେ ।
 ପଞ୍ଚାଙ୍ଗକୃତ ଅଷ୍ଟଲି ପ୍ରଣିପତ୍ୟ କରେ ॥
 ରାହାସ ଗୋପାଳ ସେ ଉଦ୍ଧାତାନ ପରୁଣେ ।
 ସ୍ନାତ୍ତାନ ଭେଜନ ଆଜ୍ଞା ହୋଇବ ସେ ମୋରେ ॥

ଶ୍ରୀମୁଖରୁ ଶୁଣିଲେ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମା ଯିବ ।
 ବାରଗୋଟି ଦାସ ମନୁଁ ବସୋର ନ ଯିବ ॥
 ତୁମ୍ଭ ଆଜ୍ଞା ଦେଲି ଆମ୍ଭେ ସର୍ବଠାରେ ଥିବୁ ।
 ଜନମାନେ ପଶୁରିଲେ ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇବୁ ॥
 ଶୁଣ ହୋ ଉତ୍ତାନ ଦାସ ସ୍ଵାହାନ ବିଧାନ ।
 କାକ ଶବ ଦିଅନ୍ତେଣ ଉଠିବ ବହନ ॥
 ପଥ ଚାଲିବାକୁ ମନ୍ତ୍ର ଗୋଟିଏ ଭଜିବ ।
 ଜଳ ପରିସାର ଦୁଇ ମନ୍ତ୍ର ପୁମରିବ ॥
 ଜଳେ ମୁଖ ପ୍ରକାଶଣ ମୁଦ୍ରିକା ହସ୍ତରେ ।
 ଦଳିବାର ସପ୍ତବାର ମୁଦ୍ରିକା ବିଧିରେ ॥
 ତେବେ ମନଦୋଷ ହରେ ଶୁଣ ହୋ ଉତ୍ତାନ ।
 ଏମନ୍ତ ବିଧିରେ କରୁଥିବ ଜଣେ ଦଳ ।
 ଉଦ୍ଧରଦଳକୁ ମୁଖ କରିବ ପ୍ରଭାତେ ।
 ତାହାଣ ଭଗକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରହିବ ସେମନ୍ତେ ॥
 ପୂର୍ଣ୍ଣକୁ ମମ୍ବୁଣ କରି ବରୋଳେଣ ବସି ।
 ବଳସ୍ତବ ବିପ୍ରଜନ ଅଂଶ ସେତେ ରୁଷି ॥
 ଅଶ ସେ ଉଦୟ ସେବେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥିବ ।
 ପବନେ ମୁଖକର ଦଳ ସେ ଘସିବ ॥
 ଉଦୟ ହୋଇଲେ ମୁଖ ଉଦ୍ଧରକୁ କରି ।
 ଦକ୍ଷିଣେ ପଶ୍ଚିମେ ମୁଖ କେବେହେଁ ନ କରି ॥
 ଅମ୍ରପଦ ନ ତୋଳିବ ପଡ଼ିଲେ ଘସିବ ।
 ଅପମାର୍ଗ, କୁମ୍ଭାରୁଆ, ଦରଓଳ, ଲମ୍ବ ॥
 କରନ୍ତି ସେ ଉଦ୍ଧର ଏ ଶୁଦ୍ଧ ଅଟଳ ।
 ସେ ଯାହାକୁ ରୁଚିବ ସେ ଚାଖିଥିବ ନେଇ ॥
 ଜଳେ ପଶି ସ୍ଵାହାନ କରିବ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୁଷି ।
 ଅନଳ ମୂରତି ରୂପ ଜଳେ ପ୍ରକାଶଇ ॥

ନାରାୟଣ ମୁରତି ସେ ଜଳେ ସୁମରନ୍ତି ।
 ପୁଣେ ଉଦେ ହୋଇଣ ସେ ପଶ୍ଚିମକୁ ଯାନ୍ତି ॥
 ଏଣୁ କର ଜଳେ ପଣି କରିବ ସ୍ନାନ ।
 ସେ ରୂପକୁ ଚାହିଁ ତାକୁ କରିବ ସୁରଣ
 ମାନସିକ ଭାବେ ତାକୁ ସ୍ନାନ କରଇ ।
 ତାଙ୍କ ଗୁଣମାନ ସୁମରବ ଜଳେ ଥାଇ ॥
 ତାଙ୍କ ରୂପ ଧାଇଁ ଯେଉଁମାନଙ୍କ ଭଜନ ।
 ତନ୍ତ୍ର ପର୍ଯ୍ୟ ସ୍ୱବାୟାଏ ତାଙ୍କ ପାଦେ ଲୀନ ॥
 ଏଣୁକରି ଉଦେ ସନ୍ଧ୍ୟା ବୈଷ୍ଣବର ଦୃଢ଼ ।
 ନ ପାରନ୍ତି ଗୁଣଜନେ ବିଷୟ ବୋଧ ॥
 ଶୁଣ ହୋ ଉତ୍ଥାନ ଦାସ ଗୁରୁଭକ୍ତ ରସ ।
 ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା ଏ ଦ୍ୱିତୀୟ ଶ୍ଳୋ ପରକାଶ ॥
 ପ୍ରଥମ ଗ୍ରନ୍ଥ ଏ କର୍ମବିଧି ଦେଲୁ କହ ।
 ବୁଝି ହେଉ କର ବାବୁ ଅରୁଣ କହଇ ॥ ୪୦ ॥
 ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା ଦ୍ୱିତୀୟଶ୍ଳୋ ଶିଷ୍ୟବୋଧନେ
 କର୍ମବିଧିକଥନେ ନାମ ପ୍ରଥମ ପଞ୍ଚଳ ।

ଦ୍ଵିତୀୟ ପଞ୍ଚାଳ

କରପତ୍ର ଯୋଡ଼ଣ ଯେ ଶୁମନ୍ତେ କହୁ ।
ଜଳର ତଳକବ୍ଧ କହୁବା ବୁଝାଇ ॥
ପ୍ରଥମରେ କିନ୍ତୁ ଜଳ ହସ୍ତରେ ଘେନିବ ।
ଅଣାକାର ବନ୍ଦୁରେ ଯେ ପିଣ୍ଡ ପକାଇବ ॥
ଅଳ୍ପବନ୍ଦୁ ଉପରେ ତଳକ ବନ୍ଦୁ ଦେଇ ।
ଅଳ୍ପବନ୍ଦୁ କଣ୍ଠେ ଦିଅ ଖୋଳନ୍ତର ଧାଇ ॥
ଠଅବନ୍ଦୁ ଦେବ ପୁଣି ଦ୍ଵାଦଶ ଧଳରେ ।
ଘଅବନ୍ଦୁ ବସିବ ଯେ ଦଶ ପାଖୁଡ଼ାରେ ॥
ଲ ଅକ୍ଷର ଅଳ୍ପବନ୍ଦୁ ଛଡ଼ ଯେ ପାଖୁଡ଼ା ।
ସ ଅକ୍ଷର ଅଳ୍ପବନ୍ଦୁ ରଖିବ ଯେ ପୁଡ଼ା । * ।
ଅଳ୍ପ ମାଣ୍ଡା ଉପରେ ଯେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଳ ଘାଏ ।
ଛଡ଼ ବନ୍ଦୁ ବସିଅଛି ଲଙ୍ଗତର ଦେହେ ॥
ଏଣୁକରି ସେ ବନ୍ଦୁକୁ ତଳକେ ଧୁଳିବ ।
ସଦଗୁରୁ ଦେଖାଇଲେ ଏ ଲେଦ ପାଇବ ॥
ଛଡ଼ ବନ୍ଦୁ ଉପରେ ଯେ ଅଣାକାର କହୁ ।
ସେ ବନ୍ଦୁ ଚଢ଼ିଲେ ଯେ ନିଆର ଗତି ପାଇ ॥
ବନ୍ଦୁ ଲେଦ ନ ନାଶ୍ତ୍ର ଯେବଣ ଯେ ଦାସ ।
ବିଧବା ପୁରଣ ପ୍ରାୟେ ହୋଇଯାନ୍ତି ନାଶ ॥
ବାମରେଖା ଲଲିତରେ ହ୍ରାସ୍ତାପୁଜା ଦେଇ ।
ଦକ୍ଷିଣ ରେଖା ଯେ ପୁଣି ସଦାଶିବ ହୋଇ । ୧୦ ।
ତଳ ଅଟେ ଚରୁଡ଼ର ପୂଜା ଅଟେ ସେହୁ ।
ହରର ମନ୍ଦିର ଏ ନିବାଣ ପୁର ହୋଇ ॥

ନୟନର ଉପରେ ଯେ ଭୁଲିତା ମଧ୍ୟରେ ।
 ନି କୁଟ ସନ୍ଧରେ ହରି ବିନୟ ସେଠାରେ ॥
 ଲୋଭବୃଦ୍ଧ ସେଠାକରେ ଅନ୍ଧ ବିନ୍ଦୁ କହୁ ।
 ଏହା ଚିହ୍ନି ଦେଖିଲେ ତଳକ ଗତି ପାଇ ॥
 ଗୁରୁଙ୍କ ଭଣ୍ଡାର ଏହୁ ଗୁପ୍ତ ଅଟଇ ।
 ଦୃଢ଼ଭକ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ହେଲେ ଗୁରୁ ଦ୍ୟନ୍ତ କହୁ ॥
 ଶୁଣ ଆହ୍ୱେ ତେର ଦାସ ରାସର ମଣ୍ଡଳୀ ।
 ପୁଷ୍ପଜନ୍ମେ ଭାଗ୍ୟ ଥିଲେ ଏହୁ ଗୁରୁ ମିଳି । ୧୫ ।
 ଅଶ୍ରୁ ବୋଲି ପ୍ରାଣିମାନେ ହେଉଥାନ୍ତି ଦାସ ।
 ଆତ୍ମାର ଭିତରୁ ତଳେ ନ ଲାଗିଲେ ଲେଖ ॥
 ଆତ୍ମା ଭେଦ କାଶିଲେଟି ପ୍ରାଣୀ ଗତି ପାଇ ।
 ଆତ୍ମା ନ ଭେଟିଲେ ଶୁଣିଣାନି ଭ୍ରମୁଥାଇ ॥
 ବାହାର ଭିତର ଦୁମ୍ଭେ ବୁଝି ମନ ଦେଇ ।
 କହୁବ ଦୁମ୍ଭେ ଶିଷ୍ୟରେ ଏ ଭେଦ ବୁଝାଇ ॥
 ଅଂଶା ଅଂଶ ଯେଉଁମାନେ ପୁଷ୍ପାଭାଗ୍ୟେ ଥିବ ।
 ଏ ଗୁରୁ ମିଳିଲେ ତାଙ୍କ ପରମ୍ପରା ପଢ଼ିବ ॥
 ଅବୁଦ୍ଧର ଶିଷ୍ୟ ରାମ ରାମଶିଷ୍ୟ ବାର ।
 ବାର ମଧ୍ୟେ ଶୁଣି ଅଟେ ଇଥର କୁମର । ୧୬ ।
 ଏହୁ ବାରଳଗଣେ ବହୁଶ୍ର ଉତ୍ତମ ।
 ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ଦେବ ପୁଣି ରାଜାସ ରଞ୍ଜନ ॥
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚୈତନ୍ୟଙ୍କର କରୁଣା ଦୁମ୍ଭରେ ।
 ଗୋଲେକ ଆୟୁଧ ଲୀଳା ଧଇଲେ ଦ୍ରବରେ ॥
 ହରିନାମ ଆଶ୍ରୟ କରି ସଂସାରରେ ଥିବ ।
 ତଳକଭେଦ ଇତିଲ ସଂସାରୁ ତ୍ୟକ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ, ଅନନ୍ତ, ବସୁ, ସୁଦାମା, ଆନନ୍ଦ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ, ବାଳକ, ମଧୁ, ମୟୁରାସେ ଚନ୍ଦ୍ର ॥

ଚିତ୍ତରେ ସନ୍ତୋଷ ହୋଇ ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗେ ପ୍ରଣାମ ।
 ଆମ୍ଭେମାନେ ହୋଇଅଛୁ ଅତି ସେ ଅଧମ । ୨୫ ।
 ପ୍ରେମଭରେ ଅଶ୍ରୁରେ କଲେ ଆଶ୍ରିତ ।
 ତୁମ୍ଭ ଅମ୍ଭ ଅଙ୍ଗ ପୁଣି ନୋହେ ଭିନ୍ନାଭିନ୍ନ ॥
 ଠାକୁର ଆଜ୍ଞାରେ ଆମ୍ଭେ ଆସନେ ବସିବୁ ।
 ତୁମ୍ଭକୁ ସଂସାର ଦେଇ ଖେଳରେ ରସିବୁ ॥
 ଦ୍ଵାପରଲାଳା ଯେ କିଛି ଭିକାରୀ କରବ ।
 ଆପଣେ ତରଣ ପୁଣି ପରେ ଯେ ତାରିବ ॥
 ଷୋଳସପ୍ତ ଗୋପାଳ ଯେ ଅମ୍ଭର ସେ ଗଣ ।
 ମକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟନ୍ତୁ ଯେ ପୁଣି ॥
 ବିଷୟାବଗତ ଗୁଣ ରହାସେ ମହିଲ ।
 ବାଳକ ଯେ ପୁତ୍ରବଧୂ ମନକୁ ରଞ୍ଜିଲ ॥ ୩୦ ॥
 ସାଧୁ ସନ୍ଥ ବୈଷ୍ଣବମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧମ ।
 ରହାସଲାଳା ହୋଇବ ଗ୍ରାମ ମଠମାନ ॥
 ଆବର ଛତ୍ର ଗୋପାଳେ ତୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗେ ପଡ଼ି ।
 ରହାସଲାଳା କରବେ ତୁମ୍ଭ ଶିକ୍ଷା କରି ॥
 ରହାସ ଦାସର ଗୁରୁ ତୁମ୍ଭେ ଦାରକଣ !
 ତାହାକୁ କହବ ଏହି ଚଳକ ପ୍ରମାଣ ॥
 ଏହି ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ଦ୍ଵିତୀୟ ଖଣ୍ଡରେ ।
 କମ୍ପିବିଧ କହିଲି ଯେ ତୁମ୍ଭର ହୃଦରେ ॥
 ବିଷୟା ସଂସାରେ ଜନ୍ମହୋଇ ତୁମ୍ଭେ ପୁଣି ।
 ପୁଣିହେଉ ପରୋକ୍ତି ଦେହକୁ ବହୁଣ । ୩୫ ।
 ଅମ୍ଭହେଉ ପ୍ରସରିଲ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କରୁଣା ।
 ତୁମ୍ଭହେଉ ପ୍ରସରିଲ ପୁଣିର ବାସନା ॥

ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା

ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ଗୁରୁମାନେ ସାହାସର ଜନ ।

ଅରୁଣ ବଚନ ଗୁରୁ ହେତୁ କରି ଘେନ । ୩୭ ।

ଇତି ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତାୟାଂ ଗୁରୁକ୍ଷିତ୍ୟବୋଧନେ

ସ୍ଥାନବିଧିକଥନେ ନାମ ଦ୍ଵିତୀୟପଞ୍ଚମ ।

— — —

ତୃତୀୟ ପଞ୍ଚାଳ

କର ଯୋଡ଼ି ପରୁରନ୍ତି ବସ୍ତ୍ର ଯେ ପବନ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ଆନନ୍ଦ ହୋଇ ପରୁରକ ପୁଣି ॥
ନି ସନ୍ଧ୍ୟା କେମନ୍ତ ଗୁରୁ କହୁବା ବୁଝାଇ ।
କପା କରୁଥାନ୍ତି ପ୍ରାଣିମାନେ ଏହା ଧାଇ ॥
ନ କଲେଣ କସ ହୋଏ କଲେ କସ ଫଳ ।
ଏସର ସନ୍ଦେଶ ଶୁଣ ଦ୍ରାବଣ ଗେ ପାଳ ॥
ନି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ପୁମରଣ କରନ୍ତି ସେ ଜନ ।
ସ୍ତବ୍ଧପୁରୁଷ ଉଦ୍ଧାରନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ଭଜ ପୁଣି ॥
ଶୁଣ ଆହେ ଗୋପପୁତ୍ର ପ୍ରାଣ ସ୍ଥାନକଥା ।
ଶୁଣସି ହେ ଏ ଗୁହ୍ୟର ସେମନ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା । ୫ ।
ମଧ୍ୟ ସନ୍ଧ୍ୟା କହୁଦେବ ଏବେ ତୁମ୍ଭେ ଶୁଣ ।
ସେମନ୍ତେ ରହୁବ ହେତୁ ଚନ୍ଦ୍ରର ଦୃଢ଼ଦେଶ ॥
ପ୍ରାଣକାଳେ ପୁଷ୍କୁ ସେ ପ୍ରହରେ ଭଜନ ।
କହୁଁ ସେ ଉଠି କରବ ବେଷେଇ ବିଧାନ ॥
ଉଚ୍ଚପଦ୍ମ ବେଷେଇ ସେ କରଣ ପାଶବ ।
ଦ୍ଵିତୀୟ ପ୍ରହରେ ସ୍ଥାନ ପୁଣି ସେ କରବ ॥
ପୁଣି ପୁଷ୍କୁଣ ହୋଇ ମନ୍ତ୍ରକୁ ପୁମର ।
ଦ୍ଵିତୀୟ ସନ୍ଧ୍ୟା ସାରିଲେ ସେ ଦିଗେ ନ କର ॥
ଦୁଇପଦ୍ମ ଶେଜନର ନିତି ସେ କରବ ।
ଛତପଦ୍ମ ଶୟନରବିଧି ସେ ସାଧବ । ୧୦ ।
ପୁଣି ଦୁଇ ପଦ୍ମଠାରୁ କର୍ମ ବିଧି ସାରି ।
ସ୍ନାନକର କରବ ସେ ପଶ୍ଚିମମୁଖ କର ॥
ଆନକର ପୁନଃ ବିଧି ସେ ଦିଗେ କରବ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟମୁଖ ହୋଇଣ ସେ ସ୍ନାନ ନ ସାରିବ ॥

ଯି ସ୍ୱକାର ସ୍ୱାହାନ ସେ ଗୋପାଳର ବଧୂ ।
 ଅମେଧ ଗୁହରେ ନ କରିବ ଅନ୍ନପିବି ॥
 ନୂଆପାକ କରି ହସ୍ତେ କରିବ ଭୋଜନ ।
 ଖୋଳ କରତାଳ ବହୁଥୁବ ଯେତେ ଦିନ ॥
 ଶ୍ରୀ ବୃନ୍ଦାବନଲୀଳା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ବେଶ ।
 ଗୁଞ୍ଜ ଗୁଞ୍ଜ ତରାସ ତ ରୁନ ମାଳ ବେଶ । ୧୫ ।
 ଖୋଳ କରତାଳ ଶିଂଘା ବେଶୁ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ।
 ଏମାନ ବହୁଣ ଥିବ ସଦା ଦିନ ନିଶି ।
 ଏଶୁକରି ଅଶୁଚି ଯେ ଅଙ୍ଗ ନ କରିବ ।
 ଶୁଚିବନ୍ତୁ ହୋଇକରି ସଦାବେଳେ ଥିବ ॥
 ପୁଣିଲର ବଶ୍ରପ୍ରାପ୍ତ ତାର ଘଟ ରହୁ ।
 ଶୁଚିବନ୍ତୁ ଘଟ ପୁଣି ନୂଆପାଣି ଥାଉ ॥
 ଶୁଦ୍ଧ ଅନ୍ନ ନ ଘଷ ଛୁତକ ଅନ୍ନମାନ ।
 ଉପାସନା ନକାବେଦ୍ୟ ନ କରିବ ଭିନ୍ନ ॥
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନ ଭାଷି ପଡ଼ିତ ଘରଅନ୍ନ ।
 କୃଷ୍ଣଉପାସନା ନାହିଁ ପଡ଼ିତ ସେ ଜନ । ୧୬ ।
 ରାଜଖଣ୍ଡା ଅନ୍ନମାନ ନ କରି ଭୋଜନ ॥
 ଶମ୍ଭୁଅନ୍ନ ବିଷ୍ଣୁଜନେ ନିଷେଧଟି ଜାଣି ॥
 ରାଜା ସମପଣକୁ ଜଳନ୍ତଣା ଦେଇଥାଉ ।
 ବିଷ୍ଣୁକୁ ସେ ସମପଣ କରିବା ନୋହୁଇ ॥
 ଆମିଷ ମାଂସ ଯେଉଁ ଘରେ ରହାହୋଇ ।
 ବ୍ରଜବାସୀ ବଇଁଠିବ ସେ ପାକ ନ ହୁଇ ॥
 ପଡ଼ିତଟି ଜାଣି ବାବୁ ସେହୁ ପାକମାନ ।
 କୃଷ୍ଣଭବ ନ ଜାଣେ ସେ ପଞ୍ଚତରେ ଗଢ଼ ॥

ହିତକ ଘର ଅମେଧ ଅନ୍ନ ତା ନ ହୁଏ ।
ଦଶମ ଦବସେ ଗୁହ୍ୟକୁ ତାର ହୋଇ । ୨୫ ।

ଶ୍ରୀକଥା ପିତୃଗଣେ କଲ୍ୟାଣ ପୁଣ୍ୟ ।
ରାହୁ ପଲ୍ଲୀ କରବ ଏବଧ ଦେଖିଣ ॥

କୃଷ୍ଣସୋଗ୍ୟ ନୋହଇ ସେହୁ ଅନ୍ନମାନ ।
ବ୍ରଜ ବଇଷ୍ଣବମାନେ ତେଜବଟି ପୁଣ୍ୟ ॥

ସଂସାରର ଜନମାନେ ବାଦା ସେ ଅଟନ୍ତି ।
ଦୁଷ୍ଟପିତ ସାଧୁମାନେ ସେହୁ ଠାକରୁଟି ॥

ଦ୍ରାବଣ ରାତି ଅନ୍ତରେ ସେଠାରେ ଭୁଞ୍ଜିବ ।
ନବତନ ବଧୂ ପାକ ହାଣ୍ଡି ଯେ କରିବ ॥
ବାଦମାନେ ସଂସାରେ ବହୁତ ଛନ୍ତି ଜାଣ ।
ଅକର୍ମ ଜନମାନେଟି କର୍ମର ବଧାନ । ୩୦ ।

କୃଷ୍ଣକୁ ନିଷେଧ ଯେ ବୈଷ୍ଣବ ପରି ଜନ ।
ଏଗାର ଦବସ ଯାଏ ନ କରେ ଭୋଜନ ॥
ଅକର୍ମର ଗତି ଜିହ୍ଵା ଲଳସା କରଇ ।
କର୍ମମାନ ଜାଣିକରି ମୁକାର ବହଇ ।
ବ୍ରଜମାନ କର୍ମମାନ ଭୁଲେ କରୁଥିବ ।
ଗୋପାଳମୁରତି-କଳା ହୃଦରେ ଧରିବ ॥
ନ୍ୟାୟରାଜ ମୁରତି ଫି କୁଟେ ବସାଇ ।
ନିତି ଭୋଗ ଦେଉଥିବ ସେ ସ୍ଥାନକୁ ଗୁହ୍ୟ ॥
ଗୋପାଳ ମନ୍ତ୍ରକୁ ପାଞ୍ଚଭାଗ ଯେ କରିବ ।
ପଞ୍ଚ ଯେ ମୁରତି ଏହି ଭାବରେ ପୂଜିବ । ୩୫ ।

ଜନ ବଳଭଦ୍ର ଦୁଗା ଫି ପୁରା ପୁରା ।
ଗୋପୀ ଗୋବିନ୍ଦାୟ ନମସ୍କାର ପୂଜା କରି ॥
କୃଷ୍ଣାୟ କୃଷ୍ଣ ପଜିବ ଏପଞ୍ଚ ବଧୂରେ ।
ଫି ପୁରା ପୂଜିଲେ ଗୋପୀ ଥାନ୍ତି ତାଙ୍କଠାରେ ॥

ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା

ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ମୁରତି ସ୍ଥଳେ ବସ୍ୟାତ ।
 ଏକ ଅଙ୍ଗ ପଞ୍ଚମୂର୍ତ୍ତି ଲୀଳାର ନିମିତ୍ତ ॥
 ଶୁଣ ଆହ୍ୱା ଗୋପସୁତ ଅଭ୍ୟୁତ ବଚନ ।
 ଏହୁ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତ ଦ୍ୱିତୀୟ ଖଣ୍ଡେଶ ॥
 ପୂର୍ବ ଜନ୍ମ ଭାଗ୍ୟଶ୍ରେଣେ ବିଷ୍ଣୁ ବ୍ରତ କରେ ।
 ବିଷ୍ଣୁକୁ ସୁମନସ ଭବ-ଭୟ ହରେ । ୪୦ ।

ଭକ୍ତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତିଗୀତାୟାଂ ଦ୍ୱିତୀୟଖଣ୍ଡେ ଗୁରୁସ୍ଥିତ୍ୟବୋଧନେ
 ପୂଜା ବିଧି ବିଧାନକ୍ରମେ ନାମ ଚତୁର୍ଥାଂଶଃ ।

ଚତୁର୍ଥ ପଟଳ

ବନ୍ଧ ବନ୍ଧୁ ଦେଖିଣ ଯେ ପରୁରନ୍ତୁ ଦୁଃଖ ।
 ତଳକର ଥୋକେ ପ୍ରଭୁ ନୋହୁଲୁ ପ୍ରମ ଶ ॥
 ଏ ଦୁଇ କର୍ମ ଗୁଡ଼ିଣ ଅନ୍ୟ କର୍ମ କରେ ।
 କନିଷ୍ଠ ଗୋପାଳ ବୋଲି କହୁଛି ତାହାରେ ॥
 ଉତ୍ତମ ମଧ୍ୟମ ଯେ କନିଷ୍ଠ ତନୁ ମତ ।
 ଜାତିମାନଙ୍କରେ ପ୍ରାଣୀ ଅଛନ୍ତି ଏମନ୍ତ ॥
 ଏଣୁକରି ତୁମ୍ଭେମାନେ କୁଳ ଯେ ତାରିବ ।
 କଳିଯୁଗରେ ତୁମ୍ଭର କରଣ ରହୁବ ॥
 ମଧ୍ୟମ କନିଷ୍ଠ କୁଳେ ରାମ ଭ୍ରାତ୍ର ସାର ।
 ବନ୍ଧୁ ଧର୍ମ ବନ୍ଧ ପଞ୍ଚକନେ ମୋର ସାର । * ।
 କମାର ଯେ ରାମଦାସ କୁମ୍ଭାର ଯେ ରାମ ।
 ନନ୍ଦ କନ୍ଦ ମୁରାରି ଅଟନ୍ତି ତନୁଜଣ ॥
 ନିରଞ୍ଜନ ବେହେରା ଦକ୍ଷିଣ ଚନ୍ଦ୍ର ଦୁଇ ।
 କନିଷ୍ଠ ମଧ୍ୟମ ତାର ବାରଜଣ ଭାଇ ॥
 ବରା ବନ୍ଦାପନା ଯେ ଅଶୌଚ କର୍ମମାନ ॥
 ଧର୍ମ ପଥମାନ କରି କରନ୍ତି ସ୍ଥାପନ ।
 ପତ ଯତ ଦୟା ଶାନ୍ତି ମନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ରମାନ ।
 ଶ୍ରଦ୍ଧା ଯେ ଅବାଡ଼ ଜ୍ୟୋତି ସମାଧି ସାଧନ ॥
 ଏ ସାଧନମାନ ତୁମ୍ଭେ ନିତ୍ୟ କରୁଥିବ ।
 ଆପଣେ ତରିବ ତୁମ୍ଭେ ପରେ ନିପ୍ରାଣବ । ୧୦ ।
 ଏ ଭେଦ ଜାଣି ଉତ୍ତମ ମଧ୍ୟମ ଯେ କରେ ।
 ଗୁଡ଼ିଣ କଲେଣି ପାପ ଲାଗିବ ତୁମ୍ଭରେ ॥

ରୋଗ ଶୋକ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଗୃହରେ ହେବ ଜାତ ।
 ଏଶୁକରି ଶାନ୍ତି ରୂପ ଧର ଗୋପସୁତ ॥
 ଖୋଲ ସେ କର୍ତ୍ତାଳ ଶିଘ୍ରା ବେଶୁ ସେ ବଇଁଶୀ ।
 ରୁଞ୍ଜି ଗୁଞ୍ଜି ଗରବଡ଼ ଚାଲି ଯାଏ ମିଶି ॥
 ଶଙ୍ଖ ବାଣା ଖଞ୍ଜିଣୀ ପଟାଉଳ ମୟୂର ।
 ଏମାନ ବହୁଷ୍ଟ ତୁମ୍ଭେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଗୋପ ତେର ॥
 ମକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ବସ୍ତ୍ର ପବନ ସୁଦ ମ ।
 ଯଦବ ବାଳକ ମଧୁ ମଧୁଣ ଉତ୍ଥାପନ । ୧୫ ।
 ଗୋବିନ୍ଦ ସେ ବୃନ୍ଦାବନ ବାରସୁତ ଶୁଣ ।
 ଉତ୍ତମ ଗୋପାଳ ତୁମ୍ଭେ ମୂଲେ ଥିବ ପୁଣି ॥
 ଫୁଲ ପାନ ବସନ ଚନ୍ଦନ ଦୃଢ଼ ମନ ।
 ଏମନ୍ତ ପୂଜା ଦେଖିବ ସେବଣ ଭୁବନ ॥
 ଏହା ଦେଖିଲେ ସେ ପୁଣି ରାହାସ ରହିବ ।
 ଅଣରାସ ଜନଠାରେ କେତେ ନ ବସିବ ॥
 ଭୁଞ୍ଜିବ ସେ ନୂଆପାକେ ହସ୍ତରେ ରାନ୍ଧଣ ।
 ଦ୍ଵାଦଶ ଗୋପାଳେ ଭୋଗ ଦେବ ବାର ସ୍ଥାନ ॥
 ଶଙ୍ଖର ଶବ୍ଦ ଦେବ ମଧୁଦାସ ମୂଲେ ।
 ବାଳକ ରଞ୍ଜନ ପାକ କରିଣ କୁଣିଲେ ॥
 ସଖୀ ଅଙ୍ଗ ସେବା ରଖ ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ।
 ରାଧା ସେବା ମୁକୁନ୍ଦ ଦୃଢ଼ସେବା ଅନନ୍ତ ॥
 କୃଷ୍ଣସେବା ପବନ କବେ ମନ ଦେଇ ।
 ଉତ୍ଥାପନ ମୁଦଙ୍ଗ ସେ ଉତ୍କଳିନ ମନ୍ତ୍ର ॥
 ଦୁହାର ମୁଦଙ୍ଗ ଧର ଗୋବିନ୍ଦ ହୋ ଦାସ ।
 କଂସାଳ ଶିଘ୍ର ଧରିବ ଆନନ୍ଦ ହରଷ ॥
 ଦ୍ଵିତୀୟ କଂସାଳ ରଖ ବସ୍ତ୍ର ଦାସ ମୂଲେ ।
 ତୃତୀୟ କଂସାଳ ରଖ ମାଧୁସୂର ମେଲେ ॥

ବୃନ୍ଦାବନ ଦାସ ମୂଳେ ପଞ୍ଜା ଯେ ବଞ୍ଚିଣୀ ।
 ଏହି ବାର ଦାସଙ୍କର ରହାସ ଗାୟଣୀ । ୨୫ ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯେ ଗୋପାଳ ଅଟ ଚୁମ୍ବେ ବାର ଦାସ ।
 ଚୁମ୍ବ କରୁଣାରୁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବ ଅଂଶ ॥
 ଚକ୍ର ଗୋପାଳ ଶୁଣ ନିଳକ ପ୍ରମାଣ ।
 ବନ୍ଦ ବନ୍ଧୁ ଦକ୍ଷିଣ ପରୁରେ ଯାହା ପୁଣ୍ୟ ।
 ଚକ୍ର ଗୋପାଳ ଯେନ ଏହି ଯେ ବରୁର ।
 ଉତ୍ତମ ମଧ୍ୟମ ଶିଷ୍ୟ ଗୁରୁ ସମାରୁର ॥
 ହରି ମନ୍ଦିର ତିଳକ ସପ୍ତବିନ୍ଦୁ କଥ
 କହୁବା ଏଥର ସର ଯେ ଏଥ ବ୍ୟବସ୍ଥା ॥
 ଦୁଃସ୍ଵପ୍ନ ତିଳକବିନ୍ଦୁ କହୁଅଛି ଶୁଣ ।
 ଦ୍ଵାଦଶ ତିଳକ ଯେଉଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରମାଣ । ୩୦ ।
 କର୍ଣ୍ଣେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେବତାଙ୍କୁ ତିଳକ ସେ ଦେଇ ।
 ନୟନକୋଣ ତିଳକ ତହିଁ ଦେବ କହି ॥
 କଣ୍ଠତଟ ତିଳକ ସେ ରାଶୁର ଗଉଡ଼ା ।
 ହିମଳା ସଖୀ ବାହୁରେ ପୂଜାବଧୁ କର ॥
 ଲକ୍ଷ୍ମୀନାରାୟଣ ପୁର ଦୁଃସ୍ଵପ୍ନେ ଦେଇ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ସ ବନ୍ଧୀଙ୍କ ପୂଜା ନାଭିରେ ବସଇ ॥
 କାମଦେବ କାମାକ୍ଷୀଙ୍କ ଲିଙ୍ଗମୂଳେ ଦେବ ।
 ଶଙ୍ଖିନୀ ଗଣପତିଙ୍କ ପଦାଦ୍ୟେ ପୂଜିବ ॥
 ଦ୍ଵାଦଶ ତିଳକଭେଦ ଶୁଣ ମନ ଦେଇ ।
 ପଞ୍ଚାଶ ଅକ୍ଷରେ ଯେ ନିର୍ବାଣ ପୂଜା ହୋଇ । ୩୫ ।
 ଏ ପଞ୍ଚାଶ ଚିହ୍ନି କର ତିଳକ ସେ ସେନେ ।
 ମୃତ୍ୟୁକାଳେ ଗମନ୍ତି ଏ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଭୁବନେ ॥

ଏ ପଞ୍ଚାଶ ନ ଭେଦ ଯେ ସେନଇଁ ତଳକ ।
 ମଲେଶ ସେ ଆତସାତ ହେଉଥାନ୍ତି ଲେକ ॥
 ସାଧୁତ ମହତତ୍ତ୍ୱରେ ଜନ୍ମ ହେଉଥାନ୍ତି ।
 ମୁକ୍ତିପଦ ଲଭନ୍ତି ସେ ଭକ୍ତି ନ ପ ବନ୍ଧି ॥
 ପଞ୍ଚାଶ ଅକ୍ଷର ଭେଦ ତଳକ ଯେ ଦେବ ।
 ବେନି ଚକ୍ଷୁକୋଣେ ସିଧୁ ଅକ୍ଷର ବସିବ ॥
 ର ଅସ୍ତ୍ର ବସିବ ଓଷ୍ଠର ଯେ ବେନି କୋଣେ ।
 ଇ ର ବସିବ ଦନ୍ତପାଟିର ବେନି ସ୍ଥାନେ । ୪୦ ।
 ଓଞ୍ଚି ଲଳିତରେ ବସେ ଉର୍ବ ଭୁଜ ଦୁଇ ।
 ଝ ଝ ବସେ ଶ୍ରବଣରେ ଏଞ୍ଚି କଣ୍ଠତହିଁ ॥
 ଛ ଛ କୁକ୍ଷିରେ ବସେ ବ୍ରହ୍ମରଜ୍ଜେ, ଅ ଆ ।
 ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଏହୁ ଦୃଢ଼ଚିତ୍ତ ହୁଏ ॥
 ଡାହାଣ ଭୁଜରେ କ ଶ ଗ ଘ ଙ ବସଇ ।
 ବାମଭୁଜେ ଚ ଛ ଜ ଝ ଞ ଣର ଯେ ଗୋହୁ ॥
 ଟ ଠ ଡ ଢ ଦକ୍ଷିଣ ଯେ ପାଦମଳେ ବସେ ।
 ଟା ଡା ଦ ଧ ନ ବାମପାଦ ଆଡ଼େ ମିଶେ ॥
 ପ ଫ ବ ଭ ମ ଯ ନାଭିଦେଶରେ ପ୍ରକାଶ ।
 ର ଲ ଶ ଷ ସ ରେଣୁ ଲୀନ ହୋଏ ଶେଷ । ୪୫ ।
 ଢ଼ଂ ଣଂ ବ୍ରହ୍ମରଜ୍ଜେ, ଏମନ୍ତେ ପ୍ରକାଶ ।
 ତଳକଭେଦ ଜାଣି ସ୍ୱେମନ୍ତ ଯେ ଦାସ ॥
 ଏ ଭେଦ ନ ଜାଣି ହେବେ ସେନନ୍ତି ତଳକ ।
 ମନର ସଂଶୟମାନ ନ ଛାଡ଼ଇ ତାଙ୍କ ॥
 ଚିତ୍ତ ଛନ୍ଦ ଛନ୍ଦ ଯେ ଶାହାସୁମାନ ଶୁଣି ।
 କେଉଁଠାରୁ ପରାଣେ ହେଉଥାଇ ଶୁଣି ॥

ଏଣୁକରି ସଦଗୁରୁଠାରୁ ଘେନି ନାମ ।
 ନାମକୁ ଚିହ୍ନିଲେ ଦୟା ମନର ଉଦ୍ଧମ ॥
 ନାମ ବାଜମନ୍ତ ଅଣଅକ୍ଷର ଯେ ହୋଇ ।
 ଦ୍ଵିତୀୟ ତାଳ ଯେ ଏକାକ୍ଷର ମନ୍ତ୍ର କହୁ । ୩୦ ।

ତୃତୀୟ ତାଳ ଯେ ପୁଣ୍ୟ ଅଟଇ ତାରକ ।
 ଖ୍ୟାମ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ମନ୍ତ୍ର ଚତୁର୍ଥ ତ ଲେଖ ॥
 ଷୋଳନାମ ଗୋଟି ପଞ୍ଚ ତାଳ ଯେ ଅଟଇ ।
 ଏ ପଞ୍ଚମନ୍ତ୍ରରୁ ସର୍ବମନ୍ତ୍ର ଜନ୍ମ ହୋଇ ॥

ଏହୁ ପଞ୍ଚମନ୍ତ୍ର ଭଜି ଶୁଚିବନ୍ଦେ ଥିବ ।
 ରାହାସ ଧାରଣ ପ୍ରାନ୍ତେ ସମାଧି ସାଧିବ ॥
 ଶହାର ପାପ ଚୁକ୍ତର ଅଙ୍ଗରେ ନ ମିଶେ ।
 କୃଷ୍ଣର ନାମିକ ଯେହୁେ ସୁଖେ ପରଜାନେ ॥
 ହରଷ ହୋଇଲେ ଶୁଣି ଚବିଶ ଗୋପାଳ ।
 ଅରୁଂଦର ଚରଣରେ ନମିଲେ ସକଳ ॥

ଏହୁ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ଯେ ଜନ ପଢ଼ଇ ।
 ଶୁଭେ ପବନୁନିବ ସକଳ ଶୁଭେ ॥ ୩୧ ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତିଗୀତାୟାଂ ଦ୍ଵିତୀୟାଂଶେ ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ
 ବୋଧନେ ଚିଲକବିଧାନର୍ଥେ ନାମ
 ଚତୁର୍ଥ ପଞ୍ଚଳ ।

ପଞ୍ଚମ ପଟଳ

ବାଳକ ମଥୁରା ବୃନ୍ଦାବନ ଯେ ପଶୁର ।
ମାଳାମାନ କି ନିମନ୍ତେ ଦୃଢ଼େ ଆନ୍ତ୍ର ଧରି ॥
ଏଥର ଯେ ସାର ଗୁରୁ କହୁଦେବ ପୁଣି ।
କେମନ୍ତ କରି ଭଜନ କେଉଁ ମନ୍ତ୍ରେ ପୁଣି ॥
ଶୁଣ ଅହେ ଗୋପସୁତ କହୁଦେବ କହୁ ।
ଅପାର ମହିମା ଯେ ଭୁଲସୀମାଳେ ଅହୁ ॥
ଶୟେ ଅଷ୍ଟଗୋଟି ଯେ ଭୁଲସୀ ମାଳକର ।
ମେରୁ ବୋଲି ଏକଗୋଟି ସବ ପରେ ଭର ॥
ବ୍ରହ୍ମଅଙ୍ଗ ଧରିଣ ଯେ ଅଛନ୍ତି ଭୁଲସୀ ।
ସାଧୁନଜମାନେ ଭଜନକୁ କରି ଆଶା ॥ ୫ ॥
ଦିନ ଗଣ୍ଡାଠାରେ ନେହି ଅଟଇ ପ୍ରମାଣ ।
ଦ୍ଵାଦଶ ଗଣ୍ଡାଠାରେ ଯେ ଭୁଜ ପରମାଣ ॥
କୋଡ଼ିଏ ଗଣ୍ଡାରେ ତାଙ୍କ ରରଣ ଅଟଇ ।
ପଚିଶ ଗଣ୍ଡାରେ ପୁଣି ଆଉ ପାଦ ହୋଇ ॥
ଆଠଗୋଟି ଶାପରେ ଆରପାଦ ଜାଣ ।
ମେରୁ ଯେହୁ ଶିର ତାଙ୍କ ଅଟଇ ପ୍ରମାଣ ॥
ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ଯେ ଅନନ୍ତ ବ୍ରହ୍ମରୂପ ।
ଭଗଦଳିନେ ମନ୍ତ୍ରମାନକୁ ଯେ କପ ।
ଅନାମିକା ଅଙ୍ଗୁଳି ଯେ ମଧ୍ୟରେ ଧରିବ ।
କଣ୍ଠମନ୍ତ୍ର ଯେ ଯାହାର ଚର୍ଚ୍ଚରେ ଜପିବ । ୧୦ ।
ଶୁଭିଚାର ଫେରାଇଲେ ଗ୍ରହେ ପୁଣି ହୋଇ ।
ଷୋଳଗ୍ରହ ଫେରାଇଲେ ଲକ୍ଷେ ଯେ ବୋଲଇ ॥

ପଦର-ଗଣ୍ଡା ଯେ ଦୁଇ ଗୋଟିର ଭଜନ ।
 ଶିଖର ଯେ ପାପମାନ ହୁଅଇ ଦହନ ॥
 ଅଦ୍ୟରେ ଯେ ଦୁଇଗୋଟି ଗୁରୁଙ୍କ ଦକ୍ଷିଣା ।
 ଏଣୁକରି ଶିଖା ମନ୍ତ୍ର କରୁଥିବ ଗୋ ॥
 କେ ଅବା ଗୁଡ଼େ ଜପିବ କେବା ଦୁଇଗୁଡ଼ ॥
 ତେ ଅବା ରୁଏ ଜପିବ ବିଷୟାଜଡ଼ତ ॥
 କେ ଅବା ତୃତୀୟ ଗୁଡ଼ କେବା ଶୁଣ ପାରେ ।
 ବିଷୟା ତେଜିଲେ ଅବା ଲକ୍ଷେ ନାମ ଧରେ । ୧୫ ।
 ଜଳନା ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠ ଅଗ୍ରେ ମନ୍ତ୍ର ନ ଜପିବ ।
 ଯେତେକ ଜପ କରିବ ନିଷ୍ଠୁଳ ହୋଇବ ॥
 ଅଫାଣ କରିଣ ଯେବେ ମନ୍ତ୍ର ଜପ କରି ।
 ମଲେ ଲଭନ୍ତି ସେ ଯେ ବଲକୁଣ୍ଡ ପୁଣି ॥
 ଶୁକାଦରେ ସାଧୁତ ମହନ୍ତ ଘରେ ଜାତ ।
 ଭଜନ ସିଦ୍ଧି ନୋହୁଣି ଯେବେ ହୋଏ ହୃତ ॥
 ରୁଆ ଗୁଡ଼ ଲକ୍ଷେ ଜାଣି ଯେ ନର ଜପଇ ।
 ଗୋଲୋକେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇ ବେଷ୍ଟିବେ ଜନ୍ମଇ ॥
 ଗୋଲୋକେ ବେଷ୍ଟିବଘରେ ଆତନ୍ୟତ ହୋଇ ।
 ଶୁକ୍ତ ସାଧୁତ ଘରେ ଜନ୍ମ ତାର ନାହିଁ ॥ ୧୦ ॥
 ମହାନ୍ତ ଦଣ୍ଡପାଟରେ ନୋହୁନ୍ତି ସେ ଜାତ ।
 ମହାନ୍ତ ଦଣ୍ଡପାଟରେ ମୁଗୁଟ ବହୁତ ॥
 ଶୁକ୍ତ ସାଧୁତ ଯେ ମହାନ୍ତ ପୁତ୍ର ହୋଇ ।
 ମମତା ଗୁଡ଼ିଲେ ସେହୁ ଭଗତ ଲଭଇ ॥
 ଏଣୁକରି ରୁନେମାନେ ନିଜ କର୍ମ ସ୍ଵେଚ୍ଛା ।
 ଶୁଦ୍ଧାସ ରହିଲେ ରୁନେ ହୋଇବ ଯେ ବଡ଼ ॥
 ଯୋଗୀପୁତ୍ର ହେଲେ ମନ୍ତ୍ର ଭଜନ କରଇ ।
 ଗୁରୁଙ୍କ ଦକ୍ଷିଣା ଜପେ ଗୁରୁ ଚନ୍ଦ ପାଇ ॥

ଦ୍ଵିତୀୟ ଯେ ମାଳାବେଟି ଶିଷ୍ୟର ଦେହରେ ।
 ଗୁରୁଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଶିଷ୍ୟ ବହୁଇ ଦୃଢ଼ରେ । ୨୫ ।
 ପଞ୍ଚାଶ ଶିଷ୍ୟରେ ଶଯ ଗୁରୁଙ୍କର ମାଳ ।
 ଆଠର ନିମନ୍ତେ ଗୁଣଗେଟି ଚର୍ଚ୍ଚି ମିଳି ॥
 ଏଶ୍ଵକର ଶିଷ୍ୟଠାରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଭଜନ ।
 ଯୋଗ୍ୟ ଶିଷ୍ୟ ହେଲେ ଗୁରୁ ତାରଙ୍ଗ ସେ ପୁଣି ॥
 ଶିଷ୍ୟ ସ୍ଵାହୀନ ସାରିଲେ ଗୁରୁ ସ୍ଥାନ କରି ।
 ଏଶ୍ଵକର ଗୁରୁଅଙ୍ଗ ପାପକୃତ ହରି ॥
 ଜନବଳେ ଗୁରୁ ପୁଣି ଶିଷ୍ୟପାପ ନାଶେ ।
 କୈବଳ୍ୟନନ୍ଦକୁ ଧ୍ୟାୟୀ ଆଶାନ୍ତ ମାନସେ ॥
 ଜୀବ ପରମର ଭେଦ ଗୁରୁ ସେ ଜାଣଇ ।
 ସେ ଗୁରୁ ଆଶଙ୍କେ ତରଳ ଶିଷ୍ୟ ତାତ୍ ଜେଇ । ୨୬ ।
 ଯେଉଁ ଗୁରୁର ଜୀବ ପରମ ଭେଦ ନାହିଁ ।
 ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ଭ୍ରମୁଆନ୍ତ ଦେହ ନାନା ବହୁ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ବାଣୀ ଘେନିବା ଗୋସାଇଁ ।
 ହୃଦରେ କେମନ୍ତେ ମନ୍ତ୍ରମାନ ଜପ ହୋଇ ?
 କୋପଶ୍ରେଷ୍ଠ ମହାନ୍ତ ଯେ ଶୁଣି ବେଦିଜନ ।
 ରୁମ୍ଭେ ସେ ପରାପର ଗୁପ୍ତ କଥାମାନ ॥
 ପୁଣିର ବାସନା ଥିଲା ବିଷୟା ତେଜଲ ।
 ଗୋକୁଳ କୁଳରେ ରୁମ୍ଭେ ବିହନ ହୋଇଲ ॥
 ଫଳ ବୃକ୍ଷମାନଙ୍କୁ ଶାନ୍ତି ଯେବେ ଥାଇ ।
 ସକଳ ତାହାର ପୁଣି ବାହାର ହୁଅଇ । ୨୭ ।
 କହୁବା ତହିଁର କଥା ଶୁଣି ବେଦିଜନ ।
 ଅଙ୍ଗୁଷ୍ଠି ରେଖାରେଜପ ଯେମନ୍ତ ହୋଇଣ ।
 କୋଡ଼ିଏ ରୁଆ ସେ ନାମ ଭଜନ କରିବ ।
 ତଳେ କୋଡ଼ିଏ ନାମ ଯେମନ୍ତ ବୁଝିବ ॥

ବାମଦେହେ କୋଡ଼ିକ ପୂରକା ଅନୁସାରେ ।
 ବ୍ରହ୍ମେକ ହୁଅଇ ପୁଣି ଏକ ଯେ ବିଶ୍ଵରେ ॥
 ବ୍ରହ୍ମେକ ନାମ ଯେ ପୁଣି ଶୁଣ ମନୁହେଇ ।
 ଶୁଣିଣ ଛଅ ହଜାର ପ୍ରମାଣ ଅଟଇ ॥
 ଷୋଳ ବ୍ରହ୍ମେ ନାମ ପୁଣି ଲକ୍ଷେକ ପ୍ରମାଣ ।
 ଦୁଇ ସହସ୍ର ଶୁଣିଣଟି ଅଧିକ ଯେ ଜାଣ । ୧୦ ।
 ଏମନ୍ତ ହୋଇଣ ମନ୍ତ୍ର ଭଜନ ଅଟଇ ।
 ଦୁଇ ସହସ୍ର ଶୁଣିଣ ଗୁରୁଜ ମନ୍ତ୍ର ହୋଇ
 ଲକ୍ଷେ ନାମ ଜପି ଶିଷ୍ୟ ଅଭେଦ ଅଟଇ ।
 ଶିଷ୍ୟ ଏଣୁ କଣେ ଯେ ଭେଦାଭେଦ ନାହିଁ ॥
 ତତ୍ତ୍ଵ ନ ଜାଣିଲେ ମନ୍ତ୍ର ଦୃଢ଼େ ଦୃଢ଼ଜଣ ।
 ମୁଖେ ନପ କରୁଥାଇ ମନ୍ତ୍ରନାମ ଧରି ॥
 ପବନ ଭଜନ ଦୁଇ ପରୁରୁ ଗୋସାଇଁ ।
 ତତ୍ତ୍ଵର ଭଜନ ଏବେ କହିବା ବୁଝାଇ ॥
 ଶୁଣ ହେ ପବନ ଦାସ ଅତି ଏ ଗୁପ୍ତ ।
 ସହସ୍ର ଜଣରେ ଅବା ନ ଥେ ଏକ ତତ୍ତ୍ଵ । ୧୫ ।
 ସଦଗୁରୁ ମିଳିଲେ ଯେ ଦେଶିଷ୍ୟ ପାଇ ।
 ଅପରୁରୁ ଅବା ଅପଶିଷ୍ୟ ନ ଜାଣଇ ॥
 ପରମ ଗୁପ୍ତ ଦାକ୍ଷା ଭଜନର ପାର ।
 ହେରୁମନେ ପବନ ହେ ଭଜନ ବିରୁର ॥
 ଶୁଣ ଅହେ ଗୋପାଳ ଚର୍ଚ୍ଚି ଅଛୁ ଭେଦ ।
 ହୋଇଛୁ ମନ୍ତ୍ର ଚର୍ଚ୍ଚିରେ ଶୁଣିଣୋଟି ଛନ୍ଦ ॥
 ଗାୟତ୍ରୀ କରଣ ମୂଳେ ସାବିତ୍ରୀ ବସଇ ।
 ବୁଦ୍ଧ ହୁ ଶ ଗୁପ୍ତ ହୁ ଶ ଶୁଣମନ୍ତ୍ର ହୋଇ ॥
 ଶୁଣମନ୍ତ୍ର ଏକ ଏକ ଛନ୍ଦ ମନ୍ତ୍ରପାର ।
 ଶ୍ରୋତ ପୁଣେ ମନ୍ତ୍ର ମନରେ ବିରୁର । ୨୦ ।

ଆବର ଛନ୍ଦକୁ ମେରୁ ଅଇଁରେ ବସାଇ ।
 ଏ ତତ୍ତ୍ୱ ଜାଣିଲେ ଶିଷ୍ୟ ଭଗତ ଲଭଇ ॥
 ମାଲରେଣ ଜପ କଲେ ନବ ଭକ୍ତି ହୋଇ ।
 ଦଶ ଯେ ଭଗତତତ୍ତ୍ୱ ଜପ କଲେ ପାଇ ॥
 ମାତାଗର୍ଭେ ରେଖାମାଳ ଜପକରେ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ।
 ମୃତ୍ୟୁକାଳେ ରେଖାମାଳ ଜପି ନ ପାରଇ ।
 ମମତା ଦେହରେ ରେଖାମାଳ ଜପହୋଏ ।
 ତତ୍ତ୍ୱ ନ ଜାଣିଲୁ ଶିଷ୍ୟ ଜପ କରୁଥାଏ ॥
 ଯେଉଁ ଶିଷ୍ୟ ତତ୍ତ୍ୱରେ ଭଜନ ପୁଣ୍ୟ କରେ ।
 ମୃତ୍ୟୁକାଳେ ମନେ ଭଜି ଅମନେ ବହରେ । ୫୫ ।
 ନିଶି ଦବସରେ ଜପ କରୁଛୁ ଇଚ୍ଛାରେ ।
 ସେ ଜପର ସାଧନରେ ବିଶ୍ରାମରେ ଧରେ ॥
 ନିଶି ଦଂସରେ ଦଂସ ଜପ କରୁଥାଇ ।
 ଏକୋଇଶ ହଜାର ଯେ ଛଅଶ ଅଟଇ ।
 ଏମନ୍ତ ଭଜନ ଯେ କରପାରେ ନିତି ।
 ଶ୍ୱେତ ରଙ୍ଗ ଶ୍ୟାମଳ କଳାରେ ଦେଇ ମତି ॥
 ତେବେ ଜୀବ ଗତି ପାଏ ଗୁରୁମୁଖୁ ଶୁଣି ।
 ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ତରନ୍ତି ଯେ ତତ୍ତ୍ୱ ଜପ ଗୁଣି ॥
 ଜପିଲେ ଭଗତ ଗତି ପାଇବ ଉତ୍ତମ ।
 ସଦଗୁରୁ ସେବିଥିଲେ ସଦଶିଷ୍ୟ ମାନ ॥ ୫୬ ॥
 ଏହି ଗୁରୁଭକ୍ତିଗୀତା ଦ୍ୱିତୀୟ ଖଣ୍ଡରେ ।
 କହଇ ଅତ୍ୟୁତ ଗୋପସୁତଙ୍କ ଆଶରେ ॥ ୬୧ ॥

ଭକ୍ତ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତିଗୀତାୟାଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ଖଣ୍ଡ ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ ବୋଧନେ
 ମାଳାନିର୍ଣ୍ଣୟେ ଭଜନବିଧି କଥନେ ନାମ ସଂକ୍ଷେପ ପଠନଃ ।

ଷଷ୍ଠ ପଢ଼ାଳ

ଯଦୁଦାସ ପଶୁରଇ ଗୁରୁମୁଖ ଗୁହୀ ।
 ଯେଉଁ ନର ଚୁଲସୀର ମାଳ ଥାନ୍ତି ବହୁ ॥
 ଶୁଣ ଯଦୁଦାସ ବସ କହ ଦେବା ତୋରେ ।
 ଚୁଲସୀ ବହୁଣ ଥାନ୍ତି ଯେ ଜନ ଦୁଃଖରେ ॥
 ଶିରରେ ଚୁଲସୀ ଥିଲେ ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ହୁରେ ।
 କର୍ଣ୍ଣରେ ଚୁଲସୀ ଥିଲେ ଗୋହତ୍ୟା ନିଦାରେ ॥
 କଣ୍ଠରେ ଚୁଲସୀ ଥିଲେ ଭଗତି ଲଭଇ ।
 ବାହେ ବାନ୍ଧୁଥିଲେ ସୁରାପାନ ଷଏ ଯାଇ ॥
 ମାତୃ ଯେ ହରଣ ଦୋଷ ଦୁଃଖରେ ନାଶେ ।
 କରମାଳେ ବିସୁଲପାତକ ଯେ ବିନାଶେ ॥ ୫ ॥
 ଶଏ ଅଷ୍ଟଭୁବର ଯେ ଦୁଃଖେ ଲମ୍ବାଇ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରବନ ଗୋଟି କଣ୍ଠତଟରେ ଘେନଇ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରବନ ଅର୍ଦ୍ଧ କରମାଳାରେ ଧରିବ ।
 କରମାଳା ଅର୍ଦ୍ଧେକ ଯେ କଣ୍ଠରେ ଥୋଇବ ॥
 ଗୋଟିଏ ବଳିବ ତହିଁ ମେରୁ ଅର୍ଦ୍ଧେ ହେବ ।
 ଛଡ଼ ଗୋଟି ଅର୍ଦ୍ଧେ ହେବ ଲେଖାକୁ ଆସିବ ॥
 କର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଦ୍ଧ ଶିଖପରେ ରଖିବ ଯଜନ ।
 ଏମନ୍ତେଣ ବଇଷ୍ଣବ ମାଳାର ଭଜନ ॥
 ଲେଖା ନ କରଣ ମାଳ ବହୁଣ ଯେ ଥାନ୍ତି ।
 ମୁକତି ପଥରେ ଯାନ୍ତି ଭକ୍ତି ନ ପାବନ୍ତି ॥ ୧୦ ॥
 ରୁମ୍ଭ ଦେହ ଅନ୍ତେ ଦାସ ହୋଇବେ ଅପାର ।
 ବହୁତ କାଠ ବହୁବେ ଦୁଃଖ ଦେଶର ॥

ନମ୍ନପଣେ ଗୁରୁଠାରେ ନମ୍ନପଣେ କୋହ ।
 ମାଳମାନ ବହୁଥବେ ବଡ଼ପଣ ବହୁ ॥
 ଲେଉଟନ୍ତି ଗୁମ୍ଫାରେ କଳରେ ପ୍ରକଳ ।
 ନ ବୁଝି ନ ପଢ଼ି ମନ୍ତ୍ର ଦେବେ କର୍ତ୍ତମୁଳ ॥
 ଯନ୍ତ୍ର ଭେଦ ନ ଜାଣେ ଯେ ମନ୍ତ୍ର କି ସେ ପାଏ ।
 କଢ଼ି ପୁଣ୍ଡେ ଭ୍ରମର ନିରାଶ ଯେହ୍ନେ ହୋଏ ॥
 ମନ୍ତ୍ରକୁ ବୁଝାଇ ଯେବେ ଯନ୍ତ୍ରକୁ ବୁଝାଇ ।
 ତନ୍ତ୍ରକୁ ବୁଝିଣ ଯେବେ ଜ୍ୟୋତିରୁପ ଶ୍ରୀଯୁ । ୧୭ ।
 ଜ୍ୟୋତିର କଳ ଅଟଇ ଗୁପ୍ତା ଯେ ଅବାଡ଼ ।
 ଗୁରୁଜନମାନଙ୍କର ଏ ସାଧନା ବଡ଼ ॥
 ଏ ସାଧନା ଅଟେ ଥିଲେ ଅଗ୍ନିରୁପ ହୋଇ ।
 ପାପମାନେ ଏ ସାଧନେ ଦହୁ ଭସ୍ମ ହୋଇ ॥
 ଅବ୍ୟକ୍ତ ଦାସ ଯେ ମୁହିଁ କହୁଲି ଗୁମ୍ଫାରେ ।
 ବାର ଦାସ ଯେ ସାଧନ କର ନିରନ୍ତରେ ॥
 ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା ଏ ଶ୍ରବଣ ଶ୍ରୁତି ରସ ।
 ଶିଷ୍ୟ ହେବୁ ନିମନ୍ତେ କଲଇ ପ୍ରକାଶ । ୧୮ ।

୧୯ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତାୟାଂ ଦ୍ଵିତୀୟାଂ ଶ୍ଳୋକେ ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ
 ବୋଧନେ ମାଳାସଂଖ୍ୟାନିରୁପଣେ
 ନାମ ଶ୍ରବଣପଟ୍ଟଳ ।

ପଞ୍ଚମ ପଟଳ

ବୃନ୍ଦାବନ ଗୋବିନ୍ଦ ପୁଣିନ୍ଦ୍ର ବେନ ଜନ ।

ସନ୍ଧ୍ୟା ଫେରିଣ ବୁଝୁ ନନ୍ଦକା ଯତନ ॥

ସ୍ଥାନର ଫଳ ଯେ ମୋତେ କହିବା ବୁଝାଇ ।

କେଉଁ କାଳେ ସ୍ଥାନ କଲେ କେଉଁ ଫଳ ପାଇ ॥

ଶୁଣ ଆଦେ ଗୋପୀନୁର କହିବ ରୁନୁରେ ।

କେଉଁ କାଳେ ସ୍ଥାନ କଲେ କେଉଁ ଫଳ ମିଳେ ॥

ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅଶ୍ୱତ୍ଥରେ ସ୍ଥାନାନ ଯଦି କବ ।

ବିଚିତ୍ର ଦଣ୍ଡର ଫଳ ହୁଅଇ ତାହାର ॥

ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ କାଳେ ଯେ ସ୍ଥାନ କରଇ ।

ଶୋଭାଦଣ୍ଡ ଫଳ ପୁଣି ସେ କାଳେ ଲଭଇ ॥ ୫ ॥

ପ୍ରହରବଠାରେ ଯେବେ କରଇ ସ୍ଥାନାନ ।

ଅଠ ଦଣ୍ଡ ଫଳ ପୁଣି ଲଭଇ ସେ ଜନ ॥

ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରହରେ ଯେବେ ସ୍ଥାନାନ କରଇ ।

ତ୍ରୟୋଦଶ ଫଳ ପୁଣି ସେକ ଲେ ଲଭଇ ॥

ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତେ ସ୍ଥାନାନ କରନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଜନ ।

ବିଞ୍ଚୋଦଶ ଦଣ୍ଡ ଫଳ ଲଭନ୍ତୁ ସେ ପୁଣି ॥

ଅଷ୍ଟ ଯେ ଉଦୟ ସ୍ଥାନ ରାତ୍ରି ବଳଶ୍ଚକ ।

ଉଦୟ ସ୍ଥାନାନ ପୁଣି ସଂସାର କରଇ ॥

ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରହର ସ୍ଥାନ ବିଷୟାଥା ଜାଣ ।

ତୃତୀୟ ପ୍ରହର ସ୍ଥାନ କାହିଁରେ ନ ଗଣ ॥ ୧୦ ॥

ଚତୁର୍ଥ ପ୍ରହର ସ୍ଥାନ ଫଳ ଅଳ୍ପ ନୋହେ ।

ହସ୍ତ ବାର ସ୍ଥାନାନ ସକଳ ଶାସ୍ତ୍ର କହେ ॥

ଅଥ ଉଦୟ ସ୍ଥାନ ପ୍ରାତଃସ୍ନାନ ଦୁଇ ।
 ଏକ ସନ୍ଧ୍ୟା ବୋଲି କରି ତାହାକୁଟି କହୁ ॥
 ଦ୍ଵି ଗୟ ପ୍ରହର ସ୍ଥାନ ଜ୍ଞୟ ପ୍ରହର ।
 ଦୁଇ ସନ୍ଧ୍ୟା ବୋଲି କରି ଏଥର ବିବର ॥
 ଅସ୍ତ ସ୍ଥାନ ରାତ୍ରି ହି ସନ୍ଧ୍ୟା ଅଟଇ ।
 ରାତ୍ରି ପ୍ରହରକଠାରୁ କର୍ମ ବଧ କହୁ ॥
 କର୍ମ ସ୍ଥାନ ଏମନ୍ତ ଅଟଇ ପୁଣ୍ୟ ଶୁଣ ।
 ଭକ୍ତସ୍ଥାନ କଲେ ପାପ ହୁଅଇ ଦହନ ॥ ୧୫ ॥
 ଗଙ୍ଗା ଯେ ଯମୁନା ସରସ୍ଵତୀ ତନି ନଦି ।
 ଅଳ୍ପ ମାତ୍ରା ଜଳରୁ ସେ ଆତ୍ମଅନ୍ତ ବହୁ ।
 ସେ ନଦୀରେ ଯେଉଁମାନେ କରନ୍ତି ସ୍ନାତ୍ନାନ ।
 ଅଶୁଦ୍ଧ ଫଳ ଲଭନ୍ତି ସେହୁ ପୁଣ୍ୟ ଜନ ॥
 ଅଶାକାର ଆକାର ପ୍ରଣବ ସାର ନଦି ।
 ଓଁ କାରୁରୁ ଏହୁ ନିଜ ଧାରେ ବହୁ ହାଇ ॥
 ମାତାଗର୍ଭ ପାପ ହାଏ ଜନ୍ମକର୍ମ ପାପ ।
 ପୂର୍ବଜନ୍ମ ପାପମାନ ଶଶ୍ଵତ ରୁଚିତ ॥
 ସାଧୁ ବିପ୍ରମାନେ ସେହୁ କଲେ ସ୍ନାନ କରି ।
 ହି ବେଣୀ ନଦୀରେ ପୁଣି ପ୍ରାତ ସନ୍ଧ୍ୟା ସାରି ॥
 ଜଳସ୍ନାନ ସାରିଣ ଯେ ମନ୍ତ୍ର ସ୍ଥାନକରି ।
 ମନ୍ତ୍ରସ୍ନାନ ସାରିଣ ଯେ ହି ବେଣୀ ସୁମରି ॥ ୧୬ ॥
 ହସ୍ତବାର ସ୍ନାତ୍ନାନରେ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଏ କାଏ ।
 ଜଳେ ସ୍ନାନ କଲେ ଦେହ ମଳ ଛାଡ଼ିଯାଏ ॥
 ମନ୍ତ୍ରସ୍ନାନ କଲେ ଦେହ ଶୁଦ୍ଧିବନ୍ତ ହୋଇ ।
 ହି ବେଣୀ ସ୍ନାତ୍ନାନ କଲେ ପାପ ଘୁଣିଯାଇ ।
 ରୂପି ବିପ୍ର ବଇଷ୍ଣବ ପୁଞ୍ଜ ନରମାନେ ।
 ରେତକ ପୁରକ ଯେ କୁମ୍ଭନ କରି ମନେ ॥

ଭୁବ୍ଧ ବା ସ୍ଵା ମାତୃକା ଯେ କର ଅନ୍ୟାୟ ।
 ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର କବଚ ଭୁବଧୁକ୍ତିରେ ପ୍ରକାଶ ॥
 ସେହୁ ଯି ବେଶୀରେ ପଶି ସେହୁ ଜପ କରେ ।
 ସକଳ ପାତକମାନ ଦୂରନ୍ତି ଯେଠାରେ ॥
 ଏ ଭେଦ ନ ଜାଣି ଯେ ଜଳରେ ସ୍ନାନ କରେ ।
 ଦେହକୁ ଆରାମ ଧରେ ଭୋଗ ସୁଖ କରେ ॥
 କେ କୃମି ରୋଗକୁ ସୁଖ ଅଟଇଟି ଜଳ ।
 ସଂସାର କର୍ମମାନକୁ ଅଟଇ କୁଶଳ ॥
 ଏହି ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ସପ୍ତମ ସ୍କନ୍ଧରେ ।
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦାସ କହଇ ଦ୍ଵିତୀୟ ଖଣ୍ଡରେ ॥ ୨୮ ॥

ଭବ ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତିଗୀତାୟଂ ଦ୍ଵିତୀୟ ଖଣ୍ଡେ
 ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ ବୋଧନେ ସ୍ଥାନଯୋଗ କଥନେ
 ନ ମଃ ସପ୍ତମ ପଠନଃ ।

ଅଷ୍ଟମ ପଟଳ

ମୁକୁନ୍ଦ ଅଳନ୍ତି ଦାସ ଭ, ଅଦାସ ଦନ ।
 ଆଜ୍ଞା ହେଉ ଗୁରୁଦେବ ଛାୟା ଭେଦ ବିହୀନ ॥
 ଛାୟାର କେମନ୍ତ ଫଳ ଗୁରୁଦେବ କହ ।
 କେମନ୍ତେ ସାଧନ ଦେବ ଶୁଣିବ ପୋସାର୍ ॥
 ଶୁଣ ଅହେ ଗୋପପୁତ ଗୁପ୍ତ ଏ କଥା ।
 ସଦଗୁରୁ ଲାଗିଲେ ଯେ ଛାୟାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ।
 ମାୟା ଯେ ଫଗୁଣ ଶ୍ରଦ୍ଧାମାୟ ହୋଇଥିବ ।
 ଶୁକଳ ପକ୍ଷରେ ଭଲ ଦିନ ପଡ଼ିଥିବ ॥
 ବିଷ୍ଣୁ ବିଦିପାତ ଯେ ନ ଥିବ ସେହି ଦିନ ।
 ମାହେନ୍ଦ୍ର, ବାବୁଣୀ ପଡ଼ିଥିବ ଯୋଗ ମାନ ॥ ୫ ॥
 ଶୁଭ ଚନ୍ଦ୍ର, ଶୁଭ ତାର ଦେଖି ଶୁଭ ବାର ।
 ଛାୟାଭେଦ ଦେଖାଇବ ଅମୃତ ଯୋଗର ॥
 କାଳ ସେ ଯେ ଛାୟା ଛାୟାରେ ସେହୁ ମିଶେ ।
 ମନୁଷ୍ୟକୁ ଜଗିଥାନ୍ତି ରାହ ଯେ ଦବସେ ॥
 କାୟା ଯେତେ କର୍ମ କରେ ଛାୟାଣି ନାଶଇ ।
 ଛାୟାଣି ଜାଣିଣ ଛାୟା ଅଗରେ କହଇ ॥
 ରାହ ଦିନ ପାପ ପୁଣ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଥାଇ ।
 ସ୍ବପନସୁନ୍ଦରୀ ତାର ସଖୀଗଣ ହୋଇ ॥
 ସ୍ବପନସୁନ୍ଦରୀ ଛାୟା ଅଗେ କହେ ଯେଣୁ ।
 ଯେଉଁ କର୍ମ କରାନ୍ତି ପ୍ରାଣୀମାନେ ତେଣୁ ॥ ୧୦ ॥
 କାଳପୁରୁଷ ଯେ ତାହା ଲେଖନ କରଇ ।
 କାଳ ଯେ ପୁରୁଷ ତାର କରଣ ଅଟଇ ॥

ବହୁତ ପାପ ହୋଇଲେ ଅକାଳ ମରଣ ।
 ପୁଣି କଥେଲେ କାଳେ ଲଭଇ ମରଣ ॥
 କାୟା ଯେ ମିଶଇ ପୁଣି ଶୁଦ୍ଧରେଣ ଯାଇ ।
 ଶୁଦ୍ଧି ପୁଣି ଯେ ଶୁଭ ଭିତରେ ପଶଇ ॥
 ଧର୍ମ ବୋଲି କହ କହୁ ଶୁଦ୍ଧା ଯେ ସୁରୁଷ ।
 ଧର୍ମନେଇ ଭେଟାଇଟି ଯମରାଜା ପାଶ ॥
 ଏଣୁକରି ଧର୍ମ କଥା ଅତ୍ୟନ୍ତ କହୁଥିବ ।
 ଶୁଦ୍ଧାପୁଷ ଦରଶନେ ଧର୍ମଫଳ ହେବ ॥ ୧୫ ॥
 ନବଜନ ବସୁ ଏକ କରନ ଯଜନ ।
 ଶୀତଳ ସଞ୍ଜା କରବ ନାନା ବିଧିମାନ ॥
 ଏକଦୁଷ୍ଟି ରଖିବ ଯେ ଶୁଦ୍ଧି ଶିରରେ ।
 ଶୁଦ୍ଧି ଶିଳ୍ପ ଦୃଷ୍ଟି ଦେବ ଲୋକରେ ॥
 ଧରଣ ଶରୀର ଯେବେ ଅକାଶେ ଦିଶିବ ।
 ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଲେ ବୋଲି ଶିଷ୍ୟଚୋଧ ହେବ ॥
 ଶିର ଯଦି ନ ଦିଶିବ ଶୁଭର ପ୍ରମାଣ ।
 ନନ୍ଦମଣ୍ଡେ କାଶିନ ଯେ ପିନ୍ଧଇ ମରଣ ॥
 ଶୁଦ୍ଧ ନ ଦିଶିଲେ ଭାଷି ନିକଟେ ମରଣ ।
 ପାଦ ନ ଦିଶିଲେ ତାର ପୁତ ନାଶି ଯାଇ ॥ ୨୦ ॥
 ଉଦର ଯେ ନ ଦିଶିଲେ ମାତୃ ହୋଏ ହୃତ ।
 ଶୁଦ୍ଧା ବ୍ରହ୍ମ ନ ଦିଶିଲେ ଆପେ ହୋଏ ହୃତ ॥
 ବଡ଼ ଭାବ ହୋଇଲେ ଯେ ଦିଏ ବହୁଦୁଃଖ ।
 ଶୁଦ୍ଧା ଦରଶନ ପୁଣି ଜାଣିବ ଏତେକ ॥
 ଗୁଣବାନ ପ୍ରାଣୀ ଯେବେ ଏହା ଭେଦପାରେ ।
 ଧର୍ମକଥା କହୁଥାଇ ନିଶି ଦିବସରେ ॥
 ଶୁଦ୍ଧାର ଯେ ଅଳ୍ପ ଜାଣି ଓକାର ଅଟଇ ।
 ଓକାର ଯେ ବହୁରୂପ ଅନନ୍ତଟି ସେହୁ ॥

ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା

ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅନନ୍ତ ରୂପକୁ ଧ୍ୟାନ ଯେ କରିବ ।
 ନିଜ ନିଜ ବେଳେ ତାଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରିବ । ୨୫ ।
 ହ୍ରୀ ବ୍ରହ୍ମ ସ୍ବରୂପ ବୋଲିଣ ସେ ନମିବ ।
 ଅକୂଳର ଗଣ ସେହୁ ଏହା ଯେ ବୁଝିବ ॥
 ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ଦ୍ବୀପସ୍ୟୁତର ବାଣୀ ।
 ଅଷ୍ଟମ ସ୍କନ୍ଦ ଏ ସ୍କନ୍ଦା ବ୍ରହ୍ମର କାହାଣୀ ॥

ଭବ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତାୟାଂ ଦ୍ବିତୀୟାଃ
 ଗୁରୁଶିଷ୍ୟବୋଧନେ ସ୍କନ୍ଦାରୂପ କଥନେ
 ନାମ ଅଷ୍ଟମ ପଟ୍ଟଳଃ ।

ନବମ ପଢ଼ାଳ

ଶୁଣ ହେ ଚକ୍ର ଚୁମ୍ବେ ରାମ ବିଷ୍ଣୁ ଦାସ ।
 ଅବାଡ଼ ଜ୍ୟୋତିକ ସେ ଯେ ମନେ ଚୁମ୍ବେ ଘୋଷ ॥
 ଚକ୍ଷୁ ଫେଡ଼ି ଯି ତୁଟକୁ ଯେବେ ଲୟ କରି ।
 ସେ ପଥକୁ ସାଧୁମାନେ ପାରନ୍ତି ଯେ ଧରି ॥
 ବଜ୍ରଲତା ମାଳା ପ୍ରାୟେ ଦଶର ଯତନ ॥
 ଚକ୍ଷୁରେ ଚାହିଁଲେ ସେ ଯେ ହୁଅନ୍ତି ପ୍ରସନ୍ନ ॥
 ମନ୍ତ୍ର ସୁମରଣୀ ସାର ଏରୂପ ଦର୍ଶନ ।
 ଗୋପୀ ଗୋପାଳ କରଣ ଅଟନ୍ତି ପ୍ରମାଣ ॥
 ସେ ବନ୍ଧୁ ଗୋଟିକେ ଗୋପୀ ଗୋପାଳ ଗେ ଟିଏ ।
 ଘଟେ ଘଟେ ଲଳାକର ଗୁପ୍ତେ ଯେ ରହେ ॥ ୬ ॥
 ଗୁପ୍ତ ଗୁପ୍ତ ଏ ଯେ ଗୁରୁଜର ସାର ।
 ଉତ୍ତମ ଶିଷ୍ୟ ଜାଣନ୍ତି ଏଥର ବର ॥
 ମାଦମାସ ଏକ ଦଶୀ ଫରୁଣ ଦେଶାଣ ।
 ସୁଦୃଢ଼ ତଥୁ ଯେ ପଡ଼ୁଥବ ଭଲ ଯେଉଁ ॥
 ଶୀତଳ ମଣୋହ କରି ବସୁ ଫଳ ପ ନ ।
 ଶିଷ୍ୟକୁ ଗୁରୁ ଯେ ପୁଣି କରଇ ଦର୍ଶନ ॥
 ତେବେ ଶିଷ୍ୟ ଜୀବର ମୋକ୍ଷପଥ ପାଏ ।
 ଏ ଭେଦ ନ ଜାଣି ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ କରୁଥାଏ ॥
 ଶିଷ୍ୟର ସଂଶୟମାନ ନ ଯାଇ ଦୃଢ଼ରେ ।
 ବାସ୍ତବ ଯେହ୍ନେ ନାବ ଭାସି ବୁଲଇ ନଦୀରେ ॥ ୧୦ ॥
 ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ତନ୍ତ୍ର ଶ୍ରୀୟା ଆଦି ସେ ଅବାଡ଼ ।
 ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ନିରନ୍ତର ଭଜୁଥବ ଦୃଢ଼ ॥

ଶ୍ରୀ ଅବାତାୟ ନମଃ ସୁମରଣା କର ।
 ସକଳ ପାତକ ଦିବ ମନ୍ତ୍ରକୁ ସୁମର ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ରାହାସ ଶୁଣ ଅନନ୍ତ ପ୍ରଧାନ ।
 ମଧୁସୂଦନ ସୁଦାମ ମନେ ହେଉ କର ଭଜନ ॥
 କଳିକାଳ ଘୋଷିବ ସେ ଏ ଘୋର ସଂସାର ।
 ପଦେ ଅଧେ ଶିଖି ଗୁରୁ ହୋଇବେ ଅପର ॥
 ପେଟର ନିମନ୍ତେ ଘରେ ଘରେ ଫେରୁଥିବେ ।
 ବସ୍ତ୍ର ପଣେ ନିମନ୍ତେ ଗୁରୁ ବୋଲାଇବେ ॥ ୧୬ ॥
 ଅମେଧ ଆହାରକର ବଡ଼ପଣେ ନିଅ ।
 ପାଦାନ୍ତ୍ର ଗୁରୁଟ ଚଢ଼ି ହୋଇବେ ଉନ୍ନତ ॥
 କୁକୁର ମାଙ୍କଡ଼ ଶୁଆ ପଞ୍ଚୁକ ଦେନିବେ ।
 ଲବଣ ଚର୍ମ କରିବେ ଦାଈଁ ଚି ଏଡ଼ିବେ ॥
 ସତ୍ୟଯୁଗେ ମୁନିମାନେ ରାଜସ ଏଡ଼ିଲେ ।
 ଦେବୀଯୁଗେ ଫଳ ମୂଳ ଖାଇଣ ବଞ୍ଚିଲେ ॥
 ଦ୍ରାପର ଯୁଗରେ ବନେ ରଖି ବସ୍ତ୍ର ଗାଈ ।
 ଲୁହାଣେ ଶୁଣିବେ ଶୁଣିବେ ନୃପତି ଶୁଣିବେ ॥
 ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ ଶାଳୀ କହି ଦେଖେ ଦେଖେ ଶେଷ
 ଚୈତନ୍ୟ କରୁଣା ସେ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ଛନ୍ତି କରି ॥ ୧୭ ॥
 ବାର ଗୋପ ରାମ ସରେ ଅଟ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ସାର ।
 ଉନ୍ମୁକ୍ତେ ଉଚ୍ଛନ୍ନ ହେବ ଓଡ଼ିଶା ସସାର ॥
 ଉନ୍ମୁ ଶିଷ୍ୟଗଣ ଶିଷ୍ୟ ହୋଇବେ ବହୁତ ।
 ପ୍ରସାଦ ପୁଷ୍ଟ ନଗଡ଼େ ଭଗତ ତୋଷ ତଥ ॥
 ପୂର୍ବର ବାସନା ଥିଲା ନୀଳାଚଳେ ଗଲ ।
 ସିଂହଦ୍ଵାରରେ ପ୍ରଭୁ ଚୈତନ୍ୟ ମିଳିଲ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ପିତା ତାଙ୍କ ପାଦେ ପଡ଼ି ।
 ଶୋଳ କରିତାଳ ସେ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ଦେଲେ ଲେଖି ॥

ପୁଣି ସେବା କରି ତାଙ୍କୁ ବିନୋଦୀ ହୋଇଲେ ।
ଏବାଳକମାନଙ୍କୁ ସେ ଦୟାହେବ ଭଲେ । ୨୫ ।

ମଧୁସୂଦାନ ପିତା କହୁଲେ ବୁଝାଇ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ବଞ୍ଚାଇ ପିତା ସ୍ମୃତି ପୁଣି କହୁ ॥
ଏମନ୍ତ କରି ଝଙ୍କଡ଼ ସାରଦା ମଣ୍ଡଳେ ।
ତୁମ୍ଭେ ଲଳା କର ଏବେ ବାର ଗୋପମେଳେ ॥

ଏମନ୍ତ ବୋଲଣୀ ରାମ କହୁଥିଲ ମୋରେ ।
ମୋର ଚିତ୍ତ ରହୁଥିଲା ତୁମ୍ଭ ରାସଠାରେ ॥
ଏଣୁକରି ବଇଶାଖ ମାସେ ଅଣାଇଲୁ ।
ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଦେଖିଣ ସେ ବହୁତ ସୁଖୀ ହେଲୁ ॥
ଗୋପକୁଳ ଉଦ୍ଧାର ସେ ଘରେ ଘରେ ମିଳି ।
ପୁଣି ପତି ବନ୍ଧୁଲେଖା କୁଟୁମ୍ଭ ଶଙ୍ଖେ ଲି ॥ ୩୦ ॥

ଆତ୍ମପୁତ୍ର ଅଂଶବୋଲି ତୁମ୍ଭରେ ମିଶିବେ ।
ମାଳ ସେ ଚଳକ ବହୁ ଖୋଳି କଳାକବେ ॥
କର୍ତ୍ତାଳ ହସ୍ତରେ ବଢ଼ି ରାସଲଳା ନ ଇ ।
କଢ଼ିବ ସେ ଅଂଶମାନ ବହୁତ ସେ ହୋଇ ॥

ଅନୁଚର ଶିଷ୍ୟ ରାମ ଭକ୍ତ ବେନଜନ ।
ରାମ ଭକ୍ତ ସୁତ ତୁମ୍ଭେ ବାର ମହାଜନ ॥
ହରିର ଲୀଳା କରି ସଂସାର ଉଦ୍ଧାର ।
ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣର ଲଳା ଯେତେ ଦେଖନ୍ତି ସଂସାର ॥
ପାଠିଏ ଦଣ୍ଡ ସେ ଅଷ୍ଟ ପ୍ରହର ସଂଗୀତ ।
ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର ନାହିଁ ବାନାର ବଳେ ତ ॥ ୩୧ ॥

ଶୁଦ୍ଧ କୁଳେ କପଟେ ଜନମ ଅମ୍ଭେ ହୋଇ ।
ସମାନ ଜନମେ ଗୋପେ ଜନ୍ମ ହେଲୁ ତହିଁ ॥
ଜଳସୁଗ ମଧ୍ୟେ ତୁମ୍ଭେ ଆମ୍ଭେ ଏକ ମତ ।
ନର ଶୀର ଯେମନ୍ତ ଅଟଇ ଅଭେଦତ ॥

ସ୍ଵାମୀ ନାଶ ପିତା ପୁତ୍ର ସେମନ୍ତ ପୀରଦ ।
 ବାବ ଗୋପମୁଖ୍ୟ ଅଟ ଅନ୍ତର ସେ ପ୍ରୀତି ॥
 ଆଦି ଅନାଦି କାଳି ଗୋପର ଝଅଣ ।
 ବିଷ ଘୋପନା କାର୍ଯ୍ୟ ଅକାର୍ଯ୍ୟରେ ପୁଣ ॥
 କଳୟଗେ କୃଷ୍ଣ କଥା ଅଟକଟି ସାର ।
 ଦାନ ଅରୁଣ କହନ୍ତି ଶିଖ୍ୟଙ୍କ ଆଗର ॥ ୪୦ ॥
 ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା ସେ ଦ୍ଵିତୀୟ ଖଣ୍ଡ ରସ ।
 ନବମ ଛନ୍ଦ କହଇ ଶୁଣି ହୁଅ ଗୋଷ୍ଠ ॥ ୪୧ ॥
 ଭକ୍ତ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତାୟାଂ ଦ୍ଵିତୀୟ ଖଣ୍ଡେ ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ ବୋଧନେ
 ଜ୍ୟୋତିର୍ବିଧି କଥନେ ନାମ ନବମ ପଟଳଃ ।

ଦଶମ ପଠକ

ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ବସ୍ତ୍ର ବାଳକ ମଧୁର ।
ଜ୍ୟୋତିର୍ବନନ୍ଦ ମୁରତି କେମନ୍ତେ ପୁମରା ॥
ପରୁରୁ ବାର ଗୋପାଳ କହୁବା ପ୍ରମାଣ ।
ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପରମଗୁରୁ କହୁ ପରଛନ୍ତି ନା ॥
ଶୁଣି ଉଦଗତ ସ୍ତ୍ରୋମେ ବହୁଇ ଲେଉଟକ ।
ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଶିଷ୍ୟ ପୁଛନ୍ତି ବଡ଼ ଆତମ୍ବିତ ॥
କୋଟିକେ ଗୋଟିଏ ସାହସ କରନ୍ତି ପ୍ରମାଣ ।
ଏଥୁ ଅନ୍ୟ ନାହିଁ ଗତି କଲେ ଯୁମରଣ ।
ସଦଗୁରୁ ମିଳିଲେ ସେ ହାତ ମାରିଦେଇ ।
ସେ ସ୍ଥାନ ଚିହ୍ନିଲ ତାକୁ ଦିଅନ୍ତି ଦେଖାଇ ॥ ୫ ॥
କହୁବା ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପୁନଃ ଶୁଣ ଏକମନ ।
ରାମ ଭ୍ରାତୃରୁ ପ ଉପହସ୍ତ ବାରଜଣ ॥
ସଂଶୟ ଫିଟିବା ପାଇଁ ଆତ୍ମକୁ ପୁଛନ୍ତି ।
ମନର ସଂଶୟ ଯିବ ଭଲ ବିରୁଦ୍ଧ ॥
ମାତ୍ର ବୈଶାଖ ଶୁକ୍ଳର ଯଦି ବା ଫଗୁଣ ।
ଶୁକଳ ପକ୍ଷ ହୋଇବ ଉତ୍ତମ ବାରେଣ ॥
ଏ ମାସମାନଙ୍କେ ପୂଜାବିଧି ସେ ଯେ କର ।
ଗୁରୁ ଶୁକ ସେ ମହାର ବୃଧ ସେ ବିରୁଦ୍ଧ ॥
ତାର ଚନ୍ଦ୍ର ଯୋଗମାନ ଉତ୍ତମ ବୁଝିବ ।
ଏମାନ ବୁଝିବ ସେ ଯେ ଦର୍ଶନ କରିବ । ୧୦ ।

ଦରଶୀ ସ୍ବରରେ ତାଙ୍କ ମନ ଦୃଢ଼ ହେବ ।
 ଏମାନ ରୁଚି ଦେଖିଲେ ଉତ୍ତମ ଯେ ହେବ ॥
 ଉଦେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପରା ଏକା ଦିଶେ ଯାର କାନ୍ତି ।
 ସେରୂପ ଦର୍ଶନକଲେ ପାପ ଘୁଷ୍ଟିଯାନ୍ତି ॥
 ବୈଷକ ବିଲୁଲିପଣ ଦିଶଇ ଯେ ଜାଣ ।
 ଦର୍ଶନ ମାତ୍ରକେ ପୁଣିପାପ ଯେ ଖଣ୍ଡନ ॥
 ଦଗଧ ସୁବର୍ଣ୍ଣପ୍ରାୟେ ଆବର ଦିଶନ୍ତି ।
 ଦରଶନେ ବୃକ୍ଷଳୀ ପାତକ ନାଶ ଯାନ୍ତି ॥
 କାନିଶୀ ପୁଷ୍ପର ପ୍ରାୟେ ଦିଶଇ ଯେ ବର୍ଣ୍ଣ ।
 ଦେଖିଲେ ମାତୃହରଣ ଦେଷ ଯେ ଖଣ୍ଡନ । ୧୫ ।
 ଏମନ୍ତେଣ ଅଷ୍ଟାଦଶ କଳା ଯେ ଅଟଇ ।
 ଅଷ୍ଟଗୋଟି ରୂପେ ଅଷ୍ଟ କୋଟି ପାପ ଦହୁ ॥
 ଏ ରୂପ ନ ଚିହ୍ନି ବଡ଼ ହୋଇବେ ମହନ୍ତି ।
 ମାର ଧର ବାନ୍ଧରେ ଯେ ହୋଇବେ ମମତ ॥
 ବନ୍ଧା ନଟ ନ ପାଇଣ କରୁଥିବେ ଚିତ୍ତ ।
 ଏ ରୁଚି ଶରଣଲେ ଯେ ନ ମିଳିବ ଭାତ ।
 ପାପ ନ ଛେଦନେ ପାପ ପଦାର୍ଥ ଭାଷିବେ ।
 ତେଣୁକରି ପୁଣି ନାହିଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀନ ହେବେ ॥
 ସତ ଶାନ୍ତି ଦୟା କ୍ଷମା ନ ଧରିବେ ଚିତ୍ତ ।
 ଘୃତ ଦୁଧ ଭୋଗ ଭୁଞ୍ଜି ପେଟ ବଡ଼ ମତ । ୨୦ ।
 ଏମନ୍ତ ଜନରଠାରେ ଯେ ସାଧନା କରି ।
 ଜ୍ୟୋତି ଭଜନକୁ ଭୋଗ ଅଟଇ ବଇରା ॥
 ଅଳପ ଭୋଗ ଭୁଞ୍ଜିଣ ଶୀଘ୍ର ହୁଏ ଦେହ ।
 ପବନେ ପଶି ଭଜିଲେ କରଇ ଯେ ମୈତ୍ର ॥

ପଲକେ ପଲକେ ଲୟ ଲଗାଇଣ ଥାଇ ।

ଏମନ୍ତ ଅଙ୍ଗେଣ ପାପ ଦୁଷ୍ଟ ଯାଉଥାଇ ॥

ଶୁଣ ହୋ ଚକ୍ରଣ ଗୋପ ଗୋବନ୍ଦ ମଥୁରା ।

ନିରନ୍ତରେ ସାଧୁସ୍ଥବ ଏହୁରୂପ ସୁର ॥

କଳିଯୁଗେ ଏ କଥାରେ ନ ବଳିବ ଚିତ୍ତ ।

ଗୁପ୍ତତେଣ ଥିବେ ଗ୍ରାମେ ଗ୍ରାମେ ଏକମତ । ୨୫ ।

ମନ୍ତ୍ର ଜପମଳ କରି ଦମ୍ଭପଣେ ଥିବେ ।

ଅଜ୍ଞାସ୍ତ୍ର ଭେଦ ନ ଜାଣି ତର୍କନା ଭଜିବେ ॥

ଅଭକ୍ଷ୍ୟ ଭକ୍ଷିଣ ହଂସା ବହୁଥିବେ ଚିତ୍ତେ ।

ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ ମନ୍ତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ର ନୋହୁନେ ନିଜିତେ ॥

ଗୁରୁମାନେ ଭଜୁଥିବେ ବସନ କଉଡ଼ି ।

କଉଡ଼ି ନ ଦେଲେ ଶିଷ୍ୟ ଦେବେଟି ଦଉଡ଼ି ॥

ଦ୍ଵାରେ ଦ୍ଵାରେ ଗୁରୁ ବୁଲୁଥିବେ ନିରନ୍ତରେ ।

ନ ଥିଲା ଶିଷ୍ୟ ଲୁଚିବ ବଣର ଭିତରେ ।

ଗୁରୁଙ୍କ ଲେଉଟ ଦୃଢ଼ସ୍ତ୍ର ଶିଷ୍ୟ ଜଣି କରି

ମନେ ହରଷିବ ଗଲେ ପକାଇବେ ମାରି । ୩୦ ।

ହସ୍ତେ ପଶେ ନାହିଁ ମୁହଁ କାହୁଁ ଦେବି ପୁଣି ।

ଏଣୁ କରି ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ ହେବେ ରଣଭଣ ॥

ନଷ୍ଟ ଉଷ୍ଣ ହୋଇ ଧନ ପଥ ଯେ ବୁଝିବ ।

ଭେକରେ ବହୁତ ପୁଣି କଲଙ୍କ ଲାଗିବ ॥

ତୁମ୍ଭେ ବାର ଗୋପ ମୋର ରାହାସ ପ୍ରଧାନ ।

ଠାକୁର ଅଙ୍ଗରେ ତୁମ୍ଭେ ଜାତ ବାରଜଣ ॥

ସାକ୍ଷାତରେ ଶ୍ରୀ ଚୈତନ୍ୟ କଲ ଦରଶନ ।

ଚୈତନ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀ ଜଳାତଳ ଯେ ଭୁବନ ।

ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା

ଆତ୍ମର କରୁଣା ପୁଣି ହୋଇଲ ରମ୍ୟରେ ।
 ଅବୁଦ୍ଧ କହଲେ ଯାହା ଗୁପ୍ତ ଗୁହ୍ୟରେ ॥ ୩୫ ॥
 ପ୍ରକାଶ କଲେ ବିପତ୍ତି ଦରିଦ୍ର ଯୋଗ ହୁଏ ।
 ବିଚ୍ୟୁତ ଅପବାଦ କୁଣ୍ଠ ହୋସ୍ତେ ଦେହେ ॥ ୩୬ ॥

ଇତି ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତିଗୀତାୟାଂ ଦ୍ଵିତୀୟାଃ ଖଣ୍ଡେ ଗୁରୁଶିଷ୍ୟବୋଧନେ
 କଳି ବ୍ୟବହାର କଥନେ ନାମ ଦଶମ ପଞ୍ଚଳଃ ।

ଏକାଦଶ ପଟଳ

ସହଜ ସମାଧିବ କହୁଲ ପ୍ରମାଣ ।
 ହୁଳିବା ସମାଧି ପୁଣି କହୁବା ଲକ୍ଷଣ ।
 ରୋମମାନ ପୁଲକିତ ନରସେଷ ଚିତ୍ତ ।
 ରାମଚନ୍ଦ୍ର, କହ କହ ପରରେ ତୋ ସୁତ ॥
 କରପଥ ଯୋଡ଼ିଣ ଦେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର, କହ ।
 ପରୁରକ୍ତ ବଳତା ଯେ ଶ୍ରୋତା ଚିନ୍ତ ହୋଇ ।
 ପରୁରକ୍ତ ଆନନ୍ଦ ମୁକୁନ୍ଦ ବୃନ୍ଦାବନ ।
 ଅନନ୍ତ ମଥୁରା ବସ ରୋଚିତ ପବନ ॥
 ଶ୍ରୋତା ଅଜା ରାମ ଭ୍ରମ ବନ୍ଧ ବନ୍ଧୁ ଦାସ ।
 ଧରମୁ ଦକ୍ଷିଣ ବନ୍ଦ, ବେନି ଯେ ପାରୁଣ ॥ ୫ ॥
 ବଳତା ଅଜା ଧରଣ ଶ୍ରୀ ଅଭ୍ୟୁତ ରୁମ୍ଭେ ।
 ରୁମ୍ଭେ ଯାହା କହୁବ ଯେ ବୁଝାଇବୁ ଆମ୍ଭେ ॥
 ଏ ଗୋପଳନ କହୁବେ ବୁଝିଣ ସଂସାରେ ।
 ଅଭେଦମାନ ଗୁଡ଼ିଣ ଏହାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ॥
 ରାମଚନ୍ଦ୍ର, ବାଳ୍ୟ ଶ୍ରୀ କହୁ ନରସେଷ ।
 ଚରଣ ଗୋପାଳ ରୁମ୍ଭେ ସାବଧାନେ ଶୁଣ ॥
 ଚରୁଥରୁ ଛଡ଼ରୁ ଯେ ଦଶରେ ମିଶିବ ।
 ଦଶକୁ ନେଇଣ ଦ୍ଵାଦଶରେ ମେଳାଇବ ॥
 ଦ୍ଵାଦଶ ମେଳିବ ପୁଣି ଷୋଳ ଭୁବନରେ ।
 ଷୋଳକୁ ରଖିବ ଭୁବ ଅଷ୍ଟ ଯେ ଆନରେ ॥ ୧୦ ॥
 ଶୁଣ ରହୁବ ଯେ ବଳକଲଣୀ ଠାବରେ ।
 ଦ୍ଵାଦଶ ଫେଣା ରହୁବ ଦଶାନାଦଠାରେ ॥

ଦୟାନାଦଠାରେ ଶିଶୁମୁନାରେ ହୃଦୟ ।
 ନିତି ନିତି ଦଣ୍ଡେ ଦଣ୍ଡେ ସାଧନ କରିବ ॥
 ବାର ବର୍ଷର ଯ ଏ ସାଧନା ଯେ କରି ।
 ସାନକାଳେ ଗୁରୁଠାରେ ଥିବ ସେ ପରାବ୍ରତ ॥
 ଅଇଲେ ଆସକ ଜୀବ ନଇଲେ ନ ଆସେ ।
 ଦ୍ଵାରମାନ ଜଗିଥାନ୍ତି ଏଣୁ ଅଂଶେ ଅଂଶେ ॥
 ମରଣ କାଳ ଜାଣିଣ ସେହୁ ପଥେ ଯାନ୍ତି ।
 ଜୀବ ଥିବାଯାକେ କହୁ କହୁ ସାଧୁଥାନ୍ତି ॥ ୧୫ ॥
 ଏ ଭକ୍ତି ଯୋଗ ଯେ ସାଧେ ତାକୁ ସାଧୁ କହୁ ।
 ଏହା ଯେ ନ ସାଧେ ସେହୁ ଭୁଲି ମରୁଥାଇ ॥
 ଗତି ନ ପାବନ୍ତି ସେହୁ ମରଣ କାଳେଣି ।
 କଥା ବାତେ ମନ୍ତ୍ର ନପ ନୁହଇଟି ପୁଣି ॥
 ଏ ସାଧନା ଲାଭ କରି ମୃତ୍ୟୁ ଯେବେ ହୋଏ ।
 ଲେଉଟିଣି ସାଧୁଘରେ ଜ ତ ହେଉଥାଏ ॥
 ପାଞ୍ଚ ଯେ ବରଷଠାରେ ମନ୍ତ୍ର ଶିଖିଇବ ।
 ଦଶ ଯେ ବରଷଠାରେ ଯନ୍ତ୍ର ବୁଝାଇବ ॥
 ପନ୍ଦର ବରଷଠାରେ ତନ୍ତ୍ରକୁ ଶିଖିବ ।
 କୋଡ଼ିଏ ବରଷଠାରେ ସାଧନାକୁ କହୁ ।
 ପଚାଶ ବରଷଠାରେ ବ୍ରହ୍ମାରୂପ ଧାୟି ॥
 ଜ୍ୟୋତି ଦେଖାଇବ ପୁଣି ତରଣ ବରଷେ ।
 ପଞ୍ଚଦଶ ଠାବରେ ସେ ସମାଧି ପ୍ରବେଶେ ॥
 ହଜିବାର ଗମିବ ଯେ ବୁଲିଣ ବରଷେ ।
 ରାସ ଗୁଣ କହୁଥିବ ମୃତ୍ୟୁ ପରବେଶେ ॥
 ଅଷ୍ଟକାଳ ପାଠ ଦଣ୍ଡ ତନି ଧୂପ ଲଳା ।
 ପାଞ୍ଚଧୂପ ନଇବେଦ୍ୟ ଭଗବତ ଖେଳା ॥

ଶ୍ଳୋକ

ଶୁଦ୍ଧଂ ମନ୍ତ୍ରଂ ତନ୍ମୟେ ବ ଗୁପ୍ତା ଜ୍ୟୋତିରବାତକଂ
 ହଳ ସମାଧି ରସଗୁଣଂ ଚ ଯୋଜାନାତି ସ ବୈଷ୍ଣବଃ ।
 ଏ ଅଷ୍ଟଗୁଣ ନ ଜାନାମି ମନୁ ନ ହରେ ସଂଶୟଃ ।
 ସର୍ବ ଶାସ୍ତ୍ର ଅନ୍ତକାର ସଗୁଣନିର୍ଗୁଣେ ସଦା ॥
 ଶୁଣ ଆହେ ଗୋପସୁତ ଭଗବତ୍ କଥା ।
 ସଗୁଣ ନିର୍ଗୁଣ ଦୁଇ ଯେବଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା ॥ ୨୫ ॥
 ଦୁଇ ଯେ ଡେଣାରେ ପକ୍ଷୀ ଉଡ଼ିକରି ଯାଇ ।
 ଦୁଇ ଯେ ଚନ୍ଦ୍ରନେ ସେହୁ ସଂସାରରେ ଖେଳଇ ॥
 ଏକ ଯେ ନ ଥିଲେ କଣ ଦୁଇଟିଲେ ଅଛି ।
 ଏଣୁ କରି ନିର୍ଗୁଣ ସଗୁଣ ସେହୁ ଭେଦ ॥
 ଶୁଦ୍ଧ ମନ୍ତ୍ର ତନ୍ତ୍ର ରାମ ଏହୁ ଗୁଣ ଗୁଣ ।
 ସଗୁଣ ଯାହାକୁ ବୋଲେ ଏହୁ କଥା ଶୁଣ ॥
 ଗୁପ୍ତା ଅବାତ ଜ୍ୟୋତି ଯେ ଏହୁଟି ସମାଧି ।
 ଏ ଗୁଣ ନିର୍ଗୁଣ ବୋଲି ପାରିଲେଟି ସାଧି ॥

ବୋଲି ବଂଶୀରେ ଗାଇବ :—

ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ଯେବେ ଏହା ନ ଜାଣି ।
 କଣ ବୋଲି ଶାସ୍ତ୍ର ତାକୁ ବଂଶୀ ॥ ୩୦ ॥
 ଦୁଇ ନ ଜାଣିଲେ ଅଟଇ ଅନ୍ଧ ।
 ଗୀତା ଭାଗବତ ସୁରାଣ ଭେଦ ॥
 ବ୍ରହ୍ମଚେତା ସାଧୁ ପଣ୍ଡିତ ଜନେ ।
 ଏହା ଗୁଣେ ଯେ ବିଚ୍ଛିଇ ମନେ ॥
 ଧନ ଦାସ ସୁତପଣ ଗୁଡ଼ାଲେ ।
 ରାମ ଚରଣେ ସେ ମନକୁ ଦେଲେ ॥
 ଗୁରୁ ପରମ ଗୁରୁ ଆଶ୍ରେ କରି ।
 ନିନ୍ଦାର ପଦକୁ ଅଛୁ ଆବୋରି ॥

କୃଷ୍ଣ ରସ ଗୁଣ ଗୁଣ୍ଡଣ ସ୍ବପ ।
 ତତ୍ତ୍ଵ ଭଜନ ମନରେ କରିବ । ୪୫ ।
 ଆପଣ କରିବ ପରେ ନିନ୍ଦାର ।
 ବାରଟିଆ ଗେ ପ ଗୋପାଳ ସ ର ॥
 ବ୍ରହ୍ମାସେ ମିଶିବେ ଯେତେକ ଜନ ।
 ତାଙ୍କର ଗୁରୁ ତୁମ୍ଭେ ବ ର ଜଣ ॥
 'ତୁମ୍ଭ ଶିକ୍ଷା ପାଇ ହୋଇବେ ଦ ସ ।
 ତୁମ୍ଭ ତେଲ ଅଂଶରାସେ ପ୍ରବେଶ ॥
 ପାଞ୍ଚ ଗୋପାଳ ସୁତ ଗୋପଦରେ ।
 ଏ ଅଂଶ ବଡ଼ ସ୍ବପ ନିରନ୍ତରେ ॥
 ମୁଁ ସଜାତେ ଗୁଞ୍ଜି ଭ୍ରମ ହେବ ।
 ବାଳ ଗୁଣ ତହିଁ ବଡ଼ ହୋଇବ । ୪୬ ।
 ଆପଣା କରିଣି ରହୁବ ନାହିଁ ।
 ତତ୍ତ୍ଵ ଭଜନରେ ମନ ନ ଦେଇ ॥
 ତୁମ୍ଭ ଅଂଶେ ସର୍ବେ ରାସେ ମଜ୍ଜିବେ ।
 ଭଜନ ଭାବରେ ରହୁବେ ସର୍ବେ ॥
 ବୃନ୍ଦାବନ ରାମ କର ଘୋଷଣ ।
 ଅବୁଝଇ ପଣ କରିଥ ଟାଣ ॥
 ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ଦ୍ଵିତୀୟାଂଶ ।
 ଏ ଗ୍ରନ୍ଥ ଅଟଇ ଅମୃତ କୁଣ୍ଡ ॥
 ଗୁପ୍ତ ଗୁପ୍ତ ଆଟଇ ସେହି ।
 ଗୁହ୍ୟେ ଥିଲେ ଧନ ଜନ ବଡ଼ଇ । ୪୭ ।

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତାୟାଂ ଦ୍ଵିତୀୟାଂଶେ ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ବୋଧନେ
 ସଗୁଣ ନିରୁପଦ ସମ୍ବାଦେ ଯୋଗ କଥନେ ନାମ ଏକାଦଶ ପଞ୍ଚମଃ ।

ଦ୍ରାଘଣ ପଟଳ

କଥାଏ ପୁଣିବ ଗୁରୁ କହୁବ ବୁଝାଇ ।
 ତନ୍ତର ବିଷୟ ପ୍ରଭୁ କେମନ୍ତ ଅଟଇ ॥
 ଗୁରୁଦେବ ରାମଚନ୍ଦ୍ର, ବାର ଗୋପାଳର ।
 ରାମଚନ୍ଦ୍ର, ଗୁରୁକଲେ ଗୁମ୍ଫା ସେ ଠାବର ॥
 ଅମ୍ଭର ଯେ ଅଜା ଗୁରୁ ପୁଣି ରୁମ୍ଫେ ହୁଅ ।
 ଗୁମ୍ଫା ଶିଷ୍ୟ କହଲେ ଯେ ଫିଟିବ ସଂଶୟ ॥
 ରାମ ଭ୍ରାତୃ ଦୁଇଗୁରୁ ରାହାସରେ ସାର ।
 ଆଉ ଦଶ ଶିଷ୍ୟଙ୍କର ନାହିଁ ଅଧିକାର ॥
 ଧର୍ମ ବିଷ୍ଣୁ ବନ୍ଧ ମୁହିଁ ସେ ଗୋପାଳଙ୍କର ।
 ରାହାସ ସାଧନ ଶିଷ୍ୟ ନାହିଁ ତାହାଙ୍କର । ୫ !
 ରାହାସ ଦାସର ସ୍ବତ ବସ ବନ୍ଧ ଦୁଇ ।
 ମୁକ୍ତ ଶିଷ୍ୟ ତାହାଙ୍କର ଗମିବେ ଯେ ମହା ।
 ଅନେମାନେ ସବେ ଦେଶ ଦେଶେ ଉଠିବୁ ।
 ଲୋକମାନେ ପରାଣେ ଗୁଣାଉଣ ଥିବୁ ॥
 ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପରମ ଗୁରୁ ଶୁଣିଣ ଅନନ୍ଦ ।
 ଭଲ ପରାଣେ ହୁମ୍ଫେ ବିଷୟ ଉଦ୍ଧେବ ॥
 ରାମ ଭ୍ରାତୃ ମୁକ୍ତ ଅନନ୍ତ ହୁମ୍ଫେ ରୁଣି ।
 ବୃନ୍ଦାବନେ ଥିଲ ରୁମ୍ଫେ ସଖା ଅଜା ଧରି ॥
 ଲୋକତ ଭବରେ ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ ହୋଇଅଛ ।
 ସାନ ଶାଖା ମୁକ୍ତ ବଡ଼ ଶାଖା ସେ ରାମ ବନ୍ଧ । ୧୦ ।
 ଭ୍ରାତୃ ସାନ ଶାଖା ବଡ଼ ଶାଖା ମୁଁ ଅବୁଦ୍ଧ ।
 ଅମ୍ଭକୁ ଲୋକତାରଣେ କୃଷ୍ଣ ନଲେ ନାତ ॥

ଖୋଳ କରତାଳ ଦେଇ ଥୋକେ ଚୁନେ ତାର ।
 ଖୋଳ କରତାଳ ଗୁରୁ ଅଟ ଚୁନେ ବାର ॥
 ଚୁନୁକୁ ନ ପୁକି ଯେହୁ ଶୁଦ୍ଧାପେ ପଶିବ ।
 ସେ ଅଣଗୁରୁଆ ଯେ ଶୁଦ୍ଧାପେ ନ ମିଶିବ ॥
 ନୀଳାଚଳ ଶ୍ରୀ ଚୈତନ୍ୟମଣ୍ଡଳୀରୁ ଆସି ।
 ଚୁନୁ ପିତାମାନେ ଖୋଳ ଶିଖାଇଲେ ପୁଣି ॥
 ରାମଚନ୍ଦ୍ର, ମହୋତ୍ସବେ ଚୁନୁକୁ ବରଲୁ ।
 ଚୁନୁ ରାସଲୀଳା ଦେଖି ହରଷ ହୋଇଲୁ । ୧୫ ॥
 ଥୋକେ ଗୋପାଳକୁ ଚୁନେ ଶୁଦ୍ଧାପେ ମିଶାଅ ।
 କେହୁ ଗୋପାଳକୁ ଚୁନେ ତନ୍ତରେ ବୁଝାଅ ॥
 ଯନ୍ତ୍ରମାନ କେହୁ ଗୋପାଳକୁ ଶିଖାଉବ ।
 ମନ୍ତ୍ରମାନ କେହୁ ଗୋପାଳକୁ ବୁଝାଇବ ॥
 ଜ୍ୟୋତିରାବନ୍ତ ମୁରତି କେବଣ ଗୋପଳ ।
 ଛାୟାମୁଖି ଦଶନ କରାବ ଦୁଇମୂଳ ॥
 ଅବାଡ଼ ମୁରତି କେ ବା କରିବ ଦଶନ ।
 ସମାଧି ନିଶ୍ଚଳେ କେହୁ କରିବେକ ପୁଣ ॥
 ଅଷ୍ଟ ଯେ ପ୍ରହର ରସଗୁଣ ଯେତେ ହୋଏ ।
 ରାଦ୍ଧାସର ବଧ ଯେତେ ପ୍ରମାଣରେ କହେ ॥ ୧୬ ॥
 ତିନି ଧୂପ ପାଞ୍ଚ ଅବକାଶ ସ୍ବେ ଶୁଦ୍ଧାପେ ।
 ଏହା ଜାଣିଲେତ ଯୋଗୀ ରାଦ୍ଧାସରେ ମିଶେ ॥
 ସନ୍ଧ୍ୟାଠାରୁ ପ୍ରତ୍ୟାଏ ତାଙ୍କ ଲୀଳାମାନ ।
 ପ୍ରାତଃଠାରୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ଯାଏ କରି ଉପାସନ ॥
 ଏହୁ ଲୀଳାମାନଙ୍କରେ ଗାଉଥିବ ଗୀତ ।
 ତେଣୁ କରି ରସ ଗୁଣ ବୁଝିବ ଚୁନେ ତ ॥
 ପରମ ଗୁରୁ ବଚନ ଶୁଣି ବାର ଦାସ ।
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ସେ ଯେ ଶୁଣିଣ ହରଷ ॥

ଅକାର ଅକାର ଅଂଶ ସୃଜିଲ ଏ ଦେହ ।
 ଦୁଃଅଂଶ ମୁଣି ନାନା ମୁଣିରୂପ ଦୁଃଅ ॥ ୨୫ ॥
 ଅକାର ଉକାର ଯେ ଏକାର ବେଡ଼ି ପୁଣି ।
 ଇକାର ଉପରେ ଯାଇ ଅଂକାର ଧାରଣ ॥
 ଅଂକାର ବେଡ଼ିଲ ପୁଣି ମଣ୍ଡଳ ପରାଏ ।
 ମଣ୍ଡଳ ବାହାର ଗାର ହୋଇଲ ଗୋଟିଏ ॥
 ସେ ଗ ରରୁ ଅକ୍ଷର ଗ ର ହୋଇଲ ଉପାଦାନ ।
 ତିନି ଗାର ତଥ୍ୟ ତଳେ ହୋଇଛୁ ପ୍ରମାଣ ॥
 ତିନିରୁ ଏକ ଆସିଣ ଅନେକ ଭିନ୍ନ ।
 ଗୁଣ ପୁର କରି ସ୍ଥାନ ନିବାଡ଼ିଲ ସେହି ॥
 ଗୁଣ ଅଂଶ ପୁଣି ରଖି ତହିଁ ସେ ଚଳିଲେ ।
 ଛଡ଼ ପୁର କରଣ ସେ ପୁର ନିବାଡ଼ିଲେ ॥ ୩୦ ॥
 ଦଶ ପୁର କରି ତହିଁ ରହିଲେକ ଆନ ।
 ଛଡ଼ କଳା ରଖି ତହିଁ ଚଳିଲେ ଯତନ ॥
 ଦଶ ସ୍ଵରୂପ ରଖିଣ କଲେକ ଗମନ ।
 ଦ୍ଵାଦଶ ପୁର ରଖିଲେ ଦୃଢ଼ସ୍ଵ ଭୁବନ ॥
 ଦ୍ଵାଦଶ କଳା ରଖିଣ ଗମନ ପୁରୁଷ ।
 ଅଷ୍ଟରହେ ପ୍ରମାଣ କଲେକ ଏକ ଦେଶ ॥
 ନାତିକ ନ ଥିଲ ପ୍ରାୟ ସେ ଜନ ଅଟଇ ।
 ବିବେକୀ ଜନ ନ ଥିଲେ ପରୁରୁଣି ଥାଇ ॥
 ତାଙ୍କ ମୁଖ ନାକ୍ୟ ଶୁଣି ମନ ଯାଏ ମିଶି ।
 ଏ ତତ୍ତ୍ଵମାନଙ୍କେ ଆନେ ପରୁରୁ ପଣି ॥ ୩୫ ॥
 ଏଶ୍ଵରର ଉନ୍ନେମାନେ ଏ ଅଷ୍ଟ ଯେ ଗୁଣ ।
 ଶିଷ୍ୟରେ ଗୁଣାଇ କହ ମୁକୁନ୍ଦ ଯେ ପୁଣି ॥
 ଅନନ୍ତ ବସ୍ତୁ ଗୋବିନ୍ଦ ମଧୁସୂଦନ ପ୍ରଦାମ ।
 ଗୁପ୍ତ ଅଟଇ ଏହି ଗୁରୁଙ୍କର ଧର୍ମ ॥

କଳିକାଳ ଘୋର ହେବ ବୈଷ୍ଣବେ ମମତ ।
 ଧନ ବଡ଼ପଣରେ ଯେ ଦେଇଥିବେ ଚିତ୍ତ ॥
 ରାଜସ କର୍ମ କରିବେ ସାହ୍ନିକ ଗୁଡ଼ିବେ ।
 ପଦାତି ତୁରଙ୍ଗ ଚଢ଼ି ଦେଶରେ ବୁଲିବେ ॥
 ନର ନାରାୟଣଠ ରେ ଚଢ଼ିବେ ବୈଷ୍ଣବ ।
 ନଷ୍ଟ ହେବ ତ ଜୀବ ଯେତେକ ପୁଣ୍ୟ ଥିବ ॥ ୪୦ ॥

ହସ୍ତରେ ଚଢ଼ିଲେ ହସନାମର ଭଜନ ।
 ନଷ୍ଟ ହେବ ପୁଣ୍ୟ ଧର୍ମ ନ ମିଳିବ ଅନ୍ନ ॥
 କମଳ କଠାଉ ଛନ୍ଦ ତରାସ ବସିଣୀ ।
 ପାଦରେ ଗମିଲେ ଦାସ ଭଗବତରେ ଗଣି ॥
 ପଦାତି ତୁରଙ୍ଗେ ଗମେ ଯେବଣ ଯେ ଦାସ ।
 ବୈଷ୍ଣବ ନୁହନ୍ତି ସେ ଯେ ରାଜସ ରାଜସ ॥
 ଦେହ ଶାଣ ନ କଲେ ତ ନୁହଇ ସାଧନ ।
 ସଂଯମ ଭଜନେ ସେ ନୋହନ୍ତି ଭାବଜନ ॥
 ସଂଯମ ଭଜନ ଯେହୁ ଦାସ ନ କରଇ ।
 ଧାନର ମଧ୍ୟରେ ଯେହୁେ ଅଗାଡ଼ି ଅଟଇ ॥ ୪୧ ॥

ସଂଯମ ଜାଣିଲ ଦାସ ପାତଳର ଫଳ ।
 ଲେଉଟି ଭକତ ବାଜ ହୁଅଇ ନିଷ୍ଠୁଳ ॥
 ଗୀତା ଭାଗବତେ ଏହି କଥାଟି ପ୍ରମାଣ ।
 ଗାଇ ବୁଝି ନ ପଶନ୍ତି ନ ରମନ୍ତି ଜନ ॥
 ଗୁରୁ ମୁଖେ ବୁଝିଥିଲେ ଦିଶେ ତଳହଳ ।
 ଉତ୍କଳ ଦର୍ପଣେ ଯେହୁେ ମୁଖର ସୁନ୍ଦଳ ॥

ଆଉ ଧିଠି ଦର୍ପଣରେ ମୁଖ ନ ଦିଶଇ ।
 ଉତ୍କଳ ମଧ୍ୟମ ସେ ଯେ ଦର୍ପଣର ଦୁଇ ॥
 ଉତ୍କଳ ଗୁରୁ ପାଇଲେ ସଂସାର ସଙ୍ଗେଣ ।
 ଦ୍ଵିତୀୟ ଖଣ୍ଡେ ଏ ଗୁରୁଭକ୍ତିରେ ଲେଖନ ॥ ୪୦ ॥

ଗୁପ୍ତଚରୀତା ଏ ଗଳ ଅନ୍ୟତ କଳନ ।
 ଗୁପ୍ତ କର ଶୁଣୁଥିବ ତୁମ୍ଭେ ବାର ଜଣ ॥
 ଏ ଗୁପ୍ତକୁ ଅନ୍ୟ ଶିଷ୍ୟେ ନ ଦେବରେ ବାବୁ ।
 ରାମଚନ୍ଦ୍ର, ବିଶ୍ଵାସରେ କହୁଦେଲୁଁ ସବୁ । ୪୨ ।

ଭବି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତାୟାଂ ଦ୍ଵିତୀୟାଂ ଶ୍ଳୋ, ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ-
 ବୋଧନେ ଅନାଦି ମନ୍ତ୍ର ତତ୍ତ୍ଵଭେଦ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ବର୍ଣ୍ଣନେ
 ନାମ ଦ୍ଵାଦଶ ପଟଳଃ ।

ସଂସ୍କୃତାଦି ପଞ୍ଚାଳ

ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ସେ ମଧୁସୂଦନ ପୁରାଣରେ ।
 କହୁବା ଗୁପ୍ତ କଥା ଶୁଣିବି ଶୁଣିବି ॥
 ଶେଷ ଦଣ୍ଡ ନିମିତ୍ତେଣ ବସିଣ ସାଧବ ।
 ରାଜ ପ୍ରହରକଠାରୁ ନିଦ୍ରାକୁ ତେଜିବ ॥
 ଆହାର ଶେଜନ ପୁଣି କରିବ ଅଳପ ।
 ନାହିଁରୁ ମେରୁଦଣ୍ଡ କରିବ ସାଧନ ॥
 ତେବେ ସେ ଜାଣିବା ଭକ୍ତ ସାଧନା ସେ ଦେହ ।
 ନିରାଶୀ ମୂରତି ସାଧନାରେ ହେବୁ ଥୁଆ ॥
 ଶେଷ ରଜା ଶ୍ୟାମଳ ହରିତ କଳା ପଞ୍ଚ ।
 ମାଳ ଜ୍ୟୋତି ମଧ୍ୟେ ବାଳ ମୁକୁନ୍ଦ ରୂପ ॥ ୫ ॥
 ବାଳର ସହସ୍ର ଭାଗ ଏକ ଭାଗ ପ୍ରାୟେ ।
 ଏମନ୍ତ ମୂରତି ଚିହ୍ନ କରିବ କେ ଥାୟେ ॥
 ତାହାଙ୍କ ଜ୍ୟୋତିରୂପକୁ ସାଧନନ ଧ୍ୟାୟି ।
 ଏ ଭବସାଗରୁ ତରିଯାନ୍ତି ନାକୁ ଶୂନ୍ୟ ॥
 ଏଶ୍ବକରି ନିରାଶରେ ଲାୟେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଥୁବ ।
 ଏମନ୍ତ ଗୁରୁତରଣେ ଶିରକୁ ବିକିବ ॥
 ବ୍ରହ୍ମା ଶବ ଯୋଗିମାନେ କୋଟି ସୁଗ ଧ୍ୟାୟି ।
 ଶୋକ ନିଶି ଦବସରେ ନ ପାଇଲେ ସେହୁ ॥
 କୋଟିକେ ଗୋଟିଏ ଭକ୍ତ ଚିହ୍ନି ସେ ପୁଣି ।
 ବାସନା ସିଦ୍ଧ ହୋଇଲେ ପଶନ୍ତି ଶରଣ ॥ ୧୦ ॥

ସ୍ଵାଧୀନା ଯୋଗରେ କରଥର ପରିମାଣ ।
 ପରମ ତୋଳି ସେ ସ୍ଥାନେ ଲଭିବ ମରଣ ॥
 ତେବେ ସେ ରାହାସଦାସ ଜାଣିବ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
 ଶୂନ୍ୟ ରାହାସେ ମିଳିଲେ ତେନେ ହେବ ମୋକ୍ଷ ॥
 ବୃନ୍ଦାବନ ରାହାସ ମୁକୁନ୍ଦ ପିତା ଶୁଣ ।
 ଅନନ୍ତ ମଧୁସୂଦନ ପିତା ରାଜ ସେବାୟତ ॥
 ସୁଦାମ ଗୋବିନ୍ଦ ବସୁ ପିତାମାନେ ବଡ଼ ।
 ରାଜ୍ୟରେ ପ୍ରତି ପ ଦେବ ସେବାରେ ନିରୁଦ୍ଧ ॥
 ଚୈତନ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରୁ ରାଜାକୁ ଜଣାଇ ।
 ଖୋଳ କରତାଳ ଦେଲେ ପୁଣ୍ୟପୁଣ୍ୟ ବହୁ ॥ ୧୫ ॥
 ତହିଁ ଆସି ତୁମ୍ଭେମାନେ ରାହାସ କଲ ।
 ଶୁଣିବାକୁ ଅଣିଲୁ ଯେ ନନ୍ଦ ଏ କୁଣ୍ଡଳ ॥
 ପଞ୍ଚସଖା ସେକ ସଖା ନ ଜାଣୁ ଏ ରସ ।
 ଶୂନ୍ୟ ରାହାସରେ ଆମ୍ଭ ବଳିଲ ମୁହଁ ସ ॥
 ବୃନ୍ଦାସୁଧ ଶୂନ୍ୟରାସ ଦୁଇକୁ ସ ଧଳ ।
 ଗୋପାଳ ସୁତ ଯେ ତୁମ୍ଭେ କଥା ରୁହାଇଲ ॥
 ଗୋପାଳ କୁଳରେ ଖୋଳ କର୍ତ୍ତାଳ ଯେ ଧରେ ॥
 ତୁମ୍ଭକୁ ଦକ୍ଷିଣା ଦେବେ ବରଷ ଦନରେ ॥
 ତୁମ୍ଭକୁ ନ ପୁଳି ଯେହୁ ରାହାସ କରବ ।
 ଅନ୍ୟ ଯେ ରାହାସଦାସ ତାହାକୁ ଗଣିବ ॥ ୧୬ ॥
 ନିତ୍ୟ ରାହାସେ ତୁମ୍ଭକୁ ହୋଇବ ପ୍ରାଣତ ।
 ନିତ୍ୟସ୍ଥଳେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ହେ ଇଚ୍ଛା ଜାତ ॥
 ଏଣୁ କର ଗୋପାଳ ଯେ କୁଳକୁ ଉଦ୍ଧାର
 ତୁମ୍ଭ ଶିଷ୍ୟଗଣ ମିଶି ହୋଇବନିନ୍ଦ୍ର ॥

ତନୁ ମୁଁ ଲାଳାତଳେ ଜଗନ୍ନାଥ ଦାସ ।
 ବୃନ୍ଦାବନ କୁଞ୍ଜବନେ ନନ୍ଦ ଗୋପଶିଷ୍ୟ ॥
 ଶୂନ୍ୟରାସ କୋପମୁଖି ହିଁ କୁଟର ପରେ ।
 ଏହୁ ତନୁ ମୁଁ ପୁଣ ବଖାଣ ସଂସାରେ ॥
 ଗୁମ୍ଫା ଅଂଶେ ଥୋକେ ଜନ ବାଦ ଯେ ଧରିବେ ।
 ଧୂମ ମଦରାସେ ଥୋକେ ଗୁମ୍ଫା ମାଡିବେ ॥ ୨୫ ॥
 ଗନ୍ଧା ଆୟୁ ଖାଇବେ ଯେ ମିଛରେ ମମତ ।
 ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ନିରନ୍ତରେ ଦେଉଥିବେ ଜାତ ॥
 ପଞ୍ଚସଖା ଥାନେ ଥୋକେ ଦେବେ ସହ ପୁଣି
 ଥୋକେ ପୁଣ ଦେବେ ସେ ଦୁଷ୍ଟ ମୂଢ଼ ଜନ ॥
 ଗୋପାଳ କୁଳକୁ ପୁଣ ଦଗଧ କରିବେ ।
 ଘୃତ ଦୁଗ୍ଧ ଶ୍ଵେତଜଳ ଦେହ ବଢ଼ାଇବେ ॥
 ଦ୍ରବ୍ୟ ଛନ୍ଦ କରି ଧନ ଦେବେ କୁଟୁମ୍ବରେ ।
 ସାଧୁସେବା ନ କରି ଦରିଦ୍ର ଦେବେ ନରେ ॥
 ମୁଁ କାର ପଣରେ ବଡ଼ ହେଇବେ ଗୋସାଇଁ ।
 କରନ୍ତି ଲେଉଟେ ସେ ଯେ ଗୁଲୁଥିବେ ମନ୍ତ୍ର ॥ ୩୦ ॥
 ଅରୁଚ ଅଂଶରେ ଆତ୍ମ ତନୁ ପୀଡ଼ିଠାରେ ।
 କହୁ ବୃନ୍ଦାମଣି ଥିବ ଗନ୍ଧବ ଦୃଢ଼ରେ ॥
 ବେନ ଅଂଶେ ଅଂଶେକ ଯେ ଗୁପ୍ତ ହୋଇବ ।
 ଅଂଶକର ଅଂଶମାନେ ଗୁଡ଼ିସେ କଢ଼ିବ ॥
 ରାମଚନ୍ଦ୍ରଠାରେ ଥିବ କହୁ ପୁରୁଷର ।
 ଅବବେଳ ପୁଣ ଯେ ଜନ୍ମିବେ ସେ ବର୍ଣ୍ଣର ॥
 ଘୃତ ଦୁଗ୍ଧ ଖାଇ ବଡ଼ପଣେ ଥିବେ ମାତ ।
 ଗୁରୁଜାୟନ ଗମନେ ବଳିଥିବ ମତି ॥
 ଦ୍ରବ୍ୟବାଦ କରଣ ଅରୁଚ ଗଢ଼ଠରେ !
 କରନ୍ତି ଭାବରେ ସେ ଯେ ଗୁଲିବେ ସଂସାରେ ॥ ୩୧ ॥

ବନ୍ଧା ଛନ୍ଦା ମାରଧର କରବେ ସଂସାର ।
 ନିଜ ଗଣନାନନ୍ତ ସେ କରଦେବେ ଦୂର ॥
 ମିତ୍ରୁଆ ମାହାନ୍ତି ମୁକ୍ତ ଗଢ଼ିତ ସଜାର ।
 ବୁଲୁଥିବେ ଦେଶେ ଦେଶେ ଯେତେ ଖଣ୍ଡିତେ ॥
 ଗୁରୁଶିଷ୍ୟମାନନା ନୋହୁବ ତେତେବେଳେ ।
 କିନ୍ତୁଦନ ଦେଶରେ ଉମିବେ ନିଜ ସ୍ଥଳେ ॥
 ବହୁତ ଅଂଶର ଆତ୍ମ ବାଜିବ ଯେ ଗୋଳ ।
 ଏକ ବାଞ୍ଚି ଥିଲେ ସିନା ନୁହନ୍ତା ଯେ ଖଳ ॥
 ବହୁ ବାଞ୍ଚି ସଂସାରେ ବହୁତ ଗୋଳ ହୋଇ ।
 ବହୁ ଭାଗେ ଏକବାଞ୍ଚି ବାଣ ଚିର ହୋଇ ॥ ୩୦ ॥
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କରୁଣା ଯେଣୁ ହୋଇଲ ମୋହର ।
 ବ୍ରଜ ଗଦାଧର ପୁତ୍ର ହେବ ଏକ ମୋର ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ତାହାର ବାଞ୍ଚିେ ଜନମ ହୋଇବ ।
 କିନ୍ତୁପାଞ୍ଚ ଯେଠାବରୁ ବେନି ଅଂଶ ହେବ ॥
 ଯେଠ ବରୁ ବହୁ ପୁତ୍ର ପାପ ଗଣସିବ ।
 ଦାସୀଅଙ୍ଗ ଛୁଇଁବାରୁ ବାଞ୍ଚିଞ୍ଜନ ହେବ ॥
 କଳିକାଳେ ଧାରଣ ନୋହୁବ ସହ ପୁତ୍ର ।
 ନିରନ୍ତରେ ପୁଣ୍ୟଭୋଗେ ମାତୁଣିବ ଚିତ୍ତ ॥
 ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବାଞ୍ଚିେ ପୁତ୍ର ଗୋଳକୁଣ୍ଡା ହୋଇ ।
 ଖଳବଳ ଲାଗିଥିବ ନିଶ୍ଚଳ ନୁହଇ ॥ ୩୧ ॥
 ବ୍ରହ୍ମ କ୍ଷତ୍ରୀ ବାଞ୍ଚି ଶୂଦ୍ର ଗୋପାଳ ଯେ ପାଟ ।
 ପଞ୍ଚ ଜାତି ସେ ପୁଣି ସଂସାରେ ହେବ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ॥
 ଏଣୁ କର ଦାସୀ ଅଙ୍ଗ ଶୂଦ୍ର ନ ଛୁଇଁବ ।
 ଛୁଇଁଲେଣି ବଡ଼ ଦୋଷ କୁଳ ନଷ୍ଟ ହେବ ॥
 ରାଜେନ୍ଦ୍ର ଯୋଗେନ୍ଦ୍ର ବିଧି ଏମନ୍ତ ଅଟଇ ।
 ମନ୍ତ୍ରଅଙ୍ଗ ରାଜେନ୍ଦ୍ର ଯେ ଗେନ୍ଦ୍ର ଯତି କହୁ ॥

ଶତମୁଖ ଦକ୍ଷିଣ ରାଜାର ହୋଏ ପ୍ରଜା ।
 ଯଦି ଅଜ୍ଞ ଧଇଲେ ଯୋଗୀନ୍ଦ୍ର ପାଏ ପୂଜା ॥
 ସର୍ବଜ୍ଞବେ ହୃତମୟ ଦେଖଇ ସେମନ୍ତ ।
 ତେବେ ସିନା ସଂସାରରେ ବୋଲନ୍ତି ମହତ । ୩୦ ।
 ନରଅଂଶ କେତେ ସ୍ବେଶୁ ନ ମଣନ୍ତି ସହ ।
 ଉତ୍ତମ ଆରମ୍ଭ ଶ୍ରେଣେ ନ ବଳଇ ଚିତ୍ତ ॥
 ନରକରେ ଚଢ଼ିଲେ ଯେ ରାମ ନାମ ଜପ ।
 ନିଶ୍ଚଳ ହୁଅଇ ତାଙ୍କ ଭଜନ ପ୍ରତାପ ॥
 ରଜ କଳେ ଚଢ଼ିଲେ ଯେ କୃଷ୍ଣର ଭଜନ ।
 ଗଜ ନାଶ ହୁଅଇ ଚଢ଼ିଲେ ତନୁଧାନ ॥
 ଏଣୁ କରି ଯୋଡ଼ା ହାତୀ ନରେ ନ ଚଢ଼ିବ ।
 ରାଜସ୍ବ ତ ମସ୍ତ ଭକ୍ତି ତାହାକୁ ଲେଖିବ ।
 ମଲେଶ ସେ ନରଲୋକେ ଆତହାତ ହୋଇ ।
 ରାଜୁତ ସଧୁତ ଘରେ ଜନମ ସେ ପାଇ । ୩୧ ।
 ବୈଷ୍ଣବ ଚରଣ ରେଣୁ ଧାମ ଶ୍ରେଷ୍ଠମାନ ।
 ଏମ ନଙ୍କେ ସେହୁ ପୁଣ୍ୟ ନ ହୁନ୍ତି ଜନମ ॥
 ଗୋଲେକ ଆୟୁଧ ଘେନ ଭକ୍ଷା ମାଗୁଥିବ ।
 ଜୀର୍ଣ୍ଣ ମୁଖରେ କରି ସଂସାର ତରବ ॥
 ନାସିକା ପଥରେ ଗମି ନାମରେ ମଣିବ ।
 ଅଦୃଷ୍ଟିରେ ନାମ ଧାୟି ଭ୍ରମରେ ଜାଗିବ ॥
 ନାମରେ ସେ ବର୍ଣ୍ଣି ଚନ୍ଦ୍ରସୂର୍ଯ୍ୟର ପରସ୍ପେ ।
 ଭଗବତ ଗୀତାରେ ଏ ପ୍ରମାଣଟି ହୋଏ ॥
 ହୃତାଶନ ପ୍ରାୟେ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଅଟଇ ସେ ପୁଣ ।
 ଶ୍ରୀଏକାଦଶେଷ ଏହୁ ଅଟଇ ପ୍ରମାଣ । ୩୨ ।
 ଜନମଧ୍ୟେ ଜ୍ୟେଷ୍ଠରେ ଜନ୍ମିଲେ ନାମ ଜାଣି ।
 ବେଦର ମଧ୍ୟରେ ସାର ଅଟେ ଏହୁ ପୁଣି ॥

ଆପଣୋର ମୁଖ ବନ୍ଧୁ ଭବ ଭରୁ ସ୍ଥାନ ।
 ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ରରେ ବିଷ୍ଣୁ କରନ୍ତି ସେ ଧ୍ୟାନ ॥
 ଏଣୁ ତୁମ୍ଭେ ନାମ ଯେ କାର୍ତ୍ତିନ କରୁଥାବ ।
 ଆପଣେ ତରବ ପରେ ନିନ୍ଦାର କରବ ।
 ଅରୁଣ ଗର୍ଭେ ମୋର ଅଟ ବାର ଦାସ ।
 ଦ୍ଵିତୀୟ ଖଣ୍ଡ ଏ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ରସ । ୭୪ ।

ଇତି ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତାୟାଂ ଦ୍ଵିତୀୟାଂ ଖଣ୍ଡେ ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ-
 ବୋଧନେ ଚନ୍ଦ୍ରଭେଦ କଥନେ ବଶାନ୍ତରାତ୍ନେ ନାମ
 ସମ୍ପାଦନା ପଟଳଃ ।

ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ପଟଳ

ବିଷ୍ଣୁଦେବ ସଖାଗଣ ଯେନିଶ ସଙ୍ଗେଣ ।
ନିମନ୍ତେ ଶୁଣୁ ଅଛନ୍ତି ହରଷ ମନେଣ ॥
କହ ବିଷ୍ଣୁଦାସଗଣ ମନେ କି ସଂଶୟେ ।
ପୁଛଲେ ପାଇବ କହୁ ଗୁରୁଙ୍କ ହୃଦୟେ ॥
ଗୁରୁଦେବ ବଚନେ ଉଠିଣ ଶିରେ କର ।
ବେତ ଯେ ମୁରାରି ପୁଣେ ଗୁରୁଙ୍କ ଛମ୍ପୁର ॥
ବସ ଯେ ମୁରାରି ପୁଣ ସଙ୍ଗେ ଅଛନ୍ତି ।
କାଠି ଯେ ଗୋପାଳ ତାଙ୍କ ସନ୍ନିଧରେ ଥାନ୍ତି ॥
ମାଧବ ଯେ ଦାସ ପୁଣ ଅଛନ୍ତି ସଙ୍ଗେଣ ।
ଯୁଧେଷ୍ଠି ଦାସ ଯେ ଶିରେ କର ଦେଇ ପୁଣ । ୫ ।
ନରସିଂହ ଗୋପାଳ ଯେ ହରଷ ଭାବରେ ।
ଗୋକୁଳଚନ୍ଦ୍ର ଅଛନ୍ତି ଚାନ୍ଦ୍ରାଙ୍କ ପାଖରେ ॥
ବଲ୍ଲୀ ଦାସ ଯେ ପୁଣ କେ ମନ ବଚନ ।
ହରିହର ବେନି ଦାସ ହରିଷ ଭାବେଣ ॥
କରଥା ନୃଦାସ ଯେ କଥାର ବିଚାର ।
ସାହାଣୀ ଗୋପାଳ ଦାସ ଅଛନ୍ତି ସଙ୍ଗର ॥
ପ୍ରେମା ଯେ ଗୋପାଳ ଦାସ ପ୍ରେମଭାବେ ରହେ ।
ଦ୍ଵାଦଶ ଗୋପାଳ ବିଷ୍ଣୁ ଦାସ ସଖା ବହେ ॥
ଯନ୍ତ୍ର ଭେଦ କେମନ୍ତ ଅଟଇ ଗୁରୁବାଣୀ ।
ଭେଦଲେ ଶିଷ୍ୟର ଅଙ୍ଗେ ଜ୍ଞାନ ଦୋଠ ପୁଣି । ୧୦ ।
ଶୁଣ ବିଷ୍ଣୁ ଦାସଗଣେ ମନ୍ଦୁକର ମୂଳ ।
ପଞ୍ଚମନ୍ତେ ସର୍ବମନ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ଯେ ମୂଳ ॥

ଅନ୍ତର ଏକାନ୍ତର ଶ୍ୟାମ ପଞ୍ଚାନ୍ତର ।
 ତାରକ ହରେ ଯେ ରାମ ପଞ୍ଚମନ୍ତ୍ର ସାର ॥
 ଅନନ୍ତ ଯୁଗର ମନ୍ତ୍ର ଅଣ ଯେ ଅନ୍ତର ।
 ସତ୍ୟଯୁଗେ ଏକାନ୍ତର ମନ୍ତ୍ର ଅଟେ ସାର ॥
 ହେତୁକ୍ତା ଯୁଗରେ ପୁଣି ଅଟଇ ତାରକ ।
 ଦ୍ଵାପର ଯୁଗରେ ଶ୍ୟାମପଞ୍ଚାନ୍ତର ଲେଖ ॥
 କଳିଯୁଗେ ହରିନାମ ଶୋଳ ଯେ ଅଟଇ ।
 ସର୍ବମନ୍ତ୍ରମାନ ସେହୁ ଗର୍ଭରେ ଧରଇ ॥ ୧୫ ॥
 ସେ ଲଳାମୁଁ ତନିନାମ କଳରେ ପ୍ରସ୍ତର ।
 ଚୈତନ୍ୟ ଠ କୁରେ ତାହା କଲେ ଯେ ବାହାର ॥
 ହରେ କୃଷ୍ଣ ରାମ ତନି ସହରେ କହିଲେ ।
 ତେର ନାମ ଗୁପ୍ତକେଶ ଲୁଚାଇ ରଖିଲେ ॥
 ଶ୍ୟାମ ପଞ୍ଚାନ୍ତରୁ କଲେ ଅଠର ଅନ୍ତର ।
 ବ୍ରହ୍ମା ପୁଣି ନିଗମରୁ କଲେକ ବାହାର ॥
 ତାରକ ମନ୍ତ୍ରକୁ କଲେ ଗୟତ୍ରୀ ଯେ ଆଠ ।
 ଏକାନ୍ତରୁ ନାରାୟଣ ମନ୍ତ୍ର କଲେ ପାଠ ॥
 ଅଣ ଯେ ଅନ୍ତର ପୁଣି ମନ୍ତ୍ରଙ୍କର ମୂଳ ।
 ତାରକ ଯେ ଏକାନ୍ତର ଶ୍ୟାମ ଅଟଇ ତାଳ ॥ ୨୦ ॥
 ଆବର ଯେତେକ ମନ୍ତ୍ର ତାଳ ଶାଖା ଲାଖ ।
 ସବୁ ମୂଳମନ୍ତ୍ର ଅନ୍ତର ପ୍ରମାଣ ॥
 ହରେ ରାମ ମନ୍ତ୍ରରାଜ ଚୈତନ୍ୟ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ।
 ମଳାତଳ ସାବତ୍ରୀମ ବୁଝିଲେ ସେଠାରୁ ॥
 କୃଷ୍ଣମନ୍ତ୍ର ଦ୍ଵାପରେ ବୁଝିଲେ ସଂକୀର୍ତ୍ତ ।
 କାମଗାୟତ୍ରୀ ଜପିଲେ ସେତା ଭକ୍ତଗଣ ॥
 ସତ୍ୟଯୁଗେ ପଞ୍ଚାନ୍ତର କପିଳ ମୁରତି ।
 ବୁଝିଲେ ସଙ୍ଗତେ ଥିଲେ ଯେତେ ମୁନି ଯତି ॥

ଯୁଗଳ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ପୁଣି କଲିର ଭରତ ।
 ଚକ୍ରଚକ୍ରବୃତ୍ତେ ଏକ ବୃତ୍ତେ ଅପେକ ॥ ୨୫ ॥
 ଠାକୁରାଣୀ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ଦ୍ରୁପଦ ଯୁଗେ ଜପ ।
 ବ୍ରହ୍ମଗାୟତ୍ରୀ ଯେ ସେତାରେ ମହାଗୋପ୍ୟ ॥
 ଶୂନ୍ୟ ଯେ ଭଜନ ମନ୍ତ୍ର ସତ୍ୟଯୁଗେ ଯାବ ।
 ସଦଗୁରୁ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ମନ୍ତ୍ରର ବିସ୍ତାର ॥
 ଏମନ୍ତେଷ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ମନ୍ତ୍ର ପୁଣି ଅଛି ।
 ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ଯନ୍ତ୍ରକୁ ଯେ ଛନ୍ଦଣ ରହୁଛି ॥
 ରାମ ଭ୍ରମ ଶିଖ୍ୟମାନେ ରାହାସ ପ୍ରଧାନ ।
 ଅକିଞ୍ଚନ ଦଶ ତ ଧଇଲେ ହେତୁମନ ।
 ବିଷ୍ଣୁଦାସଗଣେ ତୁମ୍ଭେ ହେତୁ ମନେ ଧର ।
 ପାଷାଣ ଗୋପାଳକୁଳେ ତୁମ୍ଭେ ଅଧିକାର । ୩୦ ॥
 ବିଷ୍ଣୁଗଣେ ନୁହନ୍ତି ତ ରାହାସର ଦାସ ।
 ବାନ୍ଧା ଶିକ୍ଷା କର ତୁମ୍ଭେ ଜଗାଇବ ଦେଶ ॥
 ଭକ୍ତାନ ପବନ ମଧୁ ମଧୁର ଯେ ଦାସ ।
 ନୟନକ ଶରୀର ଯେ ଯତି ତାଙ୍କ ଅଂଶ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ବସ୍ତ୍ର ପୁଦାମ ଗୋବିନ୍ଦ
 ବଳକ ଯେ ବୃନ୍ଦାବନ ଆବର ଆନନ୍ଦ ॥
 ଏମାନେ ଯେ ସତ ଅଙ୍ଗ ଅଟନ୍ତି ଧାରଣ ।
 ସତା ଯତି ଅଙ୍ଗ ଧରି କଲେ ରାସ ପୁଣି ॥
 ଧର୍ମଦାସ ବଡ଼ ବିଷ୍ଣୁ ଭକ୍ତଗୋପନେ ।
 ସେବା କରିଥିବ ତୁମ୍ଭେ ରାମଦାସ ପଣେ ॥ ୩୫ ॥
 କଳିଯୁଗେ ପଙ୍କାଶିନ ଭୁବନ ମଙ୍ଗଳ ।
 ଦ୍ରୁପଦ ଯୁଗେ ରାହାସ ହରେ ଅମଙ୍ଗଳ ॥
 ସେତୟା ଯୁଗରେ ତାଳ ମଝିଲ ସୁଲଭ ।
 ସତ୍ୟଯୁଗେ ନାରଦ ଯେ ବାଣୀରେ ପ୍ରସବ ॥

ଖେମଟା ତଳ ବଜାଇ ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଥାନ୍ତି ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଗୁଣ ଗାଇଣ ଅନନ୍ଦେ ନାଚନ୍ତି ॥
 ଏ ଲୀଳାମାନଙ୍କୁ ଏହୁ ହୋଇଲେ ଭଜନ ।
 ଧନ ଜନ ପଣ ତେଜି ରାହାସରେ ମନ ॥
 ଗୁମ୍ଫେ ବନ୍ଧୁଦାସ ଭକ୍ତଗଣମାନ ଯେତେ ।
 ଆବୋରିଲି ଧନଜନ ପଣର ସହୃଦେ ॥ ୪୦ ॥
 ମାୟାମୋହ ସଂସାରକୁ ତେଜି ନ ପାରିଲ ।
 ଏଣୁକରି ସଂସାରରେ ବନ୍ଧନ ହୋଇଲ ॥
 ଏବେ ଯେ ନିନ୍ଦାର ପଥ କହୁବା ଗୁମ୍ଫାରେ ।
 ବରଷ ଦିନରେ କରି ମହୋତ୍ସବ ଥରେ ॥
 ମାତାର ସମ୍ବନ୍ଧ ପିତା ସମ୍ବନ୍ଧ ନ ଥବ ।
 ରାଗତନ୍ତ୍ରା ଗୁହୃତନ୍ତ୍ର ଲଳଣୀ ନ ଥବ ॥
 ବାଞ୍ଛା ବୃତ୍ତି ଧନ ଆଶେ ନ କରିବ ମେଲେ ।
 ନିନ୍ଦାର ନୁହଇ ଏହୁ ଲଳନା ଯେ ଥିଲେ ॥
 ଯେବେ ଭିକ୍ଷା କରି ତହୁଁ ମୁଁ ଠାଏ ରଖିବ ।
 ବରଷ ଦିନରେ ତାହା କୃଷ୍ଣେ ସମର୍ପିବ ॥ ୪୧ ॥
 ଶିଷ୍ୟଠାରୁ ଦିନେ ଦିନେ ରଖି କହୁ କହୁ ।
 ମହୋତ୍ସବ କୃଷ୍ଣଭବେ ସାଧୁଗଣ ପୂଜି ॥
 ଖୋଲି କରତାଳ ଦାସ ଏହାକୁ ବରବ ।
 ଫୁଲ ପାନ ଚନ୍ଦନ ବସନମାନ ଦେବ ॥
 ଏ ପଞ୍ଚଭବରେ ପୁନି ରାହାସର ଜନ ।
 ମିଷ୍ଟାନ୍ନଭାବେ ମିଳିବ ଯେତେ ପୁଣି ଅନ୍ନ ॥
 ପିଣ୍ଡ ଫଳମୂଳଜଳ ପାନ ଯେ ମିଳିବ ।
 ଅଭିରାମେ ବସାଇଣ ଏହାକୁ ପୁନିବ ॥
 ପିତାପୁତ୍ରଭବ ପ୍ରାୟ ଶରଧା ବଳାଇ ।
 ତେବେ ଯେ ରାହୁ ସଫଳ ପରାପତ ହୋଇ ॥ ୪୨ ॥

କେବା ତନୁରାଜ କରି ଦିନେ ଅଧିବାସ ।
 ଦିନେକ ଯାତ୍ରା କରିବ ଦିନେ ଅଧିବାସ ॥
 ଏମେନ୍ତଣ ତନୁ ଦିନ କେନ୍ତୁ ପୁଣି କରି ।
 ନ ଲାଗିବ କଳିତାପ ହୃଦରେ ଭ୍ରମୁରି ॥
 କେବା ପାଞ୍ଚରାଜ କରି ଦିନେ ଅଧିବାସ ।
 ତନୁରାଜ ଯେ ରାଜାସ ଦିନେ ଅଧିବାସ ॥
 ପଥ ଯେ ପ ଡଳମାନ ଶଶ୍ତ୍ରନ ହୁଅଇ ।
 ବ୍ରହ୍ମହତ୍ୟା ଗୁରୁହତ୍ୟା ପାତକ ଖଣ୍ଡଇ ॥
 ମାନୁ ଯେ ହରଣ ଭଗ୍ନୀହରଣର ଦୋଷ ।
 ମଦରା ଖଣ୍ଡନ ପାପ ହୁଅଇ ବିନାଶ ॥ ୫୫ ॥
 କିବା ସପ୍ତରାଜ କରି ଦିନେ ଅଧିବାସ ।
 ପଞ୍ଚରାଜ ମହୋତ୍ସବ ଦିନେ ଅଧିବାସ ॥
 ସନ୍ତାପ ତାପ ଯେ ତାଙ୍କ ଦେହେ ନ ଲାଗଇ ।
 ଭଗତ ଦର୍ଶନେ ତାର ଶୋକ ଦେହୁଁ ଯଇ ॥
 ଅନୁତାପ ପୁଷ୍ପତାପ ବିଷତାପ ମାନ ।
 ରୋଗତାପ ଶତ୍ରୁ ତାପ ବିନାଶି ବଢ଼ଇ ॥
 ନାନାଶକ୍ଷ ଶାନ୍ତିହୁଏ ଭଗତ ଦେନେ ।
 ସପ୍ତ ରାଜ ଶୁଣେ ଯେ ହୃଦ୍ଧେନ କର୍ଣ୍ଣେ ॥
 କେବା ନବରାଜ କରେ ଦିନେ ଅଧିବାସ ।
 ସପ୍ତଦିନ ମହୋତ୍ସବ ଦିନେ ଅଧିବାସ ॥ ୬୦ ॥
 ନବଧା ଭଗଦିଫଳ ପ୍ରାପତ ହୁଅଇ ।
 ସେ ଜନ ଦର୍ଶନ କଲେ ପାତକ ଦୁଃଖ ॥
 ଦର୍ଶନ ଭଗଦି ପାଏ ଶ୍ରବଣ ଭଗଦି ।
 ବନ୍ଦନ ଭଗଦି ପାଏ ଚରଣ ଭଗଦି ॥
 ସ୍ମରଣ ଭଗଦିମାନ ଭଗତ ଲଭଇ ।
 କ୍ଷୀଣିନ ଭଗଦି ତାକୁ ପ୍ରାପତ ହୁଅଇ ॥

ଧର୍ମ ଅର୍ଥ କାମ ମୋକ୍ଷ ଚତୁର୍ବର୍ଗ ପାଇ ।
ଏ ଦ୍ଵାଦଶ ମହୋତ୍ସବ ଯେ ଜନ କରଇ ॥
ଧର୍ମ ତନୁଦନ ଫଳ ଅର୍ଥ ତନୁ ଦନ ।
କାମ ତନୁ ଦନ ଫଳ ମୋକ୍ଷ ତନୁ ଦନ ॥ ୭୫ ॥

ଧର୍ମ ଅର୍ଥ କାମ ମୋକ୍ଷ ଚତୁର୍ବର୍ଗ ପାଇ । ॥
ବୈଷ୍ଣବ ଚରଣ ପୂଜି ଅବଶେଷ ଖାଇ ॥
ସୋଳତନୁ କରେ ଯେହୁ ମହୋତ୍ସବ ବଧୁ ।
ସର୍ବଫଳ ପରାପତ ହୋଏ ତାଙ୍କ ସିଦ୍ଧି ॥
ପଞ୍ଚରାତ୍ର ତନୁରାତ୍ର ସପ୍ତରାତ୍ର ଅବା ।
ଦ୍ଵାଦଶ ତନୁନେ, ପୂଜା ସୋଳରେ ଲଭିବା ॥

ଆକାଶ ମାସରେ ଯେହୁ ଶୁକଳ ପ୍ରତିପଦ ।
ଅଧିବାସ କରିବ ଗୁହ୍ୟେ ମୋର ଲୁପ୍ତ ॥
ଚଉତିନି କରନ୍ତେ ଯେ ମହୋତ୍ସବ ମୋର ।
ପ୍ରତିପଦ ଦିନ ଅଧିବାସର ବିଷୟ ॥ ୭୬ ॥

ଦ୍ଵାଦଶ ଦିନର ଫଳ ଗୁଣି ଗୁ ବାହୁଳା ।
ଅସ୍ତନ ପୂରିଲେ ହୋଏ ଶୟନ ବାହୁଡ଼ା ॥
ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ ଫଳ ଲଭେ ଏକାଦଶୀ ରାତ୍ରେ ।
ବାହୁଡ଼ି ଘାସ ଦେଖନ୍ତୁ ଯେହୁ ଜନ ନେତ୍ରେ ॥

ଏମନ୍ତେଶ ମହୋତ୍ସବ କରି ରାସମାନ ।
ବାରଜନ ପୂଜି ତୁମ୍ଭେ କରିବ ଶ୍ରେଳନ ॥
ଶୁଣ ଶ୍ରେୟାସଗଣ ବନ୍ଧନାସ ଗଣ ।
ଧର୍ମଦାସଗଣ ଶୁଣ ମହୋତ୍ସବ ଗୁଣ ॥
ବନ୍ଧନଶ ଶ୍ୟାମଦାସ ହରିଦାସ କହେ ।
ଗୋକୁଳ ଦାସର ନରସିଂହର ବିନୟେ ॥ ୭୭ ॥

ବିନୋଦ ଦାସ ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଶ୍ରୀଧର ଗୋପାଳ ।
ଗୋପୀ ଦାସ ବଂଶୀଦାସ ମୋହନ ଶଙ୍କର ॥

ଏହୁ ବାର ଗୋପାଳର ମନର ସଂଶୟେ ।
 ମାତ୍ର ଦିନ ୮ହେ ଶୁବ ରହୁବ ଥୋକାଏ ॥
 ଶୁଣ ବନ୍ଦ ଦାସ ଗଣ ଭଲ ପରୁଗଲ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଶ୍ରୀଧର ଦାସ ମନେ ହେଉ କଲ ॥
 ରହୁଲ ସକ୍ଷରେ ଯେବେ ଶିଷ୍ୟ ରଖେ ମନ ।
 ଭକ୍ତଶିଳ୍ପ ବେଲି ଯେ ବୋଲିବା ବିଦ୍ୟମାନ ॥
 ଶୁଣ ବନ୍ଦଦାସ ଧର୍ମ ଦାସ ରାମ ଗୁଣ ।
 ଭାଦ୍ରବ ମାସରେ ଜନ୍ମ ଅଷ୍ଟମୀ ସେ ଦିନ ॥ ୮୦ ॥
 ଜଳପାନ ବିଧି ଦେବ ସକାନ୍ତ କରିଣ ।
 ରାମ ଉଜାଗରେ ଦାସ ଜାଲିବ ସେ ପୁଣ ॥
 ଦିବସେ ଭୋଜନ ଦେବ ନରମୀ ତଥ୍ୟେ ।
 ଅଳ୍ପ ରାତ୍ରେ ଉତ୍ସବ କରିବ ମାନସରେ ॥
 ଆଶ୍ୱିନ ମାସରେ ଦିନ କୁଆଁର ପର୍ଣ୍ଣମୀ ।
 ଅଳ୍ପ ରାତ୍ରେ ମହୋତ୍ସବ ନିମନ୍ତେଣ ପୁଣି ॥
 ରାମରେ ଭୋଜନ ଦେଇ ପ୍ରସାଦେ ମେଲଣି ।
 ହେତୁକର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଚରଣ ପରମାଣି ॥
 ଦ୍ୱିତୀୟାଶ୍ତ୍ର ଯେ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୁପ୍ତଗୀତା ।
 * ଅତ୍ୟନ୍ତ ଯେ ପ୍ରଣୟରେ ହୋଇ ବ୍ରହ୍ମଚେତା ॥ ୮୧ ॥
 ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଗୁଣ ଏହୁ ମନ୍ତ୍ରଭେଦ ଜାଣି ।
 ମହୋତ୍ସବମାନ ଏହୁ ଅଧ୍ୟାୟେ ବଖାଣି ॥ ୮୨ ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତାୟାଂ ଦ୍ୱିତୀୟାଶ୍ତ୍ରେ ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ
 ବୋଧନେ ମହାତ୍ମ ମହୋତ୍ସବ ବିଧିନିଧନେ
 ନାମ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶପଞ୍ଚଳ ।

ପଞ୍ଚଦଶ ପଟଳ

ବେତ ଯେ ମୁରାରି ଆଦି ଆନନ୍ଦ କହନ୍ତି ।
 ବିନୟ ଭାବରେ ଗୁରୁ କରୁଅଛୁ ସ୍ତୁତି ॥
 ଆବର ଯେତେକ ଶିଷ୍ୟ ଅଛୁ ସେ ଯେ ଦୁଃଖ !
 ପରମ ଗୁରୁଙ୍କ ମୁଖୁଁ ଶୁଣିବୁ ପ୍ରମାଣ ॥
 ଶୁଣ ଆହୋ ନାଉପୁଅ ବେତ ହୋ ମୁରାରି ॥
 କାର୍ତ୍ତିକ ମାସରେ ଯେ ସପତ ରାତି କରି ॥
 ପଞ୍ଚରାତ୍ର କରିବ ଯେ ଫଗୁଣର ଦୋଳ ।
 ରାମ ଯେ ନବମୀ କର ଚଇତ୍ରର କାଳ ॥
 ଦ୍ଵାଦଶ ଦିନ କରିବ ବୈଶାଖ ମାସରେ ।
 ଶୁକଳପକ୍ଷ ହୋଇବ ଚନ୍ଦ୍ରର ବାସରେ ॥ ୬ ॥
 ମଧ୍ୟରାତ୍ରେ କରିବ ଯେ ମାଘପୁଷ୍ୟ ମାସେ ।
 ମଧ୍ୟରାତ୍ରେ କରିବ ଯେ ଶ୍ରାବଣର ଶେଷେ ॥
 ଦଶମୀ କାର୍ତ୍ତିକମାସ କର ଅଧିବାସ ।
 ପଞ୍ଚଦିନ ମହୋତ୍ସବ ଦିନେ ଅଧିବାସ ॥
 ଚତୁର୍ଥୀ ଫଳ ଲଭେ ଏକାଦଶୀ ଦିନ ।
 ପଞ୍ଚମୀ ଫଳ ଲଭେ ପୂର୍ଣ୍ଣମୀ ଦିନେ ॥
 ସପ୍ତାଦି ପାପ ଖଣ୍ଡିତ ସପ୍ତମ ଦିନରେ ।
 ସପ୍ତଦିନ ମହୋତ୍ସବ କରେ ଯେଉଁ ନରେ ॥
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ଶକ୍ତି ସ୍ଵ ବେଶ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧ ବୃତ୍ତାନ୍ତ ।
 ପତିତ ଚଣ୍ଡାଳ ଯେ ଭିକ୍ଷୁକ ନାନାଜାତି ॥ ୧୩ ॥

୮—୧ ଚତୁର୍ଥୀ ଫଳ ଲଭେ—ର ।

୮—୨—ପଞ୍ଚବିଧ—ର । ପଞ୍ଚକର—ସ ।

ଅଷ୍ଟାଦଶ ପାଟକ ଯେ ଯେତେ ଭେଦ ବହୁ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରାୟ ପୁଜିବ ଯେ ଅନୁପାଣି ଦେଇ ॥
 ଛଦ୍ର କରି ପୁଜିଲେ ଯେ ପାତକୋଟି ପାପ ।
 ମହୋତ୍ସବ କରିଣିରେ ଅଙ୍ଗ ହୋଏ ଗୋପ୍ୟ ॥
 ସର୍ବଘଟେ ଜୀବରୂପେ ନାମ ନାରାୟଣ ।
 ଆସା ଚିତ୍ତେ ଯେଉଁମାନେ କରେ ଅନୁଦାନ ॥
 ଅନୁର କଣିକା ଯେତେ ହୁଏ ସମ ଜାଣ ।
 ବହୁତ ଅନ୍ନ ଯେ ବୋଲି ନ କର ପୂଜନ ॥
 ତୁଳସୀର ପତର ଯେ ଅଟେ ପୁଣ ସର ।
 ସାନ ବଡ଼ ନ କରିବ ଯେତେ ଭେଦଧାରୀ ॥ ୧୫ ॥

ବିଷ୍ଣୁ ମୁଖି ସାନ ବଡ଼ ନୁହଇ ଯେମନ୍ତ ।
 ହରି ଆଶ୍ରେ କଲ ଲୋକ ପୁଜିବ ଯେମନ୍ତ ॥
 ଅଛୁଦେ ପୁଜିଲେ ପାଏ ପରମ ସୁଗତି ।
 ଛଦ୍ର କରି ଭଜିଲେ ଯେ ପାପରେ ସଜ୍ଜତି ॥
 ଧନ ଗଣ ବିଷ୍ଣୁରଣ ବନ୍ଦଗଣ ଯେତେ ।
 ରାମ ଭ୍ରାତା ଦୁର୍ଦ୍ଦଶକୁ ପୁଜିବ ଯେମନ୍ତେ ॥
 ରାମର ଅଟନ୍ତି ଆଠ ଭ୍ରାତର ଯେ ଗୁଣ ।
 ତଦ୍ଦଶ ଜଣରେ ଏହୁ ଅଟେ ଅଧିକାରୀ ॥
 ବ୍ରଜକୁଳେ ଅଧିକାରୀ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦାସ ।
 ସକଳ ଶିଷ୍ୟରେ ଯେହୁ ଆଗ ଉପଦେଶ ॥ ୧୬ ॥
 ରାମର ଯେ ଶିଷ୍ୟ ଏଣୁ ବ୍ରଜକୁଳେ ସାର ।
 ଭୁବନ ମଙ୍ଗଳ ଧୁନି ଅଛୁ ତାଙ୍କ କର ॥
 କରଯୋଡ଼ି ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ମଧୁ କହୁ ।
 ଉତ୍ତମ ନ ପବନ ଯେ ଗୋବିନ୍ଦ ବାଳକହୁ ।

ବସ୍ତ୍ର ଯେ ଯାଦବ ବୃନ୍ଦାବନ ସେ ଆନନ୍ଦ ।
 ମଥୁରା ମିଶିଣ ବାରଗୋଟି ଗୋପବନ୍ଦ ॥
 ଗୁରୁଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଲଗିଥିବ କଳ ।
 ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର ନ ମିଳିବେ ଅନ୍ୟେ ଅନ୍ୟେ ମିଳ ॥
 ପିତାକୁ ପୁତ୍ର ନ ଘେନି କବୁଥିବେ ଘର ।
 ଶଶୁର ଘରରେ ଯାଇ ହେବେ ପରିବ୍ରାଜ ॥ ୨୫ ॥
 ରଜାମାନେ ପାହୁଡ଼ାତେ ସସ୍ତ୍ରମ ନ ଦେବେ ।
 ଖରୁଆ ମିଛୁଆ ଲେବେ ଶିଶିପା ପାଢ଼ବେ ॥
 ସତ୍ୟବନ୍ତ ଲୋକକୁ ସେ ସଭାରେ ନ ଲେଖି ।
 ଦୁଧ ନ ଦେଇଣ ଗୋରୁମାନେ ହେବେ ଦୁଃଖୀ ॥
 ଅବିରତ ଜାଳରେ କି ସୁଖ ଭୋଗଥିବ ।
 ଏଥିର ସନ୍ଦେଶ ଫେଡ଼ି କହୁ ଗୁରୁଦେବ ।
 ଶୁଣ ବାରଟିଆ ଦାସ ଅଚ୍ୟୁତ ବଚନ ।
 ଭବିଷ୍ୟ ଅନାତ କଥା ହେବୁ ମନେ ଘେନ ॥
 ତିନି ପୀଢ଼ ତୁମ୍ଭର ସେ ସୁଖ ଭୋଗେ ପିବ ।
 ରାଜଦଣ୍ଡ ତାପମାନ ବହୁତ ଲଗିବ । ୩୦ ॥
 ବୃନ୍ଦାବନ ବାସୁଦେବ ବେଶୁଦାସ ତିନି ।
 ମୁଁ ଅକ୍ଷରେ ତାପ ତାକୁ ଲଗିବ ସେ ପୁଣି ॥
 ବାଳଜର ଦାସ ଅଂଶେ ଗୋବିନ୍ଦ ସେ ପୁତ୍ର ।
 ବ ଅକ୍ଷରେ କିଛି ତାକୁ ତାପ ଲଗିବତ ॥
 ଅନନ୍ତ ଅଂଶରେ ଯାତ ଭଞ୍ଜାସ୍ତ୍ର ଅଟଇ ।
 ଶ ଅକ୍ଷରେ ବଳପୁତ୍ର ଦାସ ତାପ ପାଇ ॥
 ମୁକୁନ୍ଦ ଅଂଶରେ ଜାତ ହେବ ଭଞ୍ଜରଥ
 ନିଶ୍ଚିନ୍ନେଶ ନରସିଂହ ଲେଖୁଥିବ ପୋଥି ॥
 ତଦାଂଶେ ବ ଅକ୍ଷର ଜଳତାପ ଭୟେ ।
 ଘୋର କଳିତାପ ପୀଡ଼ା ଲଗିବ ସମସ୍ତେ ॥ ୩୫ ॥

କଳଠାରେ ଶସ୍ତ୍ର ଗ୍ରହ ରହୁବ ସେ ପୁଣି ।
 ଗୁପ୍ତେ ରହୁବ ଯାଇଁ ପାରାଦ୍ରୀପେ ପୁଣି ॥
 କଳିକାଳ ଭକ୍ତମାନେ ସେଠାରେ ଗୁପ୍ତ ।
 ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ମହେଶ୍ୱର ସେଠାରେ ସେ ଛିତ ॥
 ଶେଷମାନ ଦେଖୁଥିବେ କଳରେ ଗୁପ୍ତ ।
 ସେଝାସ୍ଥାନେ ଭକ୍ତେଶ୍ୱର ପାରାଦ୍ରୀପେ ଜାତ ॥
 ଚତୁର୍ଥ ପୀଠକୁ ତାପ ତାହାକୁ ପଡ଼ିବ ।
 ମୁକୁନ୍ଦର ସଙ୍ଗ ପୁଣି ଜଳଜି ଦେଖିବ ॥
 ପବନ ଉତ୍ଥାନ ରୁମ୍ଭେ ବକାଶର ଦୁଇ ।
 ଏଥିରେ କି ତାପ ପୁଣି ଅଂଶ ଯହିଁ ନାହିଁ ॥ ୪୦ ॥
 ମଧୁଦାସ ବୈରାଗ୍ୟ ତ ଏଥି ନାହିଁ ଅଂଶ ।
 ବୃନ୍ଦାବନ ଦାସର ଦୁହ୍ୱତା କୁଳେ ଅଂଶ ॥
 ମଥୁରା ଦାସର ଜଳ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଭ୍ରାତା ପୁତ ।
 ମଥୁରା ଅର୍ଜୁନ ନାମ ଗୋ ପାଳ ବିଦିତ ॥
 ଏ ନିଜ ପୀଠରେ ସେହୁ ନ ଅକ୍ଷରେ ତାପ ।
 ଭବିଷ୍ୟର କଥା ଏହୁ ଅଟଇଟି ଜ୍ୟୋତି ॥
 ପୁରୀମ ଅଂଶରେ ଜାତ ବଳି ମୋହନ ।
 ବଂଶୀଧର ଅଂଶେ ରା ଅକ୍ଷରେ ସେହୁ ପୁଣି ॥
 ବସୁ ଅଂଶେ ବାସୁଦେବ ବନମାଳୀ ଜାତ ।
 ଭବତର ଥିଲିକାଳ କଳି ସେ ପୀଠିତ ॥
 ଯଦବ ସେ ହଳଧର ଅପରତ ପୁତେ ।
 ହି ଅକ୍ଷରେ ତାପ ପୁଣି ଲଗିବ ସେ ପୁତେ ॥
 ଗୋବନ୍ଦ ଦାସର ଅଂଶେ ଯାଦବ ସେ ହୋଏ ।
 ବଂଶରେ ତାପ ଲଗିବ ସେ ଗୋପର ପୋଏ ॥

ଆନନ୍ଦ ଅଂଶରେ ଜାତ ଭଗବାନ ସୁତ ।
 କୃପାପିତୃ ସୁତେ ତାପ ଲଗିବ ପୀଡ଼ିତ ॥
 କିନ୍ତୁତନ ତୁମ୍ଭେମନେ ରସଲୀଳା କର ।
 ନିତ୍ୟସ୍ଥଳେ ତୁମ୍ଭର ସେ ରହୁବ ଶକ୍ତିର ॥
 ମହାନଦୀ କୂଳେ ସ୍ଥାନ ବାଟେଣି କୁଦେଶ ।
 ଜଙ୍ଗର ବିଷେକେ ମୃତ୍ୟୁ ମୁକୁତ ସେ ସ୍ଥାନ ॥ ୫୦ ॥
 ଚନ୍ଦ୍ରସ୍ଥଳ ତଟରେ ସେ ଜଙ୍ଗର ବିଷରେ ।
 ବାଲ୍ୟ ନଗରେ ମୃତ୍ୟୁ ଅନନ୍ତ ସେଠାରେ ॥
 ଜଙ୍ଗର ବିଷରେ କଥା ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନ ।
 ଶୁଭ୍ରାଂଶୁ ଗ୍ରାମରେ ସେ ଘାତକର ମରଣ ॥
 ପୀତାମ୍ବର ପୁରେ ଶଶି ବିଷେ ଡେଇଁ ଗ୍ରାମ ।
 ମରଣ ଲଭିବ ତୁମ୍ଭେ ଆନନ୍ଦ ସୁଦମ ॥
 ବହୁ ସେ ଗୋବିନ୍ଦ ଦୁଇ କୋଠଦେଶ ସ୍ଥଳେ ।
 ଭଗବାନ ତଟରେ ଥିବ ତୁମ୍ଭେ ଦୁଇ ଜଣେ ॥
 ଶେଷବର ନଳାଚଳେ ବାଜି ମଠକୋଣେ ।
 ପବନ ମଥୁରା ତୁମ୍ଭେ ରହୁ ଦୁଇଜଣେ । ୫୧ ॥
 ଭଟ୍ଟା ଗ୍ରାମରେ ଚଉଦ୍ଵାର ସେ ସେ ସ୍ଥାନ ।
 ସେ ସ୍ଥାନେ ସମାଧି ହୁଅ ତୁମ୍ଭେ ସେ ଉଦ୍ଘାନ ॥
 ମଧୁ ବନ୍ଦାବନ ରହୁ ଜଙ୍ଗର ବିଷରେ ।
 ରୂପ ଚଢ଼ିଆ ବୋଲିଣ ଗ୍ରାମ ତାକୁ ବୋଲେ ॥
 ଥାନେ ଥାନେ ତୁମ୍ଭର ସେ ରହୁ ଅଂଶ ମାନ ।
 ଗୋପାଳେ ଶିଶିବେ ଖୋଳ କରତାଳ ପୁଣ ॥
 ଶୁଣ ଖୋଳ ଦାସ ତୁମ୍ଭେ ବାରଗୋଟି ଜନ ।
 ରୁଣ ପୀଡ଼ି ଘାଏ ଏଥୁ ଶୁଭ ଭେଗମାନ ॥

ଦାଗ ଅବୋରିଲେ ଅଂଶ ହୁଅଇ ଯେ ପୁଣି ।
 ପୁଣି ହେଲେ ସର୍ପାରରେ ହୋଇବ ଧାରଣ । ୨୦ ।
 ମୂଳ ଯେ ଗୋପାଳ ରୁମ୍ଭ ଅଂଶ ସଙ୍ଗେ ମିଳି ।
 ଖୋଳ ସଙ୍ଗେ ମିଶି ବଜାଇବ କରତାଳ ॥
 ଖୋଳ କରତାଳ ଫଳେ ପାଅ ରୁମ୍ଭେ ପୂଜା ।
 ରୁମ୍ଭକୁ ପୁରୁଣଥୁବେ ଚିନ୍ତାପାଳ ରାଜା ॥
 ଫୁଲ ପାନ ଚନ୍ଦନ ଚନ୍ଦନ ଭଲ ଥାନ ।
 ଦିବ୍ୟକ୍ଷେତ୍ର ଭୂଜିବ ହେ ରୁମ୍ଭେ ବାରଜଣ ॥
 ଆମ୍ଭ ଅଂଶ ଭୁଞ୍ଜ ଅଂଶ ରାମ ଅଂଶ ମାନେ ।
 ଧର୍ମ ଅଂଶ ଯାଦବ ଅଂଶ ଆତ୍ମା ରୁମ୍ଭେ ଜନେ ॥
 ବିଷ୍ଣୁ ଅଂଶ ନାହାନ୍ତି ତ ବଜାରଗ ଜନେ ।
 ଏଥୁ ପାଞ୍ଚ ଅଂଶ ଛନ୍ତି ଆମ୍ଭ ଅଂଶମାନେ । ୨୧ ।
 କସ ଭକ୍ଷାକୁ ସେ ଯେଣୁ କରିଥିବ ମନ ।
 ମୂଢ଼ ଯେ ଗହଡ଼ି ଘରେ ବୁଲୁଥିବେ ପୁଣି ॥
 ନେତ ଗୋପାଳର ଘରେ ବୁଲୁଥିବେ ନିତି ।
 ବସ୍ତେ ପଣେ ଦେନଶ ଆରମ୍ଭେ ବଡ଼ ଜାତି ॥
 ଦମ୍ଭ ମୁରୁଟରେ ସେହୁ ଉକ୍ତ ନ ନୋହୁବେ ।
 ଭଜନ ବିଜନ ଶାସ୍ତ୍ରମାନ ନ ଖୋଜିବେ ॥
 ଯଦ୍ବ ମନ୍ତ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର ଗ୍ରହା ଜ୍ୟୋତି ନ ସାଧୁବେ ।
 ଅବାଡ଼ ସମାଧି ଭେଦ ଯେଣୁ ସେ ଗୁଡ଼ିବେ ॥
 ଗୋ ବ୍ରହ୍ମସତ୍ୟା ଯେ ମାତୃହରଣ ବିଶୁଳି ।
 ସୁରାପାନ ଝବହତ୍ୟା ବିଶ୍ୱାସ ମାତଳି । ୨୨ ।
 ଏତେକର ପାପମୂଳେ ଅଠର ଯେ ପାପ ।
 ଅଠର ମୂଳରେ ଅଷ୍ଟାଦଶ ଗୋଟି ଗୋପ୍ୟ ॥
 ଅଷ୍ଟାଦଶ ଗୋଟିକି ଅଠର ବାଳ ମନ୍ତ୍ର ।
 ଜପ କଲେ ନାଶଇ ସକଳ ଦେହ ଚନ୍ଦ୍ର ॥

ଏ ପାପମାନଙ୍କୁ ଛେଦେ ଯେହୁ ମନ୍ତ୍ର ଜପି ।
 ମନ୍ତ୍ରକୁ ରୂପରେ ଯେବେ ଯେହୁ ପାରେ ସ୍ଥାପି ॥
 ଅକ୍ଷୟ ମନ୍ତ୍ରକୁ ହଳ—ସମାଧି ଯେ ଲଏ ।
 ଏକାକ୍ଷର ମନ୍ତ୍ରକୁ ଯେ ଜ୍ୟୋତିରୂପ ଧାୟେ ॥
 ତାରକ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଅକ ମାତ୍ରା କର ଧ୍ୟାନ ।
 ଶ୍ୟାମ ପଞ୍ଚାକ୍ଷରକୁ ଓଁ କାର ଗିର ସ୍ଥାନ । ୨୫ ।
 ହରେ ରାମ ମନ୍ତ୍ରକୁ ଓଁମତି କର ଲୟେ ।
 ମନ୍ତ୍ର ମୂର୍ତ୍ତି ପଞ୍ଚ ଦେବ ସୂକ୍ତ ସାଧୁ ଧ୍ୟାଏ ॥
 ଅକ୍ଷର ଏକାକ୍ଷର ତାରକ ମନ୍ତ୍ରର ।
 ଶ୍ୟାମ ପଞ୍ଚାକ୍ଷର ହରେ ରାମ ମନ୍ତ୍ର ସାର ॥
 ଏହୁ ପଞ୍ଚ ମନ୍ତ୍ର ପଞ୍ଚ ଯୁଗେ ଅଟେ ସାର ।
 ଏହୁ ପଞ୍ଚ ମନ୍ତ୍ର ଧରି ଭକ୍ତ ହେବୁ ପାର ॥
 ମୋହ ନାମେ ଯଜ୍ଞକୁଣ୍ଡେ ପାପ କ୍ଷୟକର ।
 ରାହାସ ଗୋପାଳ ରୁନେ ବାର ଜାତି ମୋର ॥
 ନାମ ଧୂଳି ଶବ୍ଦରେ ସର୍ବ ଦିନ ହର ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ରଜତ ବସ୍ତ୍ର କରୁଛୁ ଅପାର । ୮୦ ।
 ରାହାସ ମଣ୍ଡଳେ ଦେଲେ ପାପ ନ ଲାଗିବ ।
 ପାପକୁ ବିନାଶି ରୁନେ ଶ୍ରେଣ କରୁଥବ ॥
 ପଞ୍ଚ ମୂର୍ତ୍ତି ପଞ୍ଚମନ୍ତ୍ର ପଞ୍ଚଶାଖା ପୋଏ ।
 ଜର୍ପିଲେଷ ପାପମାନ ହୋଇବ ଯେ କ୍ଷୟ ॥
 ଏ ଭେଦ ନ ଜାଣି ବିଷ୍ଣୁ ବଦାପନା ଶୁଭେ ।
 ବିଶ୍ଵେଧ ବିଟାଳମାନ ଖାଆନ୍ତି ଯେ ଲେରେ ॥
 ଦେବେ ହୁଏ ଯେ ବ୍ୟାଧି ପୀଡ଼ିତ ଶରୀର ।
 ନିୟୁତୀ ହୋଇଣ ବିଢ଼ମୁନା ସେହୁ ନର ॥
 ରାହାସ ଦାସ ହେ ଶୁଣ ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ।
 ଅରୁଚ କହଲେ ଧୁରୁଭକ୍ତିଗୀତା ତତ୍ତ୍ଵ ॥

ଦ୍ଵିତୀୟାଂଶେ, ସେ ପଞ୍ଚଦଶ ଗୁଣରେଣ ।
 ଏହା ସେ କହୁବ ସଦଗୁରୁ ବୋଲି ଶ୍ଳୋ ॥
 ଏ ଭେଦ ନ ଜାଣି ସେହୁ ଗୁରୁ ବୋଲିବନ୍ତୁ ।
 ମୁହୂର୍ତ୍ତ କୁସୁମରେ କି ଭ୍ରମ ପୀରନ୍ତି ॥ ୮୭ ॥

ଭକ୍ତ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତାଂ ଦ୍ଵିତୀୟାଂଶେ ମଧ୍ୟଭାଗେ
 କଥନେ ନାମ ପଞ୍ଚଦଶ ପଠନ ।

ଷୋଡ଼ଶ ପଟାଳ .

କରଯୋଡ଼ି ଜଣାବନ୍ଧୁ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦାସ ।
ଆମ୍ଭ ପୁଣ୍ୟମାନଙ୍କର କହୁଲ ତ ଅଂଶ ॥
ନାଦ ପୁତ୍ର ବାର ଜଣ ପ୍ରମାଣ ଭବିଷ୍ୟେ ।
ପ୍ରସନ୍ନେ କହୁଲ ଗୁଣେ ଆମ୍ଭକୁ ହରଷେ ॥
ବିନ୍ଦୁ ପୁତ୍ର ପଞ୍ଚଜନ ହୋଇଲ କେଶବନ ।
ଜିତ୍ୟସ୍ଥଳେ କେଉଁ କେଉଁଠାରେ ହେବ ସ୍ଥାନ ।
ଶୁଣ ଅହେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର, ଅରୁଂତ ବଚନ ।
ନେମ୍ବାଳ ଭୁବନେ ଚନ୍ଦ୍ରତୋଳାର ଯେ ସ୍ଥାନ ॥
ଲବଣ ତଟକୁ ବେଢ଼ି ବରଗ୍ରାମ ନାମ ।
କାନ୍ୟେଶ୍ବର ବନ ସେ ନେମ୍ବାଳ ଲାଗି ବନ ॥ ୫ ॥
ସେ ବନକୁ ଆନ୍ତ୍ରେକର ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦାସ ।
ଦେହକୁ ରଖିବ ଢେଁ ଆମ୍ଭ ବଟ ପାଶ ॥
ପଦ୍ମବନ ନେମ୍ବାଳ ଆମ୍ଭର ସେହୁ ସ୍ଥାନ ।
ସ୍ବରତ ସାରି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସେ ସ୍ଥାନେ ଗମନ ॥
ସେ ଆନେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବସି ନୀଳାଚଳ ଗଲେ ।
ଅଠାଶି ଭୁବନେ ଯାଇ ଅନ୍ତର ହୋଇଲେ ॥
ଏଣୁ କଲ ସେ ସ୍ଥାନରେ ଆମ୍ଭର ରହଣୀ ।
ରାମଚନ୍ଦ୍ର, ଉଦତ ଉଦର ଦିଗେ ପୁଣି ॥
ଦକ୍ଷିଣ ଦିଗରେ ବୃଦ୍ଧ ଗଙ୍ଗାନଦୀ ସ୍ଥାନ ।
ଖଣ୍ଡ ବିଷେ ପିତାଙ୍କ ପୁର ସେହୁ ଗ୍ରାମ ପୁଣି ॥ ୧୦ ॥
ଅରୁଂତର ସୁତ ବେଦ ବ୍ରଜ ଗଦାଧର ।
ବାଳ ଯେ ମୁକୁନ୍ଦ ହେବ ଗଙ୍ଗେ ରାମର ॥

କହୁ ଦିନର ଅନ୍ତରେ ଗୋଳକୃଷ୍ଣା ହେବ ।
 ବ-ଅନ୍ତରେ ନାମ ହେବ ଗୋଳକୃଷ୍ଣା ଶୁବ ॥
 ଭ୍ରଥବାର-ରହୁକ ଖଦିର ବନ ସେହୁ ।
 ଅପୋଡ଼ା ପୃଥ୍ବୀ ତହିଁ ଗୁପ୍ତରେ ଅଛଇ ॥
 ପୁଷ୍କରିଣେ ଚନ୍ଦ୍ର ଗୁଣା ଅଦିକ ଦିଗରେ ।
 ସଙ୍ଗରସ ତୋଲି ଗ୍ରାମ ପୁଷ୍କରିଣୀ ଘାଟେ ।
 ସେ ପୋଖରୀ ପୁଷ୍କରିଣେ ଅଛି ଏକ ଗାର୍ଥ ।
 ସେ ଟର୍ପେ ପଶିଲେ ପାପୀମାନେ ଯେ କୃତାର୍ଥ ॥ ୧୭ ॥

ଲେକନାଥ ଆଶ୍ରେ କରି ନନ୍ଦନ ଯେ ବନ ।
 ବଡ଼ଦାସ ସେ ସ୍ଥାନରେ ସମାଧି ସେ ଘେନ ॥
 ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରେ ନଇରୁତ କଣ କହୁ ।
 କୁଶଭଦ୍ରା ନଦୀ ଗାର୍ଥେ ପୁଣ୍ୟ ଅଟେ ସେହୁ ॥
 ସାଇଲେ ଚିତ୍ତେଷ ଧରେ ଧର୍ମ ଦାସ ରହୁ ।
 ଏକାମ୍ର ସନ୍ନିଧି ଧରେ ସେ ସ୍ଥାନ ଯେ ଅଟଇ ॥
 ସେ ସ୍ଥାନେ ବିନ୍ଦୁସାଗର ଗାର୍ଥରୁକ ସେହୁ ।
 ନାହାନ୍ତି ଦର୍ଶନେ ସର୍ବ ପୁଣ୍ୟମାନ ପାଇ ॥
 ବିଷ୍ଣୁଦାସ ବନଖଣି ରହୁବ ସେ ପୁଣି ।
 ହେମ ବନ ଆଶ୍ରେ କରି ଧନପୁରେ ସ୍ଥାନ ॥ ୧୮ ॥

ମହାନଦୀ ଉତ୍ତରେଣ ନଗମ ଲୁବନ ।
 ଶମ୍ଭୁ ଆଶ୍ରେ କରିଣ ସେ ଦେବୀ ନରବାଣ ॥
 ଏହୁ ପଞ୍ଚଗାଣା ନୋର ଅଟେ ନିଜ ଅଂଶ ।
 ତାରିବ ଗୋପାଳକୁଳ ଓଡ଼ିଶା ସେ ଦେଶ ॥
 ଭ୍ରଥ ଦାସ କରଯୋଡ଼ି ପରୁରୁହ ମୁହିଁ ।
 କେଉଁ ଅଂଶେ କେତେ ଦାସ କଲପୀଡ଼ା ହୋଇ ॥
 ରାମଅଂଶେ କାହ୍ନୁ ଦାସ ବୃଥା ଯେ ସାଉସ ।
 ମିଛରେ ତ କଲପୀଡ଼ା ଲାଗିବ ତା ଅଂଶ ॥

ଭ୍ରାତୃ ଅଂଶେ ଅନନ୍ତ ସେ ପୁରୁଷଦ୍ରୁପ ।
 ଭଗତ ଅଂଶରେ ହୁ ଅକ୍ଷରେ କଳତମ ॥ ୨୫ ॥
 ଧର୍ମ ଅଂଶେ ପୁରୁଷ ଅଂଶେ ନିର୍ବାଜ ଅଟଇ ।
 କଳତ ପ ସେଠାବରୁ ସୋଟିବ ସେ ମନ୍ତ୍ର ॥
 ବଞ୍ଚିଅଂଶେ ଭଗବାନ ପବନ ବଞ୍ଚିଲେ ।
 ବଞ୍ଚିଅକ୍ଷରେ ତାପ ଲାଗିବ ସେଠାରେ ତ ଭଲେ ॥
 ଆହେ ନାତି ଜନମାନେ ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ।
 ଅରୁଣର ବାହ୍ୟେ ବ୍ରଜ ଉଦାଧର ନାତ ॥
 ବାଳ ସେ ମୁକୁନ୍ଦ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ପୁତ୍ର ନାତ ।
 କହୁ କହୁ ପୁଣି ଥିବ ସଂସାର ସଙ୍ଗତ ॥
 ସମତନ୍ତ୍ର ବୋଲି ପୁଣି ହୋଇବାବ ନାତ ।
 କଳିତାପ ସେଠାବରୁ ହୋଇବ ବହୁତ ॥ ୩୦ ॥
 ଭ୍ରାତୃପୁତ୍ର ନିପୁତ୍ରରେ ବଢ଼ିବ ଶୋଭାଏ ।
 ଅନ୍ତ ନ ମିଳିବାରେ ସେ ଭଞ୍ଜିତ କାଏ ॥
 ବରଷିବ ଭେଦଭ୍ରଷ୍ଟ ଶକ୍ତିକର୍ମ ଜଗି ।
 ପାଦରେ ନ ଚମିବେ ସେ ରୁରଙ୍ଗ ଆଦୋଷ ॥
 ପାଦାନ୍ତ୍ର ଚଉକ ଚଢ଼ି ଶୁକ୍ଳର ମାଙ୍ଗଡ଼ ।
 ଦାସୀ ପରିବାସ ପୋଷି ହେବେ ନାରାୟଣ ॥
 ବଚନରଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଯନ୍ତ୍ର ନ ରହୁବ ଅଂଶେ ।
 ପେଟର ନିମନ୍ତେ ସେ ରୁଚିବେ ଦେଶେ ଦେଶେ ॥
 ଦେଶକେ ପୁତ୍ର ଗୋଟିଏ ନ ରହୁବେ ପୁଣି ।
 କନ୍ଦଳ ଉପୁଜୁଥିବ ଅମ୍ବର ଅଂଶେ ॥ ୩୫ ॥
 ଶୁଦ୍ର ଦାସ ପରାଧୀନ ସଂସାରେ ରହୁବେ ।
 ଅନ୍ତ ବସ୍ତ୍ର ବିହୀନ ସେ ଛଟପଟ ହେବେ ॥
 ପଣ୍ଡି ଅଂଶ ଅନ୍ତ ଅଂଶ ବାରି ଅଂଶ ମାନ ।
 ଛଟପଟ ନିବିଡ଼ତମ ସୋଟିବ ବହୁତ ॥

ସ୍ବଇରେ ସ୍ବଇରେ ଗୋଳ କରବେ ସଂସାରେ ।
 ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ ଭିନ୍ନାଭିନ୍ନ କରବେ ଅନ୍ତରେ ॥
 ଅଗରେଣ ଗୁରୁ ଦେଖି କରବେଟି ମାନ୍ୟ ।
 ପଛରେ ବୋଲିବେ ଗୁରୁ ବଡ଼ କୁଟଳନ ॥
 କାକୁଡ଼ିର ପ୍ରାୟେ ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ହୋଇଥିବେ ।
 ବଚନ ଅଦ୍ବିତେ ଗୁରୁ ପଥ ବୁଝାଇବେ । ୪୦ ।
 କରପଥ ଯୋଡ଼ି କହେ ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ ।
 ମୁକୁନ୍ଦ ପାଶେ ଜୀବ ଏଡ଼ି ବଡ଼ ଦୁନ୍ଦ ॥
 ଶୁଣ ହେ ବିଶ୍ବାସ ନାହି ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ।
 ଏକ ପୁଅ ଯୋଗୁଁ ଯିବ ବହୁପୁଅ ଜାତ ॥
 କଳିର ନିବିଡ଼ ପୋର କୃଷ୍ଣରସ ଜାତ ।
 ପାପପ୍ରହ୍ୱ ଘୋଷିବ ଯେ କଳି ହେବ ହୃତ ॥
 ଗୁରୁଘରେ ପାପ ହେଲେ ବିଡ଼ମ୍ବନ ହେବ ।
 କଳିର ଅନ୍ଧାର ସବଂ ଘରେପ୍ରକାଶିନ ॥
 ଶୁଭେନ୍ଦ୍ର ଯେଗେନ୍ଦ୍ର ଘରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେବେ ଥାଇଁ ।
 ମହାପୋର ପାପମାନ ଘୃଷ୍ଣକରି ଯାଇ । ୪୧ ।
 ଶୁଭେନ୍ଦ୍ର ଯୋଗେନ୍ଦ୍ର ଘରେ ନ ରହୁବ ସତ ।
 ଏଶୁକର କଳିଯୁଗ ହୋଇବଟି ହୃତ ॥
 ଶୁକାମାନେ ତଣ୍ଡ ନେବେ ପରଜାର ଧନ ।
 ଗୁରୁମାନେ ଶିଷ୍ୟଠାରେ ଲେଖେ ଦେବେ ମନ ॥
 ମଦ୍ଧ ଯନ୍ତ୍ର ପରାଶଲେ କରବେ ସେ ହୁଂସା ।
 ପେଟର ନିମନ୍ତେ ବୁଲି ଦେଶେ ଦେଶେ ଅଶା ॥
 ଶୁକାମାନେ ସତ୍ୟବ୍ରତାମାନ ନ କହିବେ ।
 ପଟ୍ଟା ଦେଇ ପରଜାକୁ ଦୁଇଗୁଣ ନେବେ ॥
 ମଦର ପାନ କରବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଶସିସ୍ୱ ।
 ଦେଶ ପୁଜା ବୋଲିବ ସେ ମିଳିବେ ଶୁଦ୍ଧସ୍ୱ । ୪୨ ।

ସ୍ବଇରେ ସ୍ବଇରେ ଗୋଳ କରବେ ସଂସାରେ ।
 ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ ଭିନ୍ନାଭିନ୍ନ କରବେ ଅନ୍ତରେ ॥
 ଅଗରେଣ ଗୁରୁ ଦେଖି କରବେଟି ମାନ୍ୟ ।
 ପଛରେ ବୋଲିବେ ଗୁରୁ ବଡ଼ କୁଟଳନ ॥
 କାକୁଡ଼ିର ପ୍ରାୟେ ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ହୋଇଥିବେ ।
 ବଚନ ଅହତେ ଗୁରୁ ପଥ ବୁଝାଇବେ । ୪୦ ।
 କରପତ୍ର ଯୋଡ଼ି କହେ ଅନନ୍ତ ମୁକୁନ୍ଦ ।
 ମୁକୁନ୍ଦ ପାଖେ ଜବ ଏହୁ ବଡ଼ ଦୁନ୍ଦ ॥
 ଶୁଣ ହେ ବିଶ୍ବାସ ନାହିଁ ମୁକୁନ୍ଦ ଅନନ୍ତ ।
 ଏକ ପୁତ୍ର ଯୋଗୁଁ ଯିବ ବହୁପୁତ୍ର ଜାତ ॥
 କଳିର ନିବଡ଼ ଘୋର କୃଷ୍ଣରସ ଜାତ ।
 ପାପପ୍ରହ୍ୱ ଘୋଟିବ ଯେ କଳି ହେବ ହୃତ ॥
 ଗୁରୁଘରେ ପାପ ହେଲେ ଚିତ୍ତମୁନ ହେବ ।
 କଳିର ଅନ୍ଧାର ସର୍ବ ଘରେପ୍ରକାଶିନ ॥
 ରାଜେନ୍ଦ୍ର ଯେଗେନ୍ଦ୍ର ଘରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେବେ ଆଇଁ ।
 ମହାଘୋର ପାପମାନ ଭଞ୍ଜକର ହାଇ । ୪୧ ।
 ରାଜେନ୍ଦ୍ର ଯୋଗେନ୍ଦ୍ର ଘରେ ନ ରହୁବ ସତ ।
 ଏଶୁକର କଳିଯୁଗ ହୋଇବଟି ହୃତ ॥
 ରାଜାମାନେ ତନ୍ତ୍ର ନେବେ ପରଜାର ଧନ ।
 ଗୁରୁମାନେ ଶିଷ୍ୟଠାରେ ଲେଉଟେ ଦେବେ ମନ ॥
 ମନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ର ପଞ୍ଚାଶଲେ କରବେ ଯେ ହୁଂସା ।
 ପେଟର ନିମନ୍ତେ ବୁଲି ଦେଶେ ଦେଶେ ଅନ୍ଧା ॥
 ରାଜାମାନେ ସତ୍ୟଭାଷାମାନ ନ କହବେ ।
 ପଟ୍ଟା ଦେଇ ପରଜାକୁ ଦୁଇଗୁଣ ନେବେ ॥
 ମହାରା ପାନ କରବେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସନ୍ଦିଗ୍ଧ ।
 ଦେବା ପୁଜା ବୋଲିଣ ସେ ମିଳିବେ ଶୁଦ୍ଧସ୍ବ । ୪୨ ।

ଏଣୁକରି ଘରେ ଘରେ କଲି ପାପ ହେବ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ମହାରାଜାମାନେ ସବୁ ଚିନ୍ତା ଯିବ ॥
 ଇନ୍ଦ୍ର ନ ପାଳିବ ସେ ଯେ ବେଳକାଳ ଜାଣି ।
 ପୃଥ୍ଵୀରେ ଦିନକୁ ଦିନ ମହାରାଜା ଟାଣି ॥
 ଓଡ଼ିଶା ତେଲଙ୍ଗ ଦକ୍ଷିଣ ମରହଟ୍ଟା ଦେଶ ।
 ଠାବେ ଠାବେ ହୁଣା ଯୁକ୍ତ ହୋଇବ ବିଶେଷ ॥
 ଏ ଦେଶର ଲୋକ ଯାଇଁ ସେ ଦେଶେ ପଶିବେ ।
 ପେଟର ବହୁଳେ ସବେ ଛଟପଟ ହେବେ ॥
 ହୋଇବ ଅମର ଯଦୁ ସକଳ ଆରତ ।
 କଳଙ୍କୀ ପ୍ରଦେଶ ହେବେ ଓଡ଼ିଶା ଦେଶେ ତ । * ॥
 ଜେବେ ବା ଯଥାରେ ପୁଣି ହୋଇବାକ ପୁଣି ।
 ବିପ୍ର ଧରାଇବ ଛଟ ଯେଉଁଠିନେ ଜାଣି ॥
 ତେଜେଦିନ ଯାଏ ପ୍ରାଣୀ ଦୁଃଖରେ ପଡ଼ିବେ ।
 ତପତ ଜଳରେ ମୀନ ପ୍ରାୟେକ ବଞ୍ଚିବେ ॥
 କଳିଯୁଗ ଚରିତ ଏ ମହାକର୍ମ ଯେତେ ।
 ମହାକର୍ମ କଲ ଲୋକ ଭଲ ଏ ଜଗତେ ॥
 କିନ୍ତୁ ଦିନ ଭଲ ହେବ ପୁଣ୍ୟ ନାଶ ଯିବ ।
 କଳିଯୁଗ ମାୟା ସେ ଯେ ଜାଣି ନ ପାରିବ ॥
 ଧନପଣ ଜନ ହାତେ କଳିଯୁଗେ ମନ୍ଦ ।
 କିନ୍ତୁଦିନେ ସେହୁ ପୁଣି ପଡ଼ିବେ ଯେ ଦୁଃଖ ॥ ୨୦ ॥
 ପ୍ରାଣୀମାନେ କହୁଥିବେ ମନ୍ଦ କଥାମାନ ।
 ସଂସାରରେ ଭୟମ ହେ ଇବେ ସେହୁ ଜନ ॥
 କଳିହର ବଡ଼ମୁଣ ନ ଜାଣି ଦମ୍ଭିତ ।
 ସମୟକୁ ବିଡ଼ମ୍ଭଣ ସକଳ ହେବ ତ ॥

୫୧—୨ = ଧର୍ମ ନାଶ ହେବ—ର ।

୭୧—ପ୍ରାଣୀମାନେ କହୁଥିବେ ମନ୍ଦ କଲ ଜଣ ।

ସଂସାରେ ଭୟମ ହୋଇଲ ଏହୁ ପୁଣି—କ

ସମୁଦ୍ର ଲହରୀ ପ୍ରାଏ କରୁବନ ଶୋଭା ।
 କେଣେ ନାଶ ଯିବ ସେ ତ ନ ରହୁବ ପ୍ରଭା ॥
 ସଖା ଯଦି ସଂସାରରେ ଶୀର୍ଣ୍ଣ ଶୀତ ଥିବେ ।
 ବିଦ୍ୟାନ ହେଉବେ ସେହୁ ମତ୍ୟ କଳୟୁଗେ ॥
 ଖରୁଆ ମିଛୁଆ ଆୟୁଧ୍ୟା ଯେ ସାହସୀ ।
 ପରସ୍ତିଶ ହରଣ ଯେ ଦଣ୍ଡାଭଙ୍ଗା ରୁଷୀ ॥
 ଅଗାଡ଼ି ଅଟନ୍ତି ଏହୁ କଳର ଅସୁର ।
 ସତ୍ୟ କଳୟୁଗେ ଏହୁ ନ ଥିବେ ସଂସାର ॥
 ସତ ଯତ ପ୍ରାଣୀମାନେ କଳରେ ବିହନ ।
 ଅରୁଚି ବଚନ ଏହୁ ହେତୁ ମନେ ଘେନ ॥
 ଏଣୁ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ଅଟଇ ଗୁପ୍ତ ।
 ନ ମାନବେ ପ୍ରାଣୀମାନେ କରିବେ ହାସ୍ୟତ ॥
 ଅସତ୍ୟ ଜନ ବଢ଼ିବେ ସଂସାରେ ବହୁତ ।
 ଏକ ଏକ ଥିବେ ପୁଣି ନର ଯତ ସତ ॥
 ଏହୁ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ଦ୍ଵିତୀୟ ଖଣ୍ଡରେ ।
 ଅଂଶସ୍ଥାନ କଳୟୁଗ କହୁଲୁ ତୁମ୍ଭରେ ॥

ଭକ୍ତ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତିଗୀତାୟାଂ ଦ୍ଵିତୀୟଖଣ୍ଡେ ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ
 ବୋଧନେ ନାମ ଷଷ୍ଠଦଶ ପଟଳ ।

ସଂସ୍କୃତ ଗୀତା

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ! ପବନ ଯେ ଆନନ୍ଦ ଗୋବିନ୍ଦ ତ ।
 ପରୁରୁକୁ ଗୁରୁଦେବ ରତ୍ନଲ ଥୋକେ ତ ॥
 ରାମଦାସ ବାରମଣ କହୁଲେ ତ ଅଂଶ ।
 ପଞ୍ଚଶାଖା ମିଳଣ ଯେତେକ ଅଂଶାଅଂଶ ॥
 ସପତ ଶାଖାରେ ପୁଣି କହଇ ଗୁରୁ ତ ।
 କେମନ୍ତ ହୋଇଣ ସେ ଯେ ସଂସାରେ ଉଦ୍ଭବ ॥
 କୁମ୍ଭାର ରାମ ଦାସର ଅଂଶ ତ ନୋହୁବ ।
 କମାର ରାମର ଅଂଶେ ଜନ୍ମରେ ମହିବ ॥ •
 ନନ୍ଦ ଯେ କମାର ନାରାୟଣ ହେବ ଅଂଶ ।
 କଥା ଯେ ଅକ୍ଷରେ ତାପ ଲାଗିବ ବିଶେଷ ॥ ✽ ॥
 ସାଇବିଷ ବିଷେ ନନ୍ଦ କୁଣ୍ଡ ବଳଦାରେ ।
 ଦେଶନାମାରେ ମୃତ୍ୟୁ ହେବ ସେ ସ୍ଥାନରେ ॥
 ଦକ୍ଷିଣ ଚନ୍ଦ୍ର ଯେ ବଳତରଣୀର ବିଷେ ।
 ରତ୍ନଶ୍ରୀ ସମାଧି ସ୍ଥାନ ବାସୁଦେବ ଦେଶେ ॥
 ଦକ୍ଷିଣ ଅଂଶର ପ ଅକ୍ଷରେ ପୁନି ଜାତ ।
 ପରମାନନ୍ଦ ଠାବରୁ କଳରେ ଆଗତ ॥
 ନିରଞ୍ଜନ ପୁଣି ସେହି ଛାମରେ ରହଣି ।
 ମଧୁଠାରୁ ଅଂଶ ପୁଣି ଗୁପ୍ତତଟି ଜାଣି ॥
 ନନ୍ଦ କନ୍ଦ ନାର ଯେ ଦକ୍ଷିଣ ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ।
 କମାର କୁମ୍ଭାର ମିଶି ଏହି ସପ୍ତ ପୁଣି । ୧୦ ।
 ରହିବ ଯେ ବାର ସପ୍ତ ବାରଟିଆ ପାର ।
 ରାମସପ୍ତ ଯୋଗାରୁ ପଞ୍ଚସଖାଙ୍କର ॥

ଏଣୁ କର ଅଭ୍ୟାସ ଗୋଲପସ୍ତ ଶାଖା ।
 ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଅବତାର ଭବତରେ ଲେଖା ॥
 ଗୋଲପଦ୍ମସ୍ତେ ସାର ବାରଟିଆ ରାମଦାସ ।
 ବାର ଦାସେ ସାର ସପ୍ତଶାଖା ଅଟେ ଅଂଶ ॥
 ସପ୍ତଶାଖା ବଂଶ ସାର ପଞ୍ଚଶ ଖା ପୁଣ ।
 ପଞ୍ଚଶାଖା ସାର ପୁଣ ଅଭ୍ୟାସରେ ଗଣ ॥
 ସୁଦାମା ଗୋପାଳ ନାମ ଦ୍ଵ ପରେ ଯେ ହୋଇ ।
 ସେତସ୍ତୁ ଯୁଗରେ ନାମ ନଳ ମୁଁ ବୋଲଇ । ୧୫ ।

ସତ୍ୟ ଯୁଗେ ନାମ ମୋର ହୋସ୍ତେ କୃପାଜଳ ।
 ଅନନ୍ତ ଯୁଗରେ ଶୁଭନନ୍ଦ ଯେ ଗୋପାଳ ॥
 ଯୁଗେ ଯୁଗେ ଜାତ ଆମ୍ଭ ସଙ୍ଗେ ବାରଦାସ ।
 ଶ୍ରଦ୍ଧାସ ଲୀଳାରେ ଆମ୍ଭେ ହେଉଁ ପରବେଶ ॥
 ଅନନ୍ତ ଯୁଗରେ ରାମ ସଙ୍ଗେ ତଳି ବାଇ ।
 ରାମଚାଳରେଷଟି ଅନନ୍ତ ଯୁଗ ବାହୁ ॥
 ସତ୍ୟଯୁଗେ ରୁଷି ମେଳେ ନ ମ ଶାଗତନ ।
 ନୈମିଷାରଣ୍ୟରେ ସେ ଯେ ଗୁପତେ ରହୁଣ ॥
 ସେତସ୍ତୁ ଯୁଗରେ ରାମ ସଙ୍ଗେ ତାଣ୍ଡବରେ ।
 ନୃତ୍ୟ ଗୀତ କରୁ ହନୁ ନଳ ନାଳ ମେଳେ । ୧୬ ।

ଦ୍ଵାପର ଯୁଗରେ ଭୁନ୍ତେ ଅଷ୍ଟାଦଶ ମେଳେ ।
 ଶ୍ରଦ୍ଧାସ ଲୀଳାରେ ଥିଲ ଭୁନ୍ତେ କୁଞ୍ଜହଳେ ॥
 କଳିଯୁଗେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଚୈତନ୍ୟ ରୂପେ ଜାଣ ।
 ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଦର୍ଶନ କଲ ଚର୍ମର ନୟନ ॥
 ସେ ଭୁନ୍ତୁକୁ ଦେଲେ ଖୋଳ କରତାଳ ଯେଣୁ ।
 ଓଡ଼ିଶାରେ ଶ୍ରଦ୍ଧାସ ରହୁଲ ଭୁନ୍ତେ ତେଣୁ ॥
 ପ୍ରତାପର ଆଶ୍ରେ ଗଲେ ପିତାଙ୍କର ବଳେ ।
 ଶ୍ରଦ୍ଧାସ ରହୁଲୁ ଆମ୍ଭେ ଓଡ଼ିଶା ଦେଶରେ ॥

ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବଳେ ପୃଥ୍ଵୀ ହୋଇଲା କଳଶ ।
 ରାହାସ ରହିଲ ରୁମ୍ଭେ ସାରଦା ଭୁବନ । ୨୫ ।
 ଏଣୁକରି ସରସ୍ଵତୀ ରୁମ୍ଭକୁ କରୁଣା ।
 ଗୀତ ନୃତ୍ୟ ରୁମ୍ଭକୁ ସେ ଦଶିଲା ବାନଶୀ ।
 ସକଳ ମନ୍ଦର ଗୁରୁ ସାରଦା ଅଟନ୍ତି ।
 ତାହୁଁ ଜର ପ୍ରସନ୍ନେ ରୁମ୍ଭକୁ ନାହିଁ ଭ୍ରାନ୍ତି ॥
 ଏଣୁକରି ଦେଶ ଗ୍ରାମ ସମସ୍ତ ରୁମ୍ଭର ।
 ସର୍ବଜନ ପୁରୁଷବେ ରୁମ୍ଭ ଅଂଶ ନର ॥
 ନୂଆ ହାଣ୍ଡି ନୂଆ ଅନ୍ନ ରୁମ୍ଭେ ତ ପାଲିଲ ।
 ମାଛ ନାସ୍ତି ମାଂସ ନାସ୍ତି ଧର୍ମକୁ ଭଜିଲ ॥
 ଅଶୁଚିତ୍ତରେ ଭୋଜନ ଭୋଜ ନିଶୋଧନ ।
 ଶୁଦ୍ଧ ଗ୍ରୀବ ବିଚାଳ ରୁମ୍ଭର ନାହିଁ ଧନ । ୩୦ ।
 ଏତେ ସ୍ଥାନେ ହସ୍ତେ ରାଧା କଲ କୃଷ୍ଣ ଭୋଗ ।
 ଗେ ପାଳ ଗଛଡ଼ ସିନା ଅଟ ମାୟା ଅଙ୍ଗ ॥
 ଏଣୁକରି ଗୋପକୁଳେ ରୁମ୍ଭେ ସାର ହୁଅ ।
 ଖୋଳ କରତାଳ ତୁଳ ଧର ରୁମ୍ଭ ଦେହ ॥
 ଶୁଣ ହେ ମୁକୁନ୍ଦ ଦାସ ଅନନ୍ତ ସେ ଦୁଇ ।
 କଲିଯୁଗେ ଯୋକେ ଅଂଶ ଧରିବେ ବଢ଼ାଇ ॥
 ମତାମତ ଦେଖ ଦେଖି ହୋଇଣ ମାତିବେ ।
 ଖୋଳ କରତାଳ ବହୁ ଅଭାସ ଭାସିବେ ॥
 ଅବୀର୍ଯ୍ୟ ଅବଂଶ ଲୋକେ ଶିଖିବେ ଯତନ ।
 ଅନ୍ୟାୟମାନ କରିବେ ବହୁ ବିଷ୍ଣୁଚିତ୍ତ । ୩୫ ।
 ତତ ଅଟେ କରତାଳ ଶଙ୍ଖ ଖୋଳ ଅଂଶ ।
 ଗଦା ଅଟେ ମୁରଲୀ ସେ ପଦ୍ମ ସେ ଚରାପ ॥
 ଏ ଚରୁର୍ଥ ସୁଧ ବହୁ ମାଛ ମାଂସ ଖାଇ ।
 ଆସୁ ଗଞ୍ଜା ଧୂଆଁ ପାନ ପରଦାସ ହୋଇ ।

ଏଥୁ ପ୍ରବେଶ ହୋଇଣ ଶୁଦ୍ଧାସେ ମିଶର ।
 ଅଳପ ଆତ୍ମସେ ମୃତ୍ୟୁ ଦାବଦ୍ୟ ଘୋର ॥
 ଶୋକ ଭୋଗ ବନୋଗ ପ୍ରାପତ ଅଙ୍ଗରେ ।
 ବନ୍ଧୁର ଅତ୍ୟୁଧ ବହୁ ଅନନ୍ତ ଯେ କରେ ॥
 ନିମ୍ନ ଲ ଭଜନ କଲ ନିମ୍ନ ଲ ଭୋଜନ ।
 ନିର୍ମଳ ଚିତ୍ତେ ଧଇଲ ରୁମ୍ଭେ ବାରଜଣ । ୪୦ ।
 ଦେଶ ଘୋର ସଂସାରରେ ନୋହୁଲ ସଙ୍ଗତ ।
 ଉଦାସୀର ପ୍ରଭୁ ରୁମ୍ଭେ ହେଲ ବାର ଚିତ୍ତ ॥
 ଅରୁଣ ପଥରେ ବାର ଦସ ଯେଉଁ ଜନ ।
 ପରମ ଗୁରୁ ସେବିଲେ ଦ୍ଵାପରେ ଗୋପ୍ୟାନ ॥
 ଶତ୍ୟ ଗୁପ୍ତ ଏହୁ ଗୁପ୍ତ ଗୋପ୍ୟାନ କରିବ ।
 ଉକତ କଲେଣି ତାର ବଶ ନାଶ ପିବ ॥
 ଖରୁଆ ମିଛୁଆ ଆଗେ ନ କହିବ ଏହା ।
 ରାମଚନ୍ଦ୍ର କହୁଛନ୍ତି ମୁକୁନ୍ଦକୁ ଯାହା ॥
 ପୁଷ୍ପକଣ୍ଠ ଉତ୍କଳସ୍ଥ ମନକଣ୍ଠ ତନି ।
 ଆପକଣ୍ଠ ଗୁହକଣ୍ଠ ବନ୍ଧୁ ହୋସେ ହାନି । ୪୧ ।
 ଗୁପ୍ତ ଗୁପ୍ତ ଏହା ନ କହିବ କାହିଁ ।
 ଅରୁଣ ବଚନ ଯେହୁ ପ୍ରତିପାଳି ଥାଇ ॥
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ମୁହିଁ ପୁଣି ଭୃତ୍ୟପଣେ ଥିଲି ।
 ପୁଷ୍ପକଣ୍ଠେ ଗୋପାଳ କୁଳରେ ଜନମିଲି ॥
 ଲଳାକୁ ଲଳା ଯେ କରି ଯିଲେତନେ ଜାତ ।
 କେଶବ ନାମ ବହୁବ ବିରଳା ଦେଶେ ତ ॥
 ମୋହର ଅଂଶରୁ ଅଂଶ ଅଶେଷରୁ ଜାତ ।
 ନାମ ନାହିଁ ଅନାମରେ ନାମ ମୋ ଅରୁଣ ॥
 ମୋହୁ ଅଂଶମାନେ ସବୁ ଗୋଳରେ ପୀଡ଼ିବେ ।
 ଗୋଳକୃଷ୍ଣା ଭାବରେ ଯେ କରୁନ୍ତି ଥିବେ । ୪୨ ।

ସାଧୁଙ୍କ ବଚନ ଯଦି ଅଗ୍ରମାଣ ହୋଇ ।
 ପବିତ୍ର ଶିଖରେ ପୁଣି ଫୁଟିବଟି କର ।
 ଏ ଶୁକର ଏହୁ ଗୁଣ ଗୋପ୍ୟରେ ରଖିଲେ ।
 ଏ ଗୁଣ ଶୁଣି ନ ପାରୁ ପେଟରେ ମଡ଼ିଲେ ॥
 ଏ ଗୁଣକୁ ଅତିରୂପେ ଗୋପ୍ୟରେ ରଖିବ ।
 ଏକାକାର ଅକ୍ଷର ଯେହୁ ଜାଣିଥିବ ॥
 ଏକ ଦୁଇ ତିନି ପାଞ୍ଚ ଗୁଣ ଶୁଣି ମୁହିଁ ।
 ଗୁଣ ଦୃଢ଼ ଗାପ ଦୃଢ଼ ନଇବେଦ୍ୟ ଦେଇ ॥
 ଯାହାକୁ ଆଜ୍ଞା ହୋଇବ ଏ ଗୁଣ ସେ ଶୁଣେ ।
 ଅତ୍ୟନ୍ତ ବଚନ ସେହୁ ସତ୍ୟ ସତ୍ୟ ଜାଣେ । ୫୫ ।
 ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ଏହୁ ଦ୍ଵିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀ ।
 କହୁଲ ବଶାନୁକଥା କର୍ଣ୍ଣ ଦେଇ ଶୁଣ । ୫୬ ।

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତିଗୀତାୟାଂ ଦ୍ଵିତୀୟାଂଶେ ଗୁରୁଶିଷ୍ୟବୋଧନେ
 ଯୁଗବଶାନୁକଥା-ଲଳା-ବର୍ଣ୍ଣନେ ନାମ ସପ୍ତଦଶ ପଞ୍ଚମ ।

ଅଷ୍ଟାଦଶ ପଟଳ

ଶୁଣ ହେ ମୁକୁନ୍ଦ ଦାସ ଅନନ୍ତ ସେ ଦୁଇ ।
ପବନ ଯାଦବ ବେନି ଅଭିନ୍ନ ତ ନୋହୁ ॥
ଉତ୍ଥାନ ପବନ ତୁମ୍ଭେ ଏକପ୍ରାଣ ବୋଲି ।
ବାଳକ ଗୋବିନ୍ଦ ଦୁହେଁ ତୁମ୍ଭେ ଆସ ମିଳି ॥
ବସ୍ତ୍ର ସେ ମଧୁର ତୁମ୍ଭେ ନିରନ୍ତରେ ସାଥ ।
ବାଳକ ସେ ବୃନ୍ଦାବନ ଅନ୍ତର ନୁହଁ ତ ॥
ମଧୁ ସେ ଆନନ୍ଦ ଦୁହେଁ ଏକଇ ଜନନ ।
ଏହି ବାରିକଣ ଯେନ ଅରୁଣ ବଚନ ॥
ଯେତେ ଗ୍ରନ୍ଥ କହିବ ନିତେଜେ ଶୁଣାଇବ ।
ଅଧିକ କହି ଶୁଣିଲେ ଉତ୍ତମ ନୋହୁବ ॥
ନଟି ସେ କଦଳୀ ଦୃଢ଼ ଗାପ ବନ୍ଦାଇବ ।
ନବତନ ବସ୍ତ୍ର ଥୋଇ ଏ ଛନ୍ଦ ଶୁଣିବ ॥
ଗୁରୁବାରେ ଯୋମବାରେ ମଙ୍ଗଳ ସେ ଦିନ ।
ଶୁକଳ ଦିଅରେ ଶୁଣାଇବ ସାଧୁଜନ ॥
ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ସେ ଚାନ୍ଦି ପୁଷ ନିଷେଧ କରିବ ।
ନବତନେ ଶୁଣାଇ ସେ ନବମାସେ ଦେବ ॥
ଶୁଣ ଅହେ ରାମ ଦାସ ତୁମ୍ଭେ ବାର ପୋଏ ।
ଖୋଲ କରତାଳ ଗୁଣ କଳନା ନ ଯାଏ ॥
କଳିଯୁଗେ ଯେଉଁଜନ କହିବ ପୁତ୍ରଭେ ।
ମନ୍ତ୍ର ପୂଜା କରିବାକୁ ଯେନଥିବ ଚିତ୍ତେ ॥
ସେ ଜନ ସକଳଠାରେ ଯଶ ପୁଣ ହେବ ।
ରାଜସିଂହାସନେ ବସି ସୁଖେ ବିହରିବ ॥

ଶୁଣ ହେ ଗୋପାଳ ଦାସ ରୁମ୍ଭେ ବାରଟିଆ ।
 ଗୋଲଣ ଆୟୁଧ ଧରି ଦୁଃଖ ମନେ ଏହା
 ଏମନ୍ତ ଦୁଃଖରେ ଧରି ପାପ କରେ ନାଶ ।
 ପରଧନ ପରସ୍ତ ଶୁନ କରବ ଆଶ ॥
 ଶୁଣ ଆହେ ରାହୁଣ ପ୍ରଧାନ ବାର ରୁମ୍ଭେ ।
 ରୁମ୍ଭକୁ କହଲୁ ଆମ୍ଭେ ଭଗତି ଆରମ୍ଭେ ॥

—: ଏଠାରେ ପଢ଼ି ବୋଲିଲେ —

ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା ପ୍ରଥମ ଖଣ୍ଡ ଶୁଣିବ ।
 ଏଠାରେ ମୁକୁନ୍ଦ ଦାସକୁ ପୂଜାଦେବ ॥
 ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ଦ୍ଵିତୀୟ ଖଣ୍ଡ ଶୁଣିବ ।
 ଏଠାରେ ଉତ୍ତମାନ ଦାସକୁ ପୂଜା ଦେବ ॥
 ଦ୍ଵାପରେ ଭୁବ୍ଧ ଆତ୍ମର ନାହିଁ ଭିନ୍ନାଭିନ୍ନ ।
 ରାହୁଣ ରସରେ ଭଣ୍ଡି ଗଲ କହୁଦିନ ॥
 ରୁମ୍ଭେ ଆମ୍ଭେ ଏକ ଆତ୍ମା ଜୀବର ଜୀବନ । ପଢ଼ି ।
 ଗଜପଲଙ୍କ ଉପରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବିଳେ କର ।
 ଆଲଟ ଯେବା କରୁଛନ୍ତି ଉତ୍ତମାନ ଯେ ଧର ॥
 ଦୁଇ ସହସ୍ର ଗୋପାଳ ମିଳି—
 ବାଣୀ ତାଳ ବାଜ କରନ୍ତି କେଳି ।
 ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତାରୁ ପ୍ରଥମଖଣ୍ଡ ଅଥେ ଶୁଣାଇବ ।
 ଯେ ଜନ ପଢ଼ିବ ଏଠାରେ ଅନନ୍ତ ପୂଜା ଦେବ ॥
 ବନେ ବିହାର କରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯେତେବେଳେ ;
 ମୁକୁନ୍ଦ ଯେବା କରେ ହରଷେ ତେତେବେଳେ ॥
 ବେନ ସହସ୍ର ଗୋପାଳେ ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା ତୃତୀୟ ଖଣ୍ଡ ଶୁଣିବ

ପଢ଼ି

ପବନକୁ ପୂଜା ଦେବ ।

ଗୀତ

ଶୁଣ ହେ ଉଦାସୀ ଦାସ ସଂସାର-ତାରଣ ।
 ଜନମ ଲଭବ ଗୁରୁ ଏହି ଯେ କାରଣ ॥
 ତୁଳ କେଶ ବହୁଲେ ଯେ ଦୁରିତ ନ ଥାଏ ।
 ମିଛ ନ କହୁବ ମୁଖେ ଶାନ୍ତଚିତ୍ତେ ରହୁ ॥
 ଶୁଣ ହେ ଦ୍ଵାଦଶଜନ ହେତୁ ଚିତ୍ତ ହୋଇ ।
 ଗୁରୁ ବାରଜଣ ଅଟ ଆମ୍ଭ ଶାଶ୍ଵତ ॥
 କଳିଯୁଗେ ଗୁରୁକ୍ଷିତ୍ରୀ ଲେଖର କାରଣେ ।
 ଅସତ୍ୟ ଦ୍ରବ୍ୟକୁ ଚିତ୍ତେ ନ କରିବେ ଯେ ॥
 ଶୁଣ ଆହେ ବ୍ରଜଜନ ଗୁପ୍ତ ଯେ ଜନ୍ମ ।
 ଓଢ଼ିବାସ୍ତେ ଗୁପ୍ତ ଯେ ରହୁଥିବ ନାମ ॥

ପଞ୍ଚ ।

ତାଳ ବନେ ବହାର ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କରନ୍ତେ ।
 ପବନ ଦାଂତ୍ର ହେ ବିଷେ ଘୋଷେନ ହୁଏ ॥
 ସହସ୍ର ଗୋପାଳ ହେ'ଇଣ ପଟା ।
 ଶୁଷ୍କମା ତାଳ ଗୀତ ନାନାରଜା ॥

ଗୀତ ।

କଳିଯୁଗେ ଧୁମ୍ରପାନ ସମସ୍ତେ କରିବେ ।
 ଧୁମ୍ରପାନ କଲେ ଗୁରୁ ଜଳ ନ ପାଇବେ ॥
 ଶିଳ୍ପଲୋକମାନେ ତାଳ ନ ପାଇବେ ଜଳ ।
 ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ଅଟଇ ସେହି କରିଥିବେ ପର ॥

ପଞ୍ଚ ।

ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ତତ୍ତ୍ଵସୁଷ୍ଟ ଶୁଣିବ ।
 ଯେ ଜନ ଧନ ଲୋଭେ ଅତିବ ।
 ଏଠାରେ ଆନନ୍ଦକୁ ପୂଜା ଦେବ ॥

ତଥାଚ :—

ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ଜ୍ଞାନୀ ଶୁଣିବ ।
 ଶୁଣିବୁ ଅଧେ ଶୁଣି ଗୋବିନ୍ଦକୁ ପୂଜା ଦେବ ॥
 ଗୋବିନ୍ଦ ଚରଣେ ଯେବା କରଇ ।
 ସଦୃଶେ ଗୋପାଳ ତା ସଙ୍ଗେ ଥାଇ ॥
 ଶଙ୍ଖ ମୁରଲୀ ମୁଦର ତାଳନ-ନୃତ୍ୟ କରଇ ।
 ଏଠାରେ ମୟୁରକୁ ପୂଜା ଦେବ ।
 ଶୁଣ ହେ ହରଷ ହୋଇ ଏକମନ କର ।
 ଗୋପାଳ କୁଳରେ ନୀତି କଲେ କି ଯେ ହର ॥
 ଗୋପାଳ କୁଳକୁ ତାର ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ଗୁରୁ ।
 ରାହାସ ପ୍ରଧାନ ସେ ତୁମ୍ଭକୁ ଯେଣୁ କରୁ ॥
 ତୁମ୍ଭକୁ ବୁଝିଣ ସେହୁ ସିଦ୍ଧ ସେ କରିବ ।
 ମାତ୍ର ମାଂସ ତେଜସ ସେ ରାହୁ ସେ ମଜ୍ଜିବ ॥

ପଞ୍ଚ :—

ହେମ ବନେ ବିଜୟେ କଲେକ ବନମାଳୀ ।
 ଅନନ୍ଦ ଦାସ ଜଣି ବୁମର ସେ ତାଳ ॥
 ରସିକ ସଦୃଶ ଗୋପାଳ ସେ ମେଲେ ।
 ବାଣୀ ତାଳେ ଶୋଳ ବାବନ୍ଧୁ ହେଲେ ॥
 ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତାରୁ ଗୁପ୍ତାଦଶନ ଶୁଣିବ ।
 ଏଠାବେ ବୃନ୍ଦାବନ ଦାସ ପୂଜା ଦେବ ॥
 କଳିଯୁଗେ ତୁମ୍ଭେ ବାର ପ୍ରଭୁର ଯେ କର ।
 ତୁମ୍ଭ ଦେଖାଦେଖି ଥେ କେ ଶିଖିବେ ସେ ନର ॥
 ରାହୁ ସେ ପଶିଣ ସେ ତୁମ୍ଭକୁ ନ ସୁମର ।
 ରାହାସେ ମିଶିଲେ ଯେହ୍ନେ ଧାନରେ ଅଗାଡ଼ି ॥
 ତୁମ୍ଭକୁ ସୁମର ଯେବେ କରିବେ ରାହାସ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଅଟ ଗୋକୁଳେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବାର ଶିଷ୍ୟ ॥

ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା

ପଞ୍ଚ :—

କୁମୁଦ ବନରେ ଯେ ବିନେ କରି ହରି ।
 ବାଳକ ଦାସେ ଭେଜନ କରନ୍ତି ଶ୍ରୀହରି ॥
 ସଙ୍ଗେତେ ସହସ୍ର ଗୋପାଳ ଦେନ ।
 ବନ ଭେଜି ସେବା ପରଶ ବେନ ॥
 ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ଦ୍ଵିତୀୟ ଖଣ୍ଡ ବଡ଼ ଗମ୍ଭୀରେଣ ।
 ଶ୍ରବଣ କରି ବସ୍ତ୍ର ଦାସକୁ ପୂଜା ଦେବ ॥

ଗୀତ :—

ଶୁଣ ଏକମନ ହୋଇ କୃଷ୍ଣସଙ୍ଗ ଦାସ ।
 ଦ୍ଵାଦଶ ଗୋପାଳ ଜାଣି ଶୂନ୍ୟ ସେ ରାହାସ ॥
 ସତ୍ୟଯୁଗେ ଗୁପ୍ତଜନ୍ମ ହେତାରେ ବାନର ।
 ଦ୍ଵାପରେ ଗୋପରେ ଲୀଳା କଲ ରାସ କର ॥
 ଶୂନ୍ୟରାସ ଅନନ୍ତ ଯୁଗରେ ଭ୍ରମ ଧନ ।
 ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭଗବାନରେ ଦେଲେ ମନ ॥
 ହେତୁସ୍ଵାରେ ଶ୍ରୀରାମ ସଙ୍ଗେତେ ଲୀଳା କରି ।
 ଦ୍ଵାପରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସଙ୍ଗେ ତରାଇ ବାହୁଗ ॥
 ପଥେ ବେଲବନେ ବିଜେକଲେ ଯେ ଶ୍ରୀଧର ।
 ବୃନ୍ଦାବନ ଦାସେ ପୁଷ୍ପ ଦିଏ ହଳଧର ॥
 ଏକ ସହସ୍ରେ ଗୋପାଳ ସଙ୍ଗେତେ ବିହାର ।
 ମୁରଲୀ ବଜଇ ଅତି ମଧୁର ॥
 ଗୁରୁଭକ୍ତି ଗୀତା ତତନେ ଶୁଣିବ ।
 ଧନ ଜନ ପ୍ରାପତ ହୋଇବ ॥
 ଏଠାରେ ପଢ଼ିଲେ ସୁଦମ ପୂଜା ଦେବ ।

ଗୀତ :—

କଳିଯୁଗେ ତୈତନ୍ୟ ଗୁଣ ମୁଖେ ଗାଥ ।,
 କଳଙ୍କୀ ବିହାର କର ଭ୍ରମେ ବାର ପୋଥ ॥

ଶୁଣିଣ ଦୁରସ ମନେ ଗୋପକୁଳ ମଣି ।
 କଳିଯୁଗେନଷ୍ଟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହେବେ ସାଧୁ ପ୍ରାଣୀ ॥
 ଚୌକରେ ବସିବେ ନରକଜ୍ଞରେ ଗମିବେ ।
 କମଳ କୁଣ ଆଦନ ଦୂର କରି ଦେବେ ॥
 ଦୁନ୍ଦେ ଉନ୍ଦେ ମଜ୍ଜିବେ ଯେ ଦୁଃସଂସେ ଚିତ୍ତ ।
 ଏସବେ ନ ପଡ଼ି ରୁନେ ଥବ ବାର ଯୁଦ୍ଧ ॥

ପଞ୍ଚ:-

କଦମ୍ବ ବନେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବିଜୟ ସେ କରି ।
 ବସ୍ତ୍ର ଦାସେ ପୁଷ୍ପ ଯେବା କରନ୍ତି ଶ୍ରୀହରି ॥
 ସହସ୍ର ଗୋପାଳ ସଙ୍ଗତେ ମଳି ।
 ତାଳି ବାଜଇ ଖେମଟା କୁଣ୍ଡଳୀ ॥
 ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ସମାଧି ସାଧବ ।
 ଦ୍ଵିତୀୟ ଖଣ୍ଡ ଏଠାରେ ମଧୁଦାସକୁ ପୂଜା ଦେବ ॥

ଗୀତ:-

କହୁବା ଉତ୍ତମ କଥା ଗୁପ୍ତ ବଚନ ।
 ହେଉ କରି ଗୁପ୍ତେ ଘେନିବା ବାରଜଣ ॥
 କଳିଯୁଗେ ସମସ୍ତେ ହୋଇବେ ପୁଣ୍ୟ ଦାସ ।
 ଗୁରୁଦକ୍ଷା ଏଡ଼ିବ ସେ ମୁଁ କାର ପ୍ରବେଶ ॥
 ମୁଁ କାର କରିବ ସେ ଅଳପେ ନାଶ ଯିବେ ।
 ପଦେକ ଉଗତ ସେ ଯେ କଳଙ୍କୀ ସେବିବେ ।

ପଞ୍ଚ:-

କୁମୁଦ ବନେ ଯଦି ବିଜୟେ ଗୋବିନ୍ଦ ।
 ସହସ୍ର ଗୋପାଳ ସଙ୍ଗତେ ରହେ ।
 ତଳି ଉନ୍ଦୁରୁ ସେ ତାଳ ବଜାଏ ।

ଗୁରୁଭକ୍ତ ଗୀତା ଶ୍ରୀ ଶୁଣିବ ।
 ଦ୍ଵିତୀୟ ଶ୍ଳୋକ ଚିତ୍ତେ ରଖିବ ॥
 ଏଠାରେ ଯେ ଭବକୁ ପୂଜା ଦେବ ।

ଗୀତ—

କହୁବା କଥାସ୍ଥେ ମନ ଦୃଢ଼ ହେବୁ କର ।
 ଚିତ୍ତରେ ରଖନା କର ରୁନେ ଛତ ନର ॥
 ଅବର ଛଡ଼ ନନର ନାହିଁ ବାଳ ଲେଖ ।
 ନୟନର ଶରୀର ସେ ବଳରାଗ ବେଶ ॥
 ରୁକ୍ଷ ଗୁଞ୍ଜ ଚରାସ ସେ ଗୁହ୍ୟେ ରଖିଥାଇ ।
 ତାହାର ଚେନରେ କାଳ ଘରେ ନ ପଶଇ ॥
 ଶ୍ରୀରା ବନରେ ଯେବେ ଛଳେ ଦାମୋଦର ।
 ମଧୁ ଦାସ ଫଳ ପକ୍ଵ ଶୁଣନ୍ତୁ ମୁଖର ।

ପଞ୍ଚ—

ଏକ ସହସ୍ର ଗୋପାଳ ଘେନିବ ।
 ମର୍ଦ୍ଦଳ ତାଳବନେ ନାରୀ ବାଜେ ॥
 ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା ସ୍ଵେ ଯନ୍ତ୍ର ବୁଝିବ ।
 ପ୍ରଥମ ଶ୍ଳୋକ ଅତି ଚିତ୍ତ ଅଟେ ।
 ଏଠାରେ ବାଳକ ଦାସ ପୂଜାଦେବ ।

ଗୀତ—

ଶୁଣ ଅହେ ରାମ-ରାଜ ବାର ହେ ଗୋପାଳ ।
 ରାମ ଅଷ୍ଟ ମିଶ୍ର ସେ ଯେ ଅଟେ ଶୁଣସ୍ଥଳ ।
 ସ୍ଵେ ବେନ ଭୂଷକ ବଂଶେ ରୁନେ ଅବ ମହି ।
 ରୁନୁ ଅଂଶେ ସମସ୍ତ ଗୋପାଳ ଥିବେ ରାଜ ॥
 ବର ବନାପନା ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ଅକାର୍ଯ୍ୟରେ ।
 ଭବାର କରବ ରୁନେ ରାହାସ ରସରେ ॥

ମାତ୍ର ମାତ୍ର ଅସୁ ଶ୍ଵାସ ଧୂମ ଯେ ବଜର ।
ଏ ଜନ ଅଗରେ ଶାସ୍ତ୍ର ନ ତର ଶ୍ରବଣ ॥

ପଞ୍ଚ :-

ଶବ୍ଦର ବନରେ ପଦ ଶ୍ରବଣ ଅନନ୍ତ ।
ବଳଦେବ ପାଦ ସେବା ମାଧବ କରେ ତ ॥
ସହସ୍ର ଗୋପାଳ ଭୁବନେ ତୋଷେ ।
ମୃଦଙ୍ଗ ଯନ୍ତ୍ରୀ ତ ମୃଦଙ୍ଗ ଘୋଷେ ॥

ଚାତ :-

ପର ଧନ ପରଶ୍ରୀ ଯେ ତରେ ହୃଦୟ ।
ମିତ୍ର ଅଳଙ୍କାର ଏହା ନ କର ଶ୍ରବଣ ॥
ଦାମ୍ଭିକ ମୁଁ କାର ପଣ ଯେ ଜନ ତର ।
ସେ ଜନ ଅଗରେ ଏହୁ ପାଠ ନ ପଢ଼ିବ ॥
ପଞ୍ଚାଙ୍ଗ ଅଷ୍ଟାଙ୍ଗରେ ଦ୍ଵାଦଶ ପ୍ରଣାମ ।
ସେ ଜନକୁ ବୁଝାଇବ ମର ଯବ ତର ॥
ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଦୁଃଖିତ ହେଲେ ତାକୁ ହେବ ଶାସ୍ତ୍ର ।
ସମାଧରେ ନୋହେ ଯେ ତାହାକୁ ହେବ ଦେଶ ॥

ପଞ୍ଚ :-

ପଣିକେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କେସେ ହଳଧର ।
ସୁଦମ ଦାସ ଯେ ସୁଖ ଅନନ୍ତ ଶ୍ରୀର ॥
ସହସ୍ର ଗୋପାଳ ଭବନ୍ତ ନାଟ ।
ମୃଦଙ୍ଗ ରବ ତ କରେ ଛତାଟ ॥
ସେ ଶୋଳସହସ୍ର ବାରି ପ୍ରଧାନ ।
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଲୀଳାରେ ନାମ ଗାୟନ ॥
ଏଠାରେ ପୁନଃ ଉପାବଳୀ

ଗୀତ :—

ପଦ୍ମେ ଭଗବତମଧ୍ୟରେ ସେହୁ ଏକ ଜଣ ।
 ଅଚ୍ୟୁତ ବଚନ ସ୍ବେଦୁ ଗୁପ୍ତେ ବଖାଣ ॥
 ଶ୍ରୀଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତା ପୂଜାର ବିଧାନ ।
 ଗୁରୁବାରେ ପୂଜିବ ଯେ ଦେଇ ଭୋଗମାନ ॥
 ଧନଜନ ପୁଣି ତାର ବର୍ଜନ ନୋହୁବ ।
 ଦ୍ଵାଦଶ ଗୋପାଳପୂଜା ଯେ ଜନ କରବ ॥
 ଦିନୁ ଦିନ ଧନ ଜନ ବଢ଼ଇ ତାହାର ।
 ଗୁରୁକୁ ରଖି ପୂଜିଲେ କାଳ ହୋଏ ଦୂର ॥
 ରୋଗ ଶୋକ ଦୂର ହୋୟେ ଶ୍ରବଣେ ଶୁଣିଲେ ।
 ଶ୍ରୀମୁଖ ବଚନ ଯାନ ଅଚ୍ୟୁତ କହିଲେ ॥

ଇତି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଭକ୍ତଗୀତାୟାଂ ଦ୍ଵିତୀୟାଂ ଶ୍ଳୋକେଷୁ ଗୁରୁଶିଷ୍ୟବୋଧନେ
 ପୂଜାବିଧିବର୍ଣ୍ଣନେ ନାମ ଅଷ୍ଟାଦଶ ପଞ୍ଚଳ ।
 ଇତି ଦ୍ଵିତୀୟା ଖଣ୍ଡ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ମହାରାଜା ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର, ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ପ୍ରେସ, ବାଣୀବିହାର
ଭୁବନେଶ୍ୱର
୧୯୭୦

